

По Бога направени.

Беседи от Учителя.

Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство,
през лятото на 1929 г.,

Издателство «Сонита», София, 1997 г.

Второ (фототипно) издание.

Първо издание 1929 г., София.

© Издателство "Сонита"

ISBN 954-8646-12-9

ПО БОГА НАПРАВЕНИ

„Който прави Истината, иде
къмъ видѣлината, за да се явятъ
дѣлата му, че сж по Бога напра-
вени“.*)

Човѣшкиятъ животъ се опредѣля отъ
два състояния, които произвеждатъ два раз-
лични резултата, а именно: добро и зло, ви-
дѣлина и тъмнина, истина и лъжа. Тия думи
изразяватъ Истината, скрита въ самия жи-
вотъ. За истинския животъ, както и за сж-
щината на живота, може да се говори само
тогава, когато той се прѣчисти отъ всички
примѣсени къмъ него елементи, които го раз-
валятъ и опетняватъ. Сжщото нѣщо може да
се каже и за водата. За свойствата на водата
може да се говори само тогава, когато тя се
освободи отъ всички примѣсени и разтворени
въ нея вещества, които измѣнятъ и разва-
лятъ вкуса ѝ. Съварѣменнитѣ хора още не сж
опитали и не знаятъ, какво нѣщо е чистата
вода, въ абсолютния смисълъ на думата. Кол-
кото и да е чиста водата, която иде отъ въз-
душното пространство, веднѣжъ минала прѣзъ
въздуха, а послѣ и прѣзъ земнитѣ пластове,
тя съдържа вече въ себе си примѣси или
утайки отъ органически и неорганически ве-
щества. Колкото и да сж чисти пѣсьчинитѣ
пластове, прѣзъ които водата се филтрува, тѣ

*) Иоана 3:21.

все пакъ съдържатъ въ себе си извѣстно количество нечистоти. Ето защо и най-чистата вода съдържа поне минимално количество примѣси или разтворени вещества. Затова, именно, съврѣменнитѣ хора търсятъ най-чиста вода по планинскитѣ мѣста. Ако водата, при пжтуването си изъ земнитѣ пластове, изгубва своята първоначална чистота, колко повече възможности има за живота, да изгуби и той своята първоначална чистота. Животътъ, който излиза отъ Бога, е чистъ, но слѣдъ като мине прѣзъ гжстата материя, той придобива различни утайки, вслѣдствие на което изгубва своитѣ първични свойства и своята чистота. Тази е причината, дѣто съврѣменнитѣ хора сж недоволни отъ своя животъ.

Мнозина казватъ: азъ съмъ неразположенъ, азъ съмъ тжженъ, азъ нѣмамъ успѣхъ въ живота си, животътъ ми нѣма смисълъ. Това сж обикновени фрази, съ които човѣкъ иска да се утѣши. Обаче, не е достатъчно само човѣкъ да се утѣшава или да констатира нѣкои свои състояния, като добри или лоши, но той трѣбва да знае причинитѣ и послѣдствията на явленията, както и нѣкои методи за изправяне на лошитѣ, дисхармонични състояния. Ако човѣкъ може само да констатира нѣкое свое тежко състояние, а не знае, какъ да го прѣвърне въ добро, той ще мяза на онзи лѣкаръ отъ турско врѣме, който лѣкувалъ всички болести по единъ начинъ — намазвалъ болното мѣсто отгорѣ съ мехлемъ. Но отъ този мехлемъ болеститѣ не се прѣмах-

вали, нито пъкъ се намалявали. Слѣдъ лѣкуването съ мехлемъ, въ медицинската практика се явиха и други лѣчебни срѣдства, като пенкелеръ, панацея, които употребяваха за всички болести, но при все това болеститѣ не само че не се намалиха, но отъ день на день се увеличаваха. Днесъ медицината си служи съ редъ лѣкарства, въ които се съзира усилието на човѣшкия духъ да се освободи по нѣкакъвъ начинъ отъ болести, страдания — изобищо, да се освободи отъ ограничителнитѣ условия на живота. Въ това отношение съврѣменнитѣ хора мязатъ на конетѣ. Когато духатъ силни бури и вѣтрове, коньтъ намѣсто да върви напредъ, той отстѣпва назадъ. Вслѣдствие на това, ако единъ конь се намира до брѣга на нѣкое море, когато задухатъ силни вѣтрове, той започва да отстѣпва назадъ и пада въ морето. Сжщото се случва и съ хората, когато искатъ да избегнатъ отъ нѣкое зло. Тѣ искатъ да се освободятъ отъ едно зло, а попадатъ на друго. Питамъ: какво се изисква тогава отъ човѣка, за да избегне злото? — Будно съзнание. Спасението на човѣка седи въ неговото будно съзнание и въ чистия животъ, който прѣкарва на земята.

Казвамъ: ние не говоримъ за живота, който човѣкъ самъ е опетнилъ. Това е личенъ въпросъ, съ който въобще не се занимаваме. Ние говоримъ принципиално за живота, като велико постижение, къмъ което човѣшката душа се стреми. Въ човѣшкото естество едновременно функциониратъ нѣколко те-

чения на живота. Едното течение е физическият живот, въ който състоянията на човѣка лесно се смѣнятъ. Този живот се отличава съ голѣма неустойчивост. Другото течение е духовният живот, въ който има нѣщо възвишено и благородно, нѣщо устойчиво. Третото течение е Божественият, Вѣчният живот, който регулира всички нѣща и явления, като дава пълна стабилност на човѣка. Въ този живот човѣкъ знае, прѣдвиджа и разполага съ нѣщата. Кажe ли, че ще направи нѣщо, той го изпълнява. Наука е това! Човѣкъ, който живѣе въ Божественния свѣтъ, навредъ носи своето благословение. По това, именно, той се отличава отъ човѣка, който живѣе въ обикновения, въ физическия свѣтъ.

Въ това отношение, когато правимъ екскурзии, ние не се интересуваме толкова отъ външната форма на планинитѣ, канаритѣ, изворитѣ и рѣкитѣ, колкото отъ въпроса, какви разумни същества сж минали прѣзъ тия мѣста и какво сж оставили. Отъ външния видъ на тия мѣста се опрѣдѣля степенъта на развитието на разумнитѣ същества, които сж минавали покрай тѣхъ. Ние се интересуваме само отъ тия разумни същества, които седятъ на по-високо стъпало въ развитието си отъ насъ, и затова наблюдаваме и изучаваме картинитѣ, които тѣ сж изложили въ природата. Съвършеннитѣ художници взиматъ платна, четки и бои и нарисуватъ една, двѣ или повече кар-

тини, като ги оставятъ на хората да имъ се любуватъ и да учатъ по тѣхъ.

Въ миналото, обаче, художницитѣ не сж рисували по този начинъ. Тѣ не сж разполагали съ платна, четки и бои, затова сж рисували картинитѣ си върху канаритѣ и планинитѣ. За да се разбератъ тѣхнитѣ картини, трѣбва да се гледатъ отдалечъ, на разстояние около 10 — 15 километра. При това, за да се разбере дълбокия имъ смисълъ, тѣ трѣбва да се гледатъ при специални разположения, при специални условия. Напримѣръ, трѣбва да се знаятъ редъ закони, които опрѣдѣлятъ, както височината, така и наклона на известни върхове. Щомъ е така, тогава не е безразлично, дали даденъ връхъ ще бжде по-високъ или по-низъкъ отъ другъ нѣкой. Освѣтъ това, въ планинскитѣ мѣста има известни центрове на тежестъта, които опрѣдѣлятъ посоката на силитѣ въ тия планини. Вслѣдствие на това, въ всѣки планински връхъ има специално движение на частицитѣ. При това движение силитѣ се стремятъ да запазятъ известно равновѣсие. Когато се наруши равновѣсието между силитѣ въ единъ планински връхъ, той започва постепенно да се руши. Благодарение на това, едни отъ върховетѣ на планинитѣ, като Мусалла на Рила и други нѣкои, постепенно започватъ да губятъ своето равновѣсие, а други планински върхове го възстановяватъ. За вбждеще едни планини ще се рушатъ, а други ще се възстановяватъ. Въ послѣднитѣ се

образуватъ нови центрове, които привличатъ нови енергии, нови сили, вслѣдствие на което тия планини растатъ и се развиватъ, както и хората. По сѣщия начинъ расте и дъното на моретата. За човѣка, който разбира вжтрѣшния, дълбокия смисълъ на живота, всички явления криятъ въ себе си или задъ себе си извѣстна разумность. Той вижда подобна разумность и въ теченията на рѣкитѣ, езерата и моретата. Много религиозни хора, обаче, обясняватъ нѣкои явления по механически начинъ, но механиката не разрѣшава въпроситѣ. Защо? — Понеже въ механическитѣ дѣйствия нѣма разумность. Питамъ: има ли нѣкаква разумность въ жбцитѣ на двѣ колела, които влизатъ едно въ друго? Ако разумността е въ самитѣ жбчести колела, то при счупване на единъ отъ тѣхнитѣ жбци, колелата сами би трѣбвало да изправятъ тази поврѣда. Щомъ не могатъ да поправятъ счупения жбецъ, ние казваме, че разумността седи вънъ отъ тѣхъ.

Вие казвате: Богъ е направилъ човѣка, а сщеврѣменно Той е създалъ и живота. Вѣрно е, че Богъ е направилъ земята, слънцето, мѣсеца, звѣздитѣ и всички останали небесни свѣтила, а най-послѣ е направилъ и човѣка, но въ никой случай не можемъ да кажемъ, че Той е създалъ и живота. Създаването на живота не е механически процесъ. Слѣдователно, човѣкъ има еднакво отношение и къмъ земята, и къмъ слънцето, като тѣла, направени отъ Бога. Значи, пър-

вото отношение на човѣка е къмъ Първичната Причина на нѣщата, а послѣ къмъ всичко онова, което Тя е създала. Затова е казано въ Писанието: „Човѣкъ не трѣбва да се кланя на слънцето, но и слънцето не трѣбва да се кланя на човѣка“.

Казвамъ: що се отнася до външната страна на цѣлокупния животъ, той може да се разглежда като общъ, сложенъ организъмъ, съставенъ отъ безбройно число колела. Всѣки човѣкъ, като индивидъ, съставлява частъ отъ този организъмъ. Докато е въ този организъмъ и се върти заедно съ всички колела, той се мисли много нѣщо. Счупи ли се, обаче, единъ отъ жбцитѣ на колелата, той разбира вече, че силата не е у него и започва да се чуди, да мисли, какво да прави. Казвамъ: единъ отъ жбцитѣ на колелата се счупи. — Какво да правя? — Ще чакашъ, докато дойде нѣкой великъ майсторъ да поправи счупения жбецъ. Той може да го поправи, а може и да го извади, да го хвърли навънъ и вмѣсто него да тури здравъ. Ще кажете: какъ е възможно да ме извадятъ навънъ? — Да, човѣкъ може да бжде изваденъ навънъ, и като жбъ отъ нѣкое колело, и като колело, да се прѣтопи и да се постави отново въ другъ нѣкой организъмъ. Отъ вѣщия, отъ великия майсторъ зависи формата, която може да ви се даде. Трѣбва да знаете, че вие още не сте господари нито на своята форма, нито на своя животъ. Вие се намирате още подъ опеку-

ството на Великия законъ. Казвате: ние сме свободни. — Не прѣди всичко вие не сте свободни нито отъ въшките, нито отъ бълхитѣ, нито отъ комаритѣ. Едва седнете нѣкждѣ, и усѣщате вече, че нѣщо ви е ужилило. Не само по низкитѣ мѣста има паразити, които безпокоятъ човѣка, но тѣ се срѣщатъ и по високитѣ мѣста. Въ Рила, наприкладъ, около езерата, на височина 2400 м., се срѣщатъ особенъ родъ мухи, които кацатъ по човѣка и силно го жилиятъ. На ужиленото мѣсто се образува подутина, подобна на ужилено отъ паякъ или отъ пчела. Тѣзи мухи внасятъ въ организма на човѣка особена течностъ, която дѣйствува лѣчено.

„Който прави Истината, иде къмъ видѣлината“. Този стихъ не е правилно прѣведенъ. Истината не може да се прави. Смыслътъ на този стихъ подразбира „който обича Истината“. Ако думата „прави“ се изтълкува кабалистически, споредъ буквитѣ, отъ които е съставена, първата буква „п“ въ тази дума, е на мѣстото си. Тя означава да възприемешъ нѣщо. Втората буква „р“ не е на мѣстото си. Тя означава да хванешъ нѣщо съ ржката си. Въ този смисълъ Истината не може да се хваща съ ржка, но се възприема съ ума. Буквата „а“ е на мѣсто употребена. Истината внася Правдата въ свѣта. Дѣто нѣма Истина, нѣма и Правда. Сега хората искатъ да внесатъ първо Правдата, правото въ свѣта, а послѣ Истината. Това е невъзможно. Първо ще възприемете Истината, а тя ще внесе Правдата. Всички

нѣща се развиватъ по единъ послѣдователенъ редъ.

И тъй, ние говоримъ за живота, споредъ сегашното му развитие. Ние не го разглеждаме теоретично. Въ това отношение физическиятъ, духовниятъ и Божествениятъ животъ прѣдставляватъ извѣстенъ родъ сили. Тѣзи три вида животъ, като течения на общия животъ, сж свързани единъ съ другъ. Тамъ, додѣто човѣкъ е достигналъ днесъ, той прѣдставлява една малка частъ отъ общия развой. За въ бждеще човѣкъ ще се измѣни още повече, па и трѣбва да се измѣни, за да дойде до правитѣ, положителни разбирания на живота и на природата. Днесъ всѣки човѣкъ има извѣстно вѣрую, което иска да наложи и на другитѣ, да имъ докаже, че тъй, както той мисли, е най-право. Той може да наложи своето вѣрую, своитѣ разбирания и на другитѣ само тогава, когато има за тѣхъ абсолютни, положителни доказателства. Наприкладъ, френологитѣ казватъ, че дългиятъ носъ е признакъ на интелигентностъ. Обаче, не всѣкога дългиятъ носъ опрѣдѣля интелигентността на човѣка. Извѣстно е на всички, че съ целзиевия термометъръ се опрѣдѣля температурата. По аналогия на горното твърдение, че отъ дължината на носа зависи интелигентността на човѣка, трѣбва ли да вадимъ заключение, че и отъ дължината на термометъра ще зависи неговата точностъ при измѣрване на температурата? Отъ какво зависи точността на термометъра? — Отъ правилното му приготовление. Има ли

нѣкаква неправилностъ, или грѣшка въ приготвянето на термометъра, тя се изразява въ неточното измѣрване на температурата.

Отъ друга страна френологията твърди, че ако носътъ е късъ и широкъ, това показва извѣстна дѣятелностъ въ чувствата. Тази широчина на носа може да се дължи на нѣкакъвъ физиологически дефектъ въ човѣка. Значи, законътъ, който опрѣдѣля интелигентността и дѣятелността на чувствата въ човѣка, е вѣренъ само тогава, когато дължината на носа е резултатъ на усилена умствена дѣйностъ, а широчината му — резултатъ на усилена дѣйностъ на сърцето. Когато умътъ не е работилъ интензивно и когато сърцето не е работило усилено, дължината и широчината на носа сж привидно явление; тѣ сж образувани по механически начинъ, като резултатъ на нѣкакво натрупване. Въ този случай, доказателствата за дължината и широчината на носа излизатъ невѣрни. Това показва, че дължината на носа, която дѣйствително опрѣдѣля интелигентността на човѣка, трѣбва да бже точно опрѣдѣлена мѣрка, а не произволна. Сжщото се отнася и до широчината на носа. Освѣнъ това, когато се опрѣдѣля интелигентността и дѣятелността на чувствата у човѣка, трѣбва да се взематъ прѣдъ видъ общата конструкция на носа, кожата му, мускулитѣ му и редъ още обстоятелства. Мускулитѣ на носа въ интелигентния човѣкъ сж устроени по особенъ начинъ и се отличаватъ отъ тия на неинтелигентния човѣкъ. Въ носа на интелигентния човѣкъ има

извѣстна красота. Природата обича красотата и всѣкога се стреми къмъ създаване на красиви форми.

Ще кажете: кой свѣтъ е красивъ? — Умствениятъ. Той е свѣтъ на красотата. Той създава формитѣ. Щомъ дойдемъ до чувствения свѣтъ, чувствата указватъ влияние върху широчината на носа. Дойде ли се до нормалната мѣрка за широчината на носа, казваме, че този човѣкъ е благороденъ. Значи, по широчината на носа се опрѣдѣля благородството на човѣка. Каквото чувство и да се зароди въ човѣшкото сърце, веднага се отразява на носа, забѣлѣзва се леко мръдване на мускулитѣ. Най-скрититѣ чувства, които минаватъ прѣзъ сърцето на човѣка, винаги се отразяватъ въ мускулитѣ на носа. Въ това отношение носътъ е пълно отражение на чувствата у човѣка. Всички чувства на човѣка се отразяватъ върху носа, тъй както картинитѣ на кинематографа се отразяватъ върху платното. Дойдемъ ли до очитѣ пѣкъ, тамъ вече нѣма абсолютно никаква лъжа. Който иска да скрие нѣщо, не остава друго освѣнъ да затвори очитѣ си. Когато дѣцата искатъ да излъжатъ, да скриятъ нѣщо отъ родителитѣ си, тѣ затварятъ очитѣ си. И слѣдъ всичко това ние мислимъ, че може да има нѣщо скрито-покрито. Не, навсѣкждѣ, дѣто има скрита вода, тя излиза на повърхността — и прѣзъ най-малкитѣ шупли ще излѣзе навнѣ.

Казвамъ: отъ гледището на Божествения свѣтъ, нѣма скрити, нѣма тайни нѣща.

Не се минава много време и всичко, което човѣкъ е тайлъ дълбоко въ себе си, излиза навънъ. Затова, именно, отъ всички се изисква чистота — чистъ и святъ животъ. Това може да се постигне само когато човѣкъ изпълнява не своята воля, а волята Божия. Сжщото нѣщо Христосъ е казалъ въ единъ отъ стиховетъ на Господнята молитва: „Да бжде волята Ти, както на небето, така и на земята!“ Значи, жителитѣ на небето изпълняватъ вече волята Божия по единъ естественъ пжтъ. Всички разумни сжщества, които живѣятъ на небето, иматъ будно съзнание за това, което вършатъ, и сж доволни, че изпълняватъ волята Божия тѣй, както трѣбва, за да служатъ като образецъ на жителитѣ отъ земята. Обаче, съврѣменнитѣ хора, като не знаятъ правилния начинъ за изпълнение на волята Божия, искатъ чрѣзъ принуждение, чрѣзъ насилие да изпълнятъ този редъ, да изпълнятъ тази висша воля. Тѣ създаватъ закони, правилници, но волята Божия пакъ не се върши. Когато хората изпитватъ моменти на щастие, това не е резултатъ на земния животъ. Земниятъ животъ прѣдставлява редица отъ страдания и нещастия. Защо? — Защото той е непрѣкъснато нарушение на Великия Божи законъ. Слѣдователно, радоститѣ, щастieto въ живота на хората идатъ отъ небето, отъ Божественния свѣтъ. Прѣкъсне ли се връзката съ този свѣтъ, страданията идатъ. Значи, страданията и нещастията идатъ отъ земята, а щастieto и радоститѣ — отъ небето.

И тѣй, ако хората очакватъ щастие и радостъ отъ земята, тѣхното положение може да се изрази съ българската поговорка: „Трай, коньо, за зелена трѣва!“ Очакватъ ли радостъ и щастие, обърнете погледа си нагорѣ, къмъ висшия свѣтъ! Това е въ реда на нѣщата. Растенията очакватъ своето спасение отъ слънцето. Хубавото, красивото за растенията иде отъ слънцето, а не отъ земята. Хубавото, красивото за водата иде отъ слънцето, а не отъ земята. Хубавото и красивото и за хората иде отъ слънцето, отъ този великъ свѣтъ, а не отъ земята. Всичко хубаво и велико иде отъ свѣта, дѣто се изпълнява волята Божия. Той е свѣтъ на редъ и порядъкъ. Съзнанието на тия сжщества тамъ е тѣй будно, така добрѣ развито, че тѣ знаятъ, прѣдвиждатъ и разбиратъ всичко. Тѣ знаятъ причинитѣ и послѣдствията на нѣщата, затова нито спорятъ, нито се разправятъ помежду си, нито се мжчатъ да убѣждаватъ другитѣ. Щомъ видятъ нѣкой човѣкъ, тѣ вече го познаватъ.

Велико нѣщо е познанието! Да познавашъ човѣка, това не значи да измѣришъ границитѣ му, до колко той е голѣмъ или малъкъ. Познаването на нѣщата не се опрѣдѣля съ измѣрване на тѣхната голѣмина. И вѣчността не се опрѣдѣля съ измѣрване на нейната голѣмина. За вѣчността нѣма мѣрка. Подъ думата „вѣчностъ“ се разбиратъ тия условия на живота, които никой не може да ограничи. Вѣчността, безконечността не може никога да се свърши.

Тя съдържа въ себе си всички красиви възможности. Има вѣчностъ, която е минала вече; има вѣчностъ настояща; има и вѣчностъ бъдеща. Това, което е минало за насъ, за други същества е настояще, а за нѣкои — бъдеще. Тѣзи въпроси сж отвлѣчени, и мнозина отъ васъ може да не се интересуватъ отъ тѣхъ. Които не се интересуватъ отъ тѣзи въпроси, иматъ право за това. Защо? — Всички хора не сж на еднаква степенъ на развитие. Въ духовно отношение нѣкои хора сж въ първо отдѣление, тѣ едва сега изучаватъ буквитѣ и само тѣхъ разбиратъ. Други сж въ второ отдѣление, трети — въ трето, въ четвърто отдѣление, а нѣкои сж въ класоветѣ на прогимназията или гимназията. Обаче, има дѣца отъ първо отдѣление, които се считатъ голѣми, и тѣ се държатъ като важни авторитети. Тѣ едва смѣтатъ отъ 1 — 10 и мислятъ, че много знаятъ. Дѣйствително, много нѣщо е да знае човѣкъ да смѣта отъ 1 — 10. Животътъ на земята се включва въ тия числа.

Животътъ на всѣки човѣкъ се опрѣдѣля съ една математическа формула отъ числата 1 — 10. Ако вървите по закона на инволюцията и броите отъ 1 — 10, това е Божествениятъ животъ; като слизате отгорѣ, отъ 1 — 100 е животътъ на ангелитѣ; отъ 1 — 1000 — животътъ на хората, а отъ 1 — 10,000 — животътъ на млѣкопитаещитѣ и така може да дойдете до 100,000, до 1,000,000 и повече. Всички тия числа прѣдставляватъ крж-

гове, и всѣки кржгъ има свои по-малки подраздѣления. Всѣки по-голѣмъ кржгъ, съ своитѣ подраздѣления, прѣдставлява редъ възможности, но всѣки отъ тѣхъ съставлява единъ вжтрѣшенъ кржгъ на безпрѣдѣлния животъ, който теософитѣ наричатъ абсолютенъ, безпрѣдѣленъ, безконеченъ. Този животъ нѣма нищо общо съ живота на по-малкитѣ кржгове. Тѣ трѣбва да се нагласяватъ споредъ него. Или, изразено съ контрастенъ езикъ: нито ние познаваме Безпрѣдѣлния, нито Той ни познава. Какво ще кажете на това отгорѣ? Обаче, Този, Когото ние познаваме, и който насъ познава, само Той познава Безпрѣдѣлния. Значи, Богъ, на Когото ние се кланяме, познава Безпрѣдѣлния. Тѣй щото между това Начало, което ние познаваме, има друго Начало. Той е Безпрѣдѣлниятъ Богъ, Който ни свързва въ едно цѣло. Тази идея е малко странна, даже и малко страшна. Кога сестра хува човѣкъ? — Когато се качи на нѣкоя висока канара и пожелае оттамъ да скочи. Ако той нѣма крила, съ които да хвъркне, опасно, страшно е положението му; ако има крила, ще хвъркне, дѣто иска, и нѣма да се плаши. Що сж крилата? — Знанието. Който има знания, той може да хвърчи безъ страхъ.

Казвамъ: вие трѣбва да вложите въ съзнанието си новитѣ идеи, които ви изнасятъ сега, за да подобрите съ тѣхъ живота, който Богъ е вложилъ въ душитѣ ви. Какво прѣдставлява човѣшката душа? — Тя може да се уподоби на прѣкрасна градина,

добрѣ заградена наоколо съ зеленина, а вжтрѣ посѣта съ най-доброкачествени плодни дървета. Човѣкъ е градинарьтъ, който я обработва. Питамъ: какво ще излѣзе отъ тази прѣкрасна градина, ако нѣма вода, да се полива? Въ този случай водата прѣдставлява живота. Отъ нея зависи плодородието на градината, което може да се използва, както за благо на самата душа, така сжщо и за благо на нейнитѣ ближни. Ако човѣкъ самъ стане причина да се отбие нѣкждѣ водата, градината вече запустява, оградата ѝ се срутва, дърветата изсъхватъ, и тя става вече свърталище на добитѣка. Тия животни започватъ да я наторяватъ съ своитѣ извержения. Ние наричаме това наторяване страдание. Това наричаме още и карма или зла сждба. Слѣдъ врѣме тия страдания ще се махнатъ, и отново животътъ ще потече, ще се възстанови пакъ прѣкрасната градина. Докато дойде това врѣме, обаче, ще се изпитатъ лошитѣ послѣдствия на този торъ. Нѣма по-страшно нѣщо отъ нечистотинитѣ въ живота! Говедата не заравятъ своитѣ извержения, както това правятъ свинетѣ, а оставятъ на хората, тѣ да свършатъ тази работа. Свинетѣ пѣкъ вършатъ тази работа не отъ нѣкакво високо съзнание, а по силата на своя навикъ да ровятъ и разравятъ. Като ровятъ и разравятъ земята, тѣ случайно заравятъ и своитѣ извержения. Волътъ, на примѣръ, като натори земята съ своитѣ извержения, казва на господаря си: „Слѣдъ като наторихъ нивата ти, апретни ме сега да я

изора“. Като я изоре, само тогава вие ще разберете смисъла, философията на живота.

Това е символъ, който трѣбва да обърнете, да анализирате, за да намѣрите вжтрѣшния смисълъ, скритъ въ него. Вие трѣбва да дадете такъвъ изразъ на този символъ, какъвто математиката дава на числата. Сжщото се отнася и до буквитѣ. Всѣка буква има свой опрѣдѣленъ изразъ. Въпросътъ не е въ това, скоро да получите крайни резултати, крайни цѣли. Първо за васъ е важно да дадете изразъ на всѣко число, на всѣка буква, на всѣко явление въ живота, и слѣдъ това да очаквате крайни резултати. Всѣка буква, всѣко число прѣдставлява единъ методъ. Вие искате да подобрите живота си. Какъ ще го подобрите? Трѣбва да намѣрите такъвъ методъ, че като го приложите въ живота си, да получите добри резултати. Казвате нѣкому: не грѣши! — По какъвъ начинъ, какво трѣбва да направя, за да не грѣша? Толкова пжти съмъ правилъ усилия да не грѣша, но пакъ грѣша. Вие запитвате: има ли, наистина, нѣкакъвъ сигуренъ методъ, чрѣзъ който човѣкъ да не прави грѣхове? — Има, разбира се. Много примѣри сж дадени, остава само да ги приложите.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ за потвърждение на мисълта, че човѣкъ може да намѣри начинъ да не грѣши. Единъ турчинъ, отъ Шуменско нѣкждѣ, билъ голѣмъ пияница. Той правилъ много опити, да се отвикне отъ тази слабостъ да пие. Какво ли не

правилъ той? И Корана чель, и се заричалъ да не пие, и все пакъ пиелъ, не могълъ да се откаже отъ пиенето. Най-послѣ, като видѣлъ, че самъ не може да се поправи, казалъ си: „Алахѣ иши“ — Божия работа е това! На Бога оставямъ всичко.“ Като си казалъ така, пакъ се запжтилъ къмъ кръчмата да пие. Това било вечеръ, къмъ 11 часа. Той се обърналъ къмъ кръчмаря и му казалъ: „Иване, дай ми четвъртъ кило ракия!“ Кръчмарьтъ, по погрѣшка, вмѣсто ракия, налѣлъ четвъртъ кило газъ. Турчиньтъ надигналъ шишенцето и бързо го изпилъ. Като разбралъ, че вмѣсто ракия изпилъ четвъртъ кило газъ, той рекълъ на кръчмаря: „Иване, Иване, какво направи!“ — и на часа излѣзълъ отъ кръчмата. Отъ тозъ моментъ той прѣстаналъ да пие. Газьта го излѣкувала. Газьта има резултатъ само тогава, когато Алахъ я дава. Това значи: газьта лѣкува само тогава, когато е употребѣи разумно. По този начинъ между кръчмаря и турчина се образували отношения, а газьта послужила като връзка за тия отношения. Кръчмарьтъ му казалъ: „Слушай, азъ съмъ кръчмаръ и не пия, а ти не си кръчмаръ и пиешъ. Щомъ азъ мога да се въздържамъ, ти още повече можешъ да се въздържашъ“. Значи, чрезъ кръчмаря Богъ освобождава турчина отъ слабостьта му да пие.

И сега, щомъ кажемъ нѣкому да не грѣши, трѣбва да намѣримъ начинъ, методъ, този човѣкъ да не грѣши. Кажемъ ли

нѣкому да прави добро, пакъ трѣбва да му покажемъ начинъ, какъ да прави доброто. Казвамъ: ако въ новата наука употребяваме старитѣ методи, ние ще имаме стари резултати. Казвате: да се обичаме! — Какъ ще се обичате? Казвате: така трѣбва да се обичаме, че да сме готови да правимъ добро едни на други. — И като се обикнете, и като сте готови да си правите добро, пакъ злото може да се яви. Напримѣръ, една мома обиква друга нѣкоя. Идва трета и казва на първата: ти мислишъ ли, че тази твоя обичъ ще ти донесе нѣкакво добро? Първата мома поглежда нѣкакъ особено, мило къмъ своята любима. Третата ѝ казва: какво я поглеждашъ така особено? Особено ще я поглежда. разбира се. Какво означава този особенъ погледъ? — Той означава интензивность на чувствата. Котката, напримѣръ, поглежда особено къмъ мишката. Защо? — Чувствата ѝ сж интенсивни по отношение на мишката. И птичката, кацнала нѣйдѣ на дървото, поглежда особено къмъ котката, но котката поглежда за едно нѣщо, а птичката — за друго. При всѣки даденъ случай човѣкъ може да се намѣри въ положението или на котката, или на птичката. Човѣкъ трѣбва да разрѣши въ себе си въпроса, каква роля играе котката, и каква — птичката.

Отъ чисто практическо гледище, човѣкъ не трѣбва да се занимава съ отрицателнитѣ сили на тъмнината, защото тѣ го демагнетизиратъ, и той изгубва своята вътрѣшна сила.

Когато човѣкъ наблюдава нѣкое отрицателно дѣйствие, той се опетнява. Виждашъ ли, че бѣсѣтъ, или убиватъ нѣкого, не гледай, не петни душата си! Помоли се за този човѣкъ и се постарай да си създадешъ нѣкакъвъ красивъ образъ, нѣкаква красива форма въ ума. Създай въ ума си една картина за доброто на този човѣкъ, та да му помогнатъ отъ невидимия свѣтъ, да отворятъ пѣтъ на душата му. Слѣдователно, нека остане въ вашия умъ една картина за доброто, за благо на този човѣкъ. Речете ли да разправяте на този, на онзи за това, което сте видѣли, вие вече сте се опетнили. Ако двама братя или двѣ сестри отъ новото учение се скаратъ или сбиятъ, тѣ непрѣменно ще почувствуватъ нѣкаква вжтрѣшна тѣга въ себе си. Тѣ изпитватъ тѣга, защото се наранили вжтрѣшно, и трѣбва да прѣвържатъ раната си.

Казвамъ: да се каратъ или да се биятъ хората, това е старъ начинъ на дѣйствие. Докато хората прилагатъ старитѣ методи въ живота си, тѣ нѣма да иматъ никакви положителни постижения. Резултатитѣ на тѣзи методи сж остаряване и дисхармония въ всичко. Новото общество не може да почива на стари методи. Старитѣ методи сж изгнили вече греди, които не могатъ да издържатъ нова постройка. Мнозина казватъ: Господъ може да направи всичко. Така е, Богъ може всичко да направи, но ако утрѣ не задоволи вашитѣ желания и очаквания, вие сте готови да се откажете отъ

Него. Богъ, Великото начало на живота, може да направи всичко, което включва въ себе си пълнота и съвършенство. Той има изборъ въ своитѣ дѣйствия, макаръ че има свобода да направи, каквото иска. Неговитѣ дѣйствия, обаче, сж всѣкога разумни и съвършени.

На какво трѣбва да се базира разумността, изобщо? Когато нѣкой човѣкъ ме хвали, това показва, че той очаква сжщо така да бжде хваленъ отъ мене. Когато нѣкой ме обича, и той очаква да бжде обичанъ. Когато нѣкой ми подарява нѣщо, и той очаква подарѣкъ отъ мене. Това сж правила безъ изключения. На какво основание трѣбва мене да хвалятъ, а азъ да не хваля? Защо азъ трѣбва да бжда обичанъ, безъ да отговоря на другитѣ пакъ съ обичъ? Въ такъвъ случай, ако искамъ да бжда свободенъ, трѣбва да наредя нѣщата на това мѣсто, което е най-безопасно. Напримѣръ, ако искамъ да чета, а нѣмамъ свѣщъ, ще почакамъ, докато другъ нѣкой запали свѣщѣта си. Тогава азъ ще чета свободно на неговата свѣтлина, безъ да се задължавамъ да го хваля, дѣто той е запалилъ свѣщѣта за себе си. Другъ е въпросътъ, ако азъ помоля този човѣкъ да запали свѣщѣта си специално за мене, или пъкъ, ако той ме помоли да запалѣ свѣщѣта си специално за него.

Сега вие трѣбва да схващате правилно новитѣ вѣдения, новитѣ отношения, които Богъ има къмъ васъ, както и къмъ всички ония,

които влизатъ въ новата култура. Подъ думата „нови отношения“ разбирамъ отношения, несъществуващи досега. Ще ви приведа единъ простъ примѣръ за изяснение на мисълта си. Нѣкоя майка има само едно дѣтенце, което много обича. Тя постоянно го милва, гали, цѣлува, пригрѣща — радва му се. Когато дѣтенцето ѝ стане седемгодишно, тя го изпраща на училище, да се учи. Учителътъ вече има съвсѣмъ други, нови отношения къмъ това дѣте. Той не може да го милва и пригрѣща, както правѣла майката. Неговата задача, като учителъ, е съвсѣмъ друга. Тукъ се зараждатъ отношения между учителъ и ученикъ. Ако учителътъ има въ отдѣлението си 30 — 40 дѣца и постѣпва съ тѣхъ, както майките имъ постѣпватъ, питамъ: колко часа трѣбва да има той на разположение, докато изпълни тази процедура? Когато майката пригрѣща дѣтето си, тя го храни, дава му нѣщо. Значи, когато човѣкъ иска да живѣе, той трѣбва да се храни; когато човѣкъ иска да мисли, той трѣбва да учи. Слѣдователно, при майка си дѣтето живѣе, а при учителя си — учи.

Казвамъ: всѣки човѣкъ, който се стреми къмъ новъ животъ, той влиза въ нова областъ — въ закона на безсмъртието, дѣто отношенията между хората сж съвсѣмъ нови. Тия отношения сж абсолютно чисти. На небето и дѣцата живѣятъ въ тия отношения и ги спазватъ. Досега азъ срещнахъ въ Бъл-

гария само едно дѣте, момиченце, съ такава абсолютна чистота въ погледа му. Въ очитѣ му имаше нѣщо Божествено, което единствено е въ състояние да внесе красивото и великото въ свѣта. Срещнете ли това дѣте, то събужда желание въ васъ, и вие да бждете като него. Неговиятъ погледъ говори за една свободна, богата душа.

И тъй, всѣки, който обича Истината, трѣбва да придобие ново вътрѣшно състояние. За постигане на това състояние, човѣкъ трѣбва да има голѣма вътрѣшна прозорливостъ, досѣтливостъ, да разбира, кое е приятно и кое неприятно на хората. Спрѣмо душитѣ на хората той трѣбва да бжде много внимателенъ. Тъкмо тази чѣрта липсва у българитѣ. Българинътъ е крайно нахаленъ. Надали има другъ народъ, за когото може да се каже сжщото. Като общо правило, българинътъ не знае, какво нѣщо е любовъ и уважение къмъ личността на човѣка, а още повече къмъ душата. Когато българинътъ проявява къмъ нѣкого уважение или почитание, непременно той има нѣкаква користолюбива цѣль. Българинътъ рѣдко може да направи нѣщо безкористно. Ако той не може да извърши нѣщо отъ любовъ, нека го направи поне отъ обичъ къмъ Истината.

Казвамъ: българитѣ трѣбва да се борятъ съ този вътрѣшенъ неджгъ — нахалството, за да се подигнатъ. Този неджгъ може да се изправи само по единъ начинъ — когато човѣкъ обикне Бога. Като говоря за

обичь, за любовь къмъ Бога, азъ не разбирамъ този Богъ, Който живѣе на небето, нито Този, Който живѣе въ хората, но подразбирамъ Бога, Който сега иде въ свѣта. Младиятъ момъкъ нѣма да се влюби въ стара баба, която прѣдставлява живота на миналото; той нѣма да се влюби въ женена жена, която прѣдставлява сегашния животъ, но ще се влюби въ чистата дѣвствена мома, която никога мжжъ не е познала. Тази мома прѣдставлява бждещия животъ — животътъ на новата култура. Това е правилното положение на нѣщата, което всички съврѣменни хора трѣбва да разбиратъ. Тѣй както хората вѣрватъ днесъ въ Бога, това не е вѣра. Това е животъ на интересъ. Кой не вѣрва въ една богата банка? Да вѣрвашъ въ нѣкоя банка само затова, че всѣки день имашъ възможность да теглишъ пари отъ нея, това е вѣра чрѣзъ принуждение, вѣра отъ интересъ. Споредъ индуситѣ истинската вѣра въ Бога подразбира сливане съ Него. Това не е точно опрѣдѣление на вѣрата. Споредъ насъ сливането съ Бога подразбира да гледашъ на нѣщата тѣй, както Той гледа. Затова се изисква абсолютна чистота, съ нищо да не опетнявашъ Божественото въ себе си.

Когато се говори за Бога, Когото не познавате, това е философско положение, което може да смути донѣкждѣ съзнанието на обикновения човѣкъ. Ние не говоримъ за това Начало, което вие познавате въ смъртъта, но говоримъ за това Велико Начало въ Вѣчния

животъ, което вие още не познавате. Може ли да се нарече лѣкарь този човѣкъ, който продължава живота ви само съ нѣколко дни? Може ли да се нарече майка тази жена, която ви дава животъ само за 30—40 години? Може ли да се нарече баща този човѣкъ, който самъ изялъ и изпилъ всичко а за сина си нищо не оставилъ? И сега, ако знаете законитѣ за раждането и прѣраждането, всѣки отъ васъ ще може да опрѣдѣли, на кое мѣсто ще се прѣроди. Ако нѣкой баща има 5 — 6 сина, въ слѣдния животъ той ще се прѣроди чрѣзъ този синъ, когото най-много обича. Като има прѣдъ видъ това, той оставя на своя любимъ синъ най-много наслѣдство: кжщи, ниви, пари. Той прави това съ користолюбива цѣль: като дойде втори пѣтъ на земята, да бжде богатъ. На останалитѣ синове, които не обича толкова много, или никакво наслѣдство не оставя, или много малко, съ което иска да каже: азъ нѣма да се прѣродя чрѣзъ васъ, за това не ви оставямъ нищо. По сжщия начинъ постѣпва и майката, когато има нѣколко дѣщери. Една отъ дѣщеритѣ си тя обича най-много и всичко, каквото има, дава на нея, защото иска да се прѣроди чрѣзъ нея. Туй не е за осжждане, защото такъвъ е вѣчниятъ планъ на живота. Това ще се повтаря и прѣповтаря дотогава, докато човѣкъ се изчисти отъ своя егоизъмъ и отъ користолюбието си. При тази користолюбива любовь, когато бащата се прѣроди чрѣзъ своя любимъ синъ, той ще бжде отгледанъ отъ

него по всичките правила на съвременното възпитание. Той ще тегли отъ сина си такъвъ каишъ, какъвто никога не е виждалъ и не е чувалъ. Всѣки човѣкъ въ живота си ще минава прѣзъ страдания дотогава, докато дойде до абсолютно безкористие.

Слѣдователно, първото нѣщо, което се изисква отъ всѣки едного, е да има въ съзнанието си високо понятие за Бога. Като имаме прѣдъ видъ всички съвременни религиозни вѣрвания за Христа, за светиитѣ, за онзи свѣтъ — всички тия вѣрвания трѣбва да се прѣчистятъ! Отъ тѣхъ хората сж направили една сплавъ, една амалгама, вслѣдствие на което си прѣдставляватъ нѣщата тѣй, както никога не сж били. Днесъ се говори за Христа, за християнството, но питамъ: какво е било християнството въ своя първоначаленъ периодъ? Какъвъ е билъ Христосъ и какъ е проповѣдвалъ? Христосъ ходѣлъ скромно облѣченъ, съ сандали на крѣката си. Какъ стана тогава, че Неговитѣ избраници днесъ служатъ на Бога съ мантии и съ корони на глава? На врѣмето си Христосъ работилъ безъ заплата. Какъ се нареди днесъ, Неговитѣ избраници да получаватъ такива голѣми заплати? Азъ се чудя на всичко това.

Какъ ще обясните тѣзи факти отъ научно гледище? Ако една овца проявява качества, каквито майка ѝ не притежава, питамъ: отдѣ се явиха тѣзи качества въ овцата? Когато видя единъ катъръ, азъ зная, че майка му е била кобила, а бащата — магаре. Ето защо,

когато човѣкъ даде ходъ на нѣкоя чисто животинска или човѣшка проява въ себе си, той трѣбва да знае, че или баща му, или майка му е причина за това. Въ единия отъ тѣхъ е имало нѣкакво неестествено проявление. Ако не е така, отдѣ може да дойде този грѣхъ? Слѣдъ всички грѣхове и прѣстѣпления, които съвременнитѣ хора вършатъ, най-послѣ тѣ казватъ: ние сме отъ Бога родени. Питамъ: какъ е възможно да сте родени отъ Бога, а грѣхове и прѣстѣпления вършите?

Не говорете така! Не обвинявайте Бога за вашитѣ грѣхове и прѣстѣпления! Когато вършите грѣхове и прѣстѣпления, Богъ хиляди пѣти ви казва: „Не правете това, защото не е право, не е добро!“ Вие чувате гласа Му, и пакъ вършите своето. Защо Го обвинявате тогава? Кажете си: азъ самъ направихъ този грѣхъ и ще понеса послѣдствията му.

Въ единъ женски манастиръ живѣли нѣколко калугерки съ своята игуменка. Калугеркитѣ обичали да ядатъ печени яйца, но не имъ позволявали. Тѣ търсили начинъ, какъ да задоволятъ това свое желание. На една отъ тѣхъ идва на умъ, да пекатъ яйцата на свѣщъ. Намислила и го приложила. Този начинъ се указалъ практиченъ, и затова, незабѣлѣзани отъ никого, тѣ го прилагали често. Игуменката видѣла единъ день, какъ калугеркитѣ, скрито отъ нея, пекатъ яйца на свѣщъ. Тя се почудила и казала: „Отдѣ се намѣри този дяволъ, да ги научи да пе-

катъ яйца на свѣщъ?" Дяволътъ, като чулъ, че се хвърля такова обвинение върху него, казалъ: „Напразно ме обвинявате! Азъ за пръвъ пѣтъ чувамъ подобно нѣщо, да се пекатъ яйца на свѣщъ“. Значи, и князътъ на свѣта за пръвъ пѣтъ вижда такова изкуство. Въпросътъ не е за грѣха. Грѣхътъ е миналъ вече своето врѣме.

Днесъ ние трѣбва да знаемъ да градимъ. Ние сме зидари, и съ чукове въ рѣка трѣбва да градимъ Божественото здание! Единъ ще циментира, другъ каль ще бърка, трети — греди ще дѣла. Всѣки ще прави, каквото може, но всички заедно ще градимъ. — Ама азъ вървамъ въ Бога! — Не е въпросътъ въ върването. Всички трѣбва да градимъ! Отъ всички се иска работа. Минаха ония врѣмена на безработица. — Ама азъ те обичамъ! — Какво отъ това? Че обичашъ, толкова по-добрѣ за тебъ. То е условие да работишъ, да служишъ на Бога. И затова, казвамъ: дошло е врѣмето да работите на Божественото здание! Който не е готовъ, нѣма да бжде взетъ за работникъ, понеже ще развали Божественния планъ. Той скоро ще се умори и ще каже: нека дойде другъ да гради! — Не, така не може. Всички трѣбва да бждете майстори. Правете всичко за Бога. На Бога служете, себе си почитайте, ближния си обичайте! Да обичате ближнитѣ си, значи да имъ помагате, като имъ давате потикъ да свършатъ работата си по-скоро и по-добрѣ.

Значи, всички на работа! Начинътъ, по

който сте работили досега, е добъръ, но има вече новъ, по-добъръ начинъ за работа. Новиятъ начинъ се заключава въ абсолютното спазване законитѣ на разумната природа. Напримѣръ, когато правимъ екскурзии, понѣкога дъждъ вали, вѣтръ вѣе, и нѣкои казватъ: Защо Учителътъ не разсѣе облаци-тѣ, да не вали дъждъ? Защо не спре вѣтра и не заповѣда на слънцето да грѣе? — Не, азъ съмъ много внимателенъ спрѣмо природата. Азъ не промѣнямъ нищо вѣтроветѣ, нито дъжда спирамъ, но се нагаждамъ съ тѣхъ. Като срещна приятелитѣ, които създаватъ вѣтроветѣ и дъждоветѣ, поразговарямъ се малко съ тѣхъ и имъ казвамъ: виждамъ, че искате да ни окжпете и да ни провѣтрите малко, но гледайте да не ни окжпете и провѣтрите повече, отколкото трѣбва. Азъ никога не имъ заповѣдвамъ, искамъ тѣ сами да се съятъ, какво трѣбва да направятъ. Ако не разбератъ, какъ трѣбва да постѣпятъ, казвамъ: тѣхна работа е това! Тѣ вършатъ работата си, както разбиратъ, а пѣкъ азъ трѣбваше да избира съответно врѣме за екскурзия. Не трѣбваше да отивамъ на екскурзия тъкмо този день, когато приятелитѣ поливатъ тамъ. Ако съмъ направилъ нѣкаква погрѣшка въ изчисленията и въ такъвъ день, именно, тръгна на екскурзия, обръщамъ се къмъ тѣхъ внимателно, като имъ казвамъ: ще бждете така добри, да задържите поливането си за още нѣколко часа. Човѣкъ не трѣбва да заповѣдва, но трѣбва да бжде внимателенъ.

Казвамъ: въ отношенията ни се изисква пълно съобразяване съ онова, което живата природа върши. Обаче, въ природата има известни прояви, които не сж Божествени. Само срѣщу тия прояви ние реагираме. Напримеръ, явяването на нѣкой голѣмъ, опустошителенъ циклонъ, или на голѣми порои, които причиняватъ наводнения, и редъ други стихии, тѣ не сж Божествени явления. Причинитѣ за тия стихийни явления сме ние, хората, които съ нашия неправиленъ животъ, създаваме единъ неестественъ редъ на явленията въ природата. Всѣка планинска мѣстностъ, въ която владѣе чистота и святостъ, може да изпрати срѣщу насъ бури и вѣтрове, ако се опитае съ нѣщо да нарушимъ нейнитѣ правила и закони. Сжществата, които населяватъ тия мѣста, могатъ да ни изгонятъ, и ние ще се принудимъ да слѣземъ въ по-низкитѣ мѣста.

Мнозина мислятъ, че могатъ да вършатъ на планината, каквото искатъ. Не е така. Чистота се изисква отъ човѣка! Въ природата сжествува законъ за абсолютна чистота: чистота въ мисли, чувства и дѣйствия. Не се плашете отъ този законъ! Съ страхъ човѣкъ не се спасява, но той трѣбва да знае, че сжествува единъ Божественъ законъ, който регулира всички явления въ живота и природата. Напримеръ, ако отидете въ нѣкоя планинска мѣстностъ, населена отъ нимфи, и се опитате да развалите тѣхнитѣ градинки, ще влѣзете въ стълкновение съ този законъ, кой-

то регулира явленията, и вие непременно ще пострадате. Тия нимфи избиратъ най-хубавитѣ мѣста въ планинитѣ и ги покриватъ съ цвѣтя и зеленина. Тѣ ги поливатъ, обработватъ и наглеждатъ, както домакинята обработва своята градина. Нимфитѣ подържатъ градинкитѣ си съ своята обичъ. Ако врѣмето е сухо, безъ дѣждъ, тѣ носятъ специално за тѣхъ вода и ги поливатъ. Та когато минаваме прѣзъ такива планински мѣстности, трѣбва да бждемъ много внимателни. Сутринъ, когато наблюдаваме изгрѣва на слънцето, а вечеръ — звѣздитѣ, пакъ трѣбва да бждемъ внимателни. На земята се заблѣзва едно слабо клатушкане, вслѣдствие на което ние нѣмаме всѣкога едно и сжщо отношение къмъ слънцето, мѣсеца и звѣздитѣ. Такива промѣни ставатъ не само на земята, но и въ атмосферата. Нѣкога въздухътъ е по-гъстъ, а другъ пжтъ — по-разреденъ; нѣкога е по-сухъ, а другъ пжтъ — по-влаженъ. Навсѣкждѣ въ природата се заблѣзва една малка промѣна. Понѣкога слънцето и звѣздитѣ не изпращатъ къмъ земята нужно количество свѣтлина, отъ която ние се нуждаемъ. Има случаи пъкъ, когато ние не можемъ да възприемемъ направо слънчевата свѣтлина. Тя трѣбва да мине прѣдварително прѣзъ специални трансформатори, да се смекчи, и тогава да дойде до нашитѣ очи. Обаче, ние трѣбва да знаемъ, по кое врѣме да излизаме сутринъ. Ще кажете: добръ е да се излиза сутринъ

при зазоряване. — Не, има случаи, когато не е добръ да се излиза сутринъ при зазоряване.

Спремъ ли се, обаче, прѣдъ тия специални случаи, ще дойдемъ до фанатизмъ. Природата не търпи никакъвъ фанатизмъ. Понеже всички центрове въ природата се мѣнятъ всѣки часъ, човѣкъ трѣбва да бжде винаги буденъ, готовъ на поста си, като капитанъ на своя параходъ — всѣки день да прави нови изчисления, всѣки день да се приготвява за нови условия. И благата, които Богъ ни изпраща всѣки день, трѣбва да знаемъ, какъ най-правилно да ги употребимъ за съграждане на нашето тѣло. Напримѣръ, вие искате да бждете обичани, да имате влияние надъ хората. Питамъ: какъ можете да придобиете това, ако вашата нервна система е разстроена? Ако вие сте нервни и постоянно се дразните, какъ ще можете да обичате и да ви обичатъ? Вие трѣбва да бждете като банкеръ, организмътъ ви постоянно да бжде пълненъ съ магнетична сила. Н сте ли богати съ такава сила, нервни ли сте, хората ще ви избѣгватъ. Ако трѣбва да влѣзете въ съобщение съ такива хора, това на право не може да стане. Съ тѣхъ на право вие не можете да се разговаряте. Между тѣхъ и васъ непрѣменно трѣбва да дойдатъ редъ други същества, които да смекчатъ тѣхната енергия, да я трансформиратъ. За такива хора Писанието казва: „Лошитѣ съобщения развалятъ добритѣ нрави“. За добритѣ хора, съ мекъ характеръ и богати съ магнетична

сила, Писанието казва: „Добритѣ съобщения поправятъ лошитѣ нрави“.

Сега, прѣдъ насъ седи една положителна, нова наука, ново учение. Не е достатъчно само да твърдимъ, че трѣбва да бждемъ добри, благородни, че сме хора на новото учение и т. н. Въ какво се заключава новото учение? — Новото учение се изразява въ опрѣдѣлено, положително служене на Бога; въ почитъ къмъ себе си, да знаешъ на всѣка стѣпка, че си човѣкъ; и въ постоянна обичъ къмъ ближнитѣ си. Новото учение включва въ себе си една опрѣдѣлена, положителна наука, която може да се приложи въ живота. Новото учение дава на хората новъ начинъ за самовъзпитание, чрѣзъ който тѣ могатъ да видоизмѣнятъ лицето си, да го направятъ красиво и хармонично. Повечето отъ съврѣменнитѣ хора сж хилави, болни. Тѣ трѣбва да прѣустроятъ цѣлия си организъмъ, но за това се изисква голѣмъ капиталъ. Най-първо човѣкъ трѣбва да прѣустрои своето сърце, своя умъ, своята воля, а слѣдъ това и своята душа, като внесе въ нея всички необходими елементи, съ които тя трѣбва да работи. Слѣдъ като е работилъ върху своя умъ, върху своето сърце, върху своята воля и върху своята душа, човѣкъ ще остави душата си свободно да работи и ще каже, като пияния турчинъ: „Божия работа е това!“ Каже ли така, нека наблюдава, какъ Богъ работи. Сега, съ тѣзи жгли, които имате по лицата си, съ тѣзи ввжзли по прѣститѣ си, съ този хилавъ организъмъ, вие не

може да влѣзете въ Царството Божие. Трѣбва напълно да прѣустройте организма си. И само по този начинъ, съ обновенъ, здравъ организъмъ, вие ще видите, какъ Богъ работи и ще разберете, за кой Богъ ви говоря. Азъ ви говоря за този Господъ. Който иде сега въ свѣта. За Него се казва въ Писанието: „Послѣдния день ще напиша своя законъ въ сърцата имъ, и тѣ ще ме познаятъ“. Свѣтътъ още не познава този Господъ, именно. Засега Той има повече отъ 40 имена, които сж написани въ Библията, но всички сж опетнени. Затова Той даде на Мойсея ново име за себе си. Вие какъ ще Го наречете? Христосъ Го нарече Отецъ, съ което искаше да каже, че Богъ има еднакви отношения къмъ всички хора, като Баща къмъ синоветъ си. Хората, обаче, нѣматъ еднакви отношения къмъ Бога. Нѣкой казва: Богъ ме изостави съвсѣмъ; на едни даде богатство, на други — знания, а на мене — нищо.

Христосъ дава два образци за отношения на баща къмъ синоветъ си и обратно. Единъ баща ималъ двама синове. По-младиятъ синъ поискалъ отъ баща си своето наследство и отишълъ въ свѣта да си поживѣе, дѣто изялъ и изпилъ всичко. Като изялъ всичко, той дошълъ до съзнание, че сгрѣшилъ и рѣшилъ да се върне при баща си. Той си казалъ: „Азъ мислѣхъ, че животътъ при баща ми е тежъкъ и затова пожелахъ да се отдѣля на свобода, но указа се, че този животъ билъ по-тежъкъ“. Върналъ се той при

баща си, разкаянъ и смиренъ, като му казалъ: „Прости ме, татко, азъ се връщамъ при тебе, но не съмъ достоенъ да се нарека твой синъ; моля те, приеми ме за твой послѣденъ слуга“. Баща му се зарадвалъ, приелъ го много добрѣ и въ честь на неговото връщане заповѣдалъ на слугитѣ си да заколятъ и опекатъ едно отъ най-угоенитѣ телета.

Сега започва изпита за по-големия синъ. Той минавалъ за чистъ и святъ, работѣлъ съ усърдие и любовъ на баща си, но сега, като видѣлъ радостта на бащата за връщането на по-малкия му братъ, въ него се събудила ревностъ, завистъ, и той казалъ на баща си: „Толкова години азъ ти работя, но ти никога не закла за мене теле. Сега, като дойде братъ ми, ти се развесели и заповѣда да заколятъ за него най-угоеното теле.“ Баща му отговорилъ: „Синко, всичко, което имамъ е твое. Ти можешъ всѣкога, когато пожелаешъ, да си заколишъ не едно, но колкото искашъ телета, всички сж твои. Братъ ти нѣма нищо, той бѣше изгубенъ и се намѣри.“ Значи, голѣмиятъ синъ се възгордява, но не съзнава грѣшката си. Малкиятъ синъ съзнава погрѣшката си и се смирява. Питамъ: кой отъ двамата синове е на правата страна? Малкиятъ синъ, който се е разкаялъ, задѣто напусналъ баща си, е на по-правъ пѣтъ отъ голѣмия синъ. Чувствата на бащата и майката не се даватъ по законъ, но по любовъ.

Слѣдователно, новото положение въ свѣта изисква всички да бждемъ синове Божии.

Щомъ сме синове Божии, всички трѣбва да имаме еднакви отношения помежду си. Сега не е въпросътъ, какъ трѣбва да се отнасятъ хората къмъ менъ. Важно е, какъ азъ трѣбва да постѣпвамъ, какви трѣбва да бждатъ моитѣ отношения къмъ Бога, къмъ душата ми и къмъ моитѣ ближни. Че не ме приели нѣкждѣ добръ, това не ме интересува. Отъ всѣкого се изисква да държи смѣтка за своитѣ постѣпки и отношения, а не за отношенията и постѣпкитѣ на другитѣ. Каквото прѣдприема човѣкъ, той трѣбва да се запита дълбоко въ себе си, какъ трѣбва да постѣпни. Пѣтува ли за нѣкждѣ, той трѣбва да се запита, кой пѣтъ да вземе. Божественото начало въ човѣка ще му отговори накждѣ да върви, кой пѣтъ да вземе и т. н. Често при екскурзии, много екскурзиянти изгубватъ пѣтя и се забъркватъ по тази причина, именно, че не се допитватъ до Божественото въ себеси. Тѣ си проектиратъ нѣщо по човѣшки, било това, че избиратъ по-краткъ и лесенъ пѣтъ, било че иматъ прѣдъ видъ нѣкаква економия въ пѣтя, и въ края на краищата оставатъ изненадани: вмѣсто по-евтино, пѣтътъ имъ илиза по-скѣпъ; вмѣсто по-краткъ — по-дълъгъ. Така става, когато човѣкъ не се вслушва въ своя вжтрѣшенъ гласъ. Обаче, Провидѣнието дѣйствува така, че всѣка неприятностъ прѣвърща въ приятностъ, всѣко зло — въ добро.

Всѣко противорѣчие въ живота на човѣка е една прѣдпазителна мѣрка. Чрѣзъ то-

ва дадено противорѣчие, нѣкои по-напрѣднали ваши братя искатъ да ви помогнатъ. Ще знаете, че въ свѣта има единъ опрѣдѣленъ, Божественъ пѣтъ. Слѣдва ли човѣкъ този пѣтъ, косъмъ нѣма да падне отъ главата му. И оттамъ, всѣко противорѣчие, всѣко страдание и всѣка болестъ въ живота на човѣка е резултатъ на отклонение отъ този пѣтъ. Чудни сж съвременнитѣ хора! Виждамъ единъ боленъ човѣкъ, легналъ на гърба си, отчаянъ, обезсърденъ, очаква смъртъта си. Той не се замисля, не прониква малко по-дълбоко, да види, че има нѣщо по-високо отъ обикновения животъ, въ който се движи. Той не подозира даже, че всичко се нарежда отгорѣ, че има единъ Великъ законъ, който регулира всички нѣща въ живота. Всички хора трѣбва да дойдатъ до съзнание, да разбератъ, че има една Велика разумностъ, която управлява свѣта.

Питамъ: въ какво седи силата на човѣка? — Силата на човѣка седи въ интереса, който той проявява, както къмъ своята работа, така и къмъ Божиата. Въ това отношение, ако всички хора се заинтересуватъ отъ Божиата работа, свѣтътъ ще се оправи. Ако оставимъ свѣта самъ да се прѣустройва и съгражда, нищо нѣма да се постигне. Ние сме зидари на новото, и затова отъ насъ се изисква съграждането на новия свѣтъ. Днесъ ние поставяме основитѣ на Божественото здание, върху което ще градимъ съ вѣкове. Стариятъ редъ и порядѣкъ, стариятъ моралъ ще мине и замине, новъ иде вече. Съгражда-

нето на новото започва отъ днесъ и ще продължи съ хиляди години. Мнозина бързатъ, искатъ по-скоро да видятъ, какво ще излѣзе. — Тази работа не става съ бързана. Казвате: отдѣ ще вземемъ планъ за Божественото здание? Казано е: „Както е на небето, така ще бжде и на земята“. Значи, моделътъ е на небето. Единъ день, когато се отвори небето, вие ще видите, какъ трѣбва да се гради. Имайте вѣра въ това, което ви говоря, защото е Божествено. Ако вѣрвате въ него, косъмъ нѣма да падне отъ главата ви.

Казвамъ: ако вървите по Божия пътъ, порои и наводнения нѣма да има, циклони и разрушения нѣма да има. Всички порои, наводнения, бури и землетресения се дължатъ на нарушения, отклонения и опълчаване срѣщу Великия Божи законъ. Обаче, всички трѣбва да знаятъ, че земята принадлежи на Господа. Ако нѣкой мисли, че може да прави, каквото си иска, той се лъже. Всѣки, който се опълчаваше срѣщу Божественитѣ закони, нищо добро не го очаква; всѣки, който е въ съгласие съ тия закони, прѣдъ него се откриватъ всички възможности на живота за добро. Ние сме за живота. Всѣки животъ има свои добри и лоши страни. Защо и за какво, ние оставяме този въпросъ настрана, не го обясняваме. Тѣй както е създаденъ свѣтътъ, всички явления въ него могатъ да се обяснятъ само по единъ разуменъ, Божественъ начинъ. Единъ день вие ще бждете свидѣтели на всичко, което ви говоря. Тогава

ще видите, какъ Богъ оправя работитѣ. Планътъ е вече направенъ. Казано е въ Писанието: „Старото ще си отиде, и Богъ ще създаде нова земя и ново небе“. Отъ невидимия свѣтъ ще дойдатъ готови работници за прѣустройство на свѣта, а вие ще бждете тѣхни помощници. За това вѣрме, менно, и вие се приготвявате.

Нѣкои отъ съвременнитѣ религиозни хора вѣрватъ, че като умре единъ християнинъ, той отива на небето да блаженствува: по цѣлъ день пѣе и свири. Казвамъ: ако този християнинъ отиде на небето съ своето свирене, нищо нѣма да направи. На небето, именно, той ще се учи да свири правилно. Обаче, небето не е мѣсто само за свирене. Тамъ душитѣ се учатъ и да свирятъ, и да пѣятъ, и да ядатъ, и да пиятъ правилно, но, прѣди всичко, то е мѣсто за работа. Ще кажете: щомъ е така, дошло е вѣрмето да не слугуваме вече на фараона. — Да, но фараонъ не е нѣкъдѣ вънъ отъ васъ. Найлошиятъ фараонъ е вътрѣ въ васъ. Колко духовни сестри и братя сж още фараони! Колко свещеници и владици сж още фараони! Нѣкой иска да ме разбере, какъвъ човѣкъ съмъ, какво прѣдставлявамъ отъ себе си. Когато нѣкой иска да ме разбере, какъвъ човѣкъ съмъ, азъ взимамъ чука въ ръка, давамъ и на него такъвъ, и казвамъ: ела при мене и двамата заедно ще чукаме, ще градимъ. Работата ще покаже, какъвъ съмъ, и кой съмъ. Двама художници, двама музикан-

ти, двама поети, двама религиозни, които работят заедно, всъкога ще имат резултат и ще се познаят. Тъ сж зидари. Когато двама души се молят, тѣ градят нѣщо. Ако единиятъ се моли, другиятъ ще слуша; той се учи, какъ трѣбва да се моли. Има факири въ Индия, които чрѣзъ музика влияятъ на змиитѣ. Като засвирятъ на своя дървенъ инструментъ, подобенъ на флейта, всички змии се събиратъ наоколо имъ. Мнозина могатъ да свирятъ, но не могатъ да събиратъ змиитѣ наоколо си.

Нѣкъдѣ изъ България, единъ ходжа ималъ способността съ свиренето си да събира гжсеницитѣ отъ дърветата. Единъ българинъ се оплакалъ на ходжата, че дърветата въ градината му били нападнати отъ гжсеници. Ходжата обѣщаль, че ще му помогне да ги събере на едно мѣсто. И, наистина, единъ день той отишълъ въ градината на този българинъ и започналъ да свири. Въ скоро врѣме гжсеницитѣ отъ дърветата започнали да лаятъ надолу и се събрали на едно мѣсто. Българинътъ, като ги видѣлъ така събрани, веднага се приготвилъ да ги убие, но ходжата го задържалъ, като му казалъ: „Изхвърли ги вънъ нѣйдѣ, далечъ отъ градината си, защото, ако ги убиешъ, тѣ ще се наплодятъ много повече“. Съ свиренето си ходжата имъ показаль, че дърветата не сж мѣсто, дѣто тѣ могатъ да живѣятъ. Слѣдователно, както българинътъ искалъ да постъпи съ гжсеницитѣ, по сжщия начинъ и съврѣменнитѣ хора искатъ да унищожатъ злото, грѣха въ себе

си. Не, човѣкъ трѣбва да посвири на злото, на грѣха, както ходжата свири на гжсеницитѣ, и да му каже: това мѣсто не е за тебе. То е за Бога. Този е новиятъ начинъ, по който Божиятъ Духъ работи върху душитѣ на хората.

И тъй, всички хора трѣбва да иматъ вече новъ идеалъ. Това, което тѣ наричатъ любовъ къмъ Бога, ние наричаме служене на Бога. Обичате ли нѣкого, вие трѣбва да му служите вече по новъ начинъ. Отсега нататкъ всѣки трѣбва да прилага въ живота си служенето по новия начинъ, като вжтрѣшна работа върху себе си. Слѣдъ служенето иде: почитъ къмъ себе си, и най-послѣ — обичъ къмъ ближния. Това означава стиха: „Който прави Истината, дѣлата му сж по Бога направени“. Той разбира: ако служишъ на Бога, ако почиташъ себе си и ако обичашъ ближния си, твоитѣ богатства ще останатъ у тебе, никой не може да ти ги вземе.

Сега, желая на всички да развиете дарбитѣ си, които Първичната Причина е вложила въ васъ. Всичко друго нека ви служи като вжтрѣшно помагало. Затова се изисква силна мисль и възвишени чувства. Ако не можете да направите вжтрѣшна връзка съ Великия Принципъ на живота, за да Го познаете, нищо нѣма да постигнете. Познанието на Този Принципъ трѣбва да мине въ Вѣчния Животъ, като необходимо условие за неговото задържане. Вѣчниятъ Животъ изисква такова служене на Бога, както ангелитѣ Му служатъ. Като необходимъ елементъ за Вѣчния Животъ

е абсолютната чистота. Безъ нея нищо не може да се постигне. Казано е въ Писанието: „Само чиститѣ по сърце ще видятъ Бога“. Който само веднѣжъ види Бога, той всичко може да възприеме.

Слѣдователно, безъ служене на Бога, безъ почитъ къмъ себе си и безъ обичъ къмъ ближния, нищо не може да се постигне. Това сж елементарни, основни правила за земния животъ, безъ които той не може да се прояви. Мойсей проповѣдваше на евреитѣ любовь къмъ Бога, но това учение бѣше недостъпно за тѣхното развитие и тѣ, вмѣсто да проявятъ любовь и служене къмъ Бога, тѣ го приложиха къмъ себе си. Обаче, да служишъ на себе си, това е старо учение. Ние поставяме новъ редъ на нѣщата: обичъ къмъ ближния, почитъ къмъ себе си и служене на Бога. Само чрѣзъ служенето ние ще проявимъ Любовьта по новъ начинъ. Проявимъ ли така Любовьта, и чистотата ще дойде у насъ. Щомъ дойде чистотата, ние ще имаме нова, положителна наука, съ нови правила и методи. Ако ви се даде тази наука още сега, тя ще ви създаде голѣми затруднения. Вие не сте готови още за нея. Прѣдставете си, че ви се дадатъ извѣстни познания, да разбирате човѣка по чъртитѣ на лицето, или по нѣкои бѣлѣзи на главата. Като срещнете нѣкой човѣкъ, вие ще кажете: азъ познавамъ този човѣкъ, знаа го какъвъ е. Нали виждамъ очитѣ, ушитѣ, носажитѣ му — достатъчно ми е това!

Казвамъ: знание безъ чистота е въ състояние повече да ви спъне въ живота, отколкото да ви подигне. Мнозина биха дали всичко, каквото иматъ, само да постигнатъ истинското ясновидство. Обаче, да бжде човѣкъ ясновидецъ, изисква се голѣмо самообладание, както и здрави, положителни знания. Ако очитѣ на хората биха се отворили прѣждеврѣменно, животътъ имъ напълно би се развалилъ. Тѣй щото, тѣ трѣбва да благодарятъ, че нѣматъ още тази дарба. За този, който вижда, а сжщеврѣменно и разбира нѣщата, ясновидството има смисълъ. Въ това отношение човѣкъ трѣбва да се прѣчисти окончателно, да освободи съзнанието си отъ всички криви положения и възгледи за живота. Ако нѣкой мжжъ е ясновидецъ и виджа, че неговата жена има отношения съ други мжже, той трѣбва да знае дълбоката причина на тѣзи отношения. И обратно: ако жената вижда, че нейниятъ мжжъ има отношения съ други жени, и тя трѣбва да разбира причинитѣ на неговото положение. Питамъ: виновна ли е нѣкоя жена, ако управлението на затвора, дѣто е поставена за нѣкаква грѣшка, я тури между нѣколко мжже прѣстѣпници? Ще кажете, че не е трѣбвало да грѣши тази жена. — Добрѣ, вѣрно е, че не е трѣбвало да грѣши, но станало е вече това нѣщо. Какво трѣбва да се прави сега? Ако нѣкой е въ затвора, това ни най-малко не показва, че той дѣйствително е прѣ-

стжпникъ. Често прѣстжпниците въ затвора живѣятъ по-добрѣ, отколкото свободните хора.

Прѣди години, въ Варна дойде при мене една паднала жена, която се оплакваше отъ положението си, отъ тежкия животъ и казваше, че не иска повече да живѣе така. Наистина, страшно нѣщо е да падне човѣкъ! Още по-страшно е да падне една жена! Тя продължи по-нататъкъ: „Азъ не смѣя да влѣза въ никое общество, не смѣя да отида и на църква. Дѣто влѣза, всички е считатъ като прокажена. Какво да правя сега? Искамъ да си направя една малка кжщичка и да заживѣя честно и почтено. Има единъ, който ме обича“. — Дръжъ се тогава за него. Всѣкога трѣбва да има поне единъ човѣкъ, който да ви обича. Той ви носи спасението. Богъ ни обича по единствената причина, че иска да ни спаси, да ни избави отъ положението, въ което се намираме. Въ този смисълъ, всѣки човѣкъ може да каже: има поне Единъ, Който ме обича. Тази жена ми казваше: „Постоянно се оплаквахъ, протестирахъ срѣщу сждбата си, но най-послѣ се обърнахъ къмъ Господа и казахъ: „Господи, на Тебе се оставямъ, покажи ми пжтя, по който трѣбва да вървя. Не мога да живѣя повече така“. Това е тъмната страна на нейния животъ. Свѣтлата страна на живота ѝ се заключава въ това, че всичкото зло ще се прѣвърне въ добро, и скръбта ѝ ще се прѣвърне въ радостъ. Единъ день, когато човѣкъ напусне тѣлото си, ще му дадатъ ново

тѣло, по-добрѣ организирано, и тогава всѣко зло ще се прѣвърне на добро.

Сега, всички вие ще бъдете зидари въ новата култура. Не се заблуждавайте отъ врѣменните, отъ прѣходните нѣща. Всичко старо ще прѣмине, и новото ще дойде, но врѣме се изисква. Хиляди години се изискватъ, докато новото израсне и даде плодъ, за да видите, какво Богъ е скрилъ въ вашитѣ души. Съ васъ заедно ще работятъ и свети, и ангели, и праведници, и добри хора, и гении, и талантливи хора, като художници, музиканти, учени и др.. До това врѣме вие нѣма да се смущавате, да се обезсърчавате, но ще работите и ще очаквате новото, на което ще бъдете свидѣтели. Въ Божията Любовъ нѣма нито измѣна, нито промѣна. Въ този животъ всичко се прѣвърща въ добро. Божествениятъ свѣтъ е прѣдвидилъ за васъ нѣщо много по-хубаво отъ това, което днесъ имате. Вие ще се освободите отъ всички недъзи, слабости и спънки въ живота си. Ако имате спънки, тѣ се дължатъ единствено на васъ. Въ Първичната Причина се криятъ всички възможности за добро.

Нѣкои ще ви запитатъ, въ какво седи новото учение. Вие ще имъ отговорите, че новото учение се заключава въ служене на Бога, въ почитъ къмъ себе си и въ обичъ къмъ ближния. — Ама вие вървате ли въ Христа? За какъвъ Го считате? — Не е въпросъ, какво ние мислимъ за Христа и дали върваме въ Него. По този въпросъ най-добрѣ

могат да ви освѣтятъ всички ония, които минаватъ за християни. Днесъ Христосъ се е заловилъ на работа. Съ чука въ ржка Той работи по зданията, гради, събаря, не чака да Му се създадатъ благоприятни условия. Въ Писанието е казано, че Христосъ седи отдѣсно на Отца. Това значи: Христосъ е седналъ отдѣсно на Любовта и чрѣзъ закона на Мждростъта учи хората, какъ трѣбва да живѣятъ и да работятъ. Сутринъ Христосъ срѣща нѣкой човѣкъ тжжень, обезсърдченъ, нѣма работа и го запитва: какво искашъ? Защо си тжжень? — Нѣмамъ работа, нѣмамъ пари да храня себе си и сѣмейството си. — Не се безпокой, вземи чука и ела заедно съ мене на работа! Отиватъ двамата при единъ богатъ човѣкъ, и Христосъ му казва: дай на този човѣкъ работа и му плати 50 — 60 лева надница! Ако този бѣденъ човѣкъ е шивачъ, Христосъ ще го заведе при нѣкой голѣмъ майсторъ — шивачъ и ще му каже: този човѣкъ иска да работи. Дай му частъ отъ твоитѣ поржчки. И като се залови на работа, нека той каже: Господи, както азъ шия тази дреха, така и Ти ми приготви една нова дреха, да се зарадвамъ и да Те прославя. Шиешъ ли дреха на нѣкой човѣкъ, вложи въ нея всичкитѣ си благопожелания и благословения, та като облѣче той дрехата си, да каже: нѣщо хубаво има вложено въ моята дреха. Да бжде благословенъ този, който я шилъ! Постжпи ли шивачътъ така, неговиятъ клиентъ и вто-

ри пжтъ ще го потърси. Когато фурнаджията мѣси хлѣбъ, нека вложи въ него най-доброто си разположение, че който хапне отъ този хлѣбъ, да остане доволенъ, и втори пжтъ да иска да си купи отъ сжщото мѣсто. Този хлѣбъ трѣбва да оживѣе въ съзнанието на всѣки, който го е опиталъ, и подъ негово влияние да каже: отсега нататъкъ рѣшавамъ да живѣя добъръ и чистъ животъ. Когато майсторътъ гради кжща, той сжщо така трѣбва да остави въ нея своитѣ добри влияния, че като влѣзе притежателятъ ѝ, да каже: отсега нататъкъ искамъ да живѣя новъ животъ, да се прѣродя. Само по този начинъ можете да подкрѣпвате хубавото и доброто въ свѣта. Ние сме дошли на земята, именно, затова — да подкрѣпваме и развиваме доброто. Всѣки отъ насъ е малка станция, на която могатъ да се спиратъ възвишенитѣ сжщества, които идатъ отъ невидимия свѣтъ да извършатъ извѣстна работа. Прѣзъ насъ ще прѣминатъ тѣ и на насъ ще си починатъ. Душата и духътъ на човѣка сж тѣкмо такива станции, спирки или огнища, дѣто Божиитѣ работници ще спиратъ.

Днесъ всички имате Божията подкрѣпа, както и подкрѣпата на Христа, на всички светии, на всички велики Учители, на Всемирното Бѣло Братство, както и на възвишенитѣ сжщества, завършили своето развитие. Всички ще работимъ за съграждане на новата култура и като я съградимъ, само тогава можемъ да кажемъ, както е казалъ слѣпецътъ

въ врѣмето на Христа: „Едно врѣме бѣхъ слѣпъ, но сега виждамъ ясно“. Всичко, каквото Богъ сѣе, израства. Всичко добро и възвишено, което желае душата ви, ще се постигне, но съзнанието ви трѣбва да бжде будно, да не се прѣкъсва връзката.

Ние можемъ да ви обяснимъ новото учение и по другъ начинъ, въ друга форма, но има една вжтрѣшна опасностъ за васъ, която седи въ слѣдното: ако малко дадешъ на човѣка, той отслабва; ако много му дадешъ, той се прѣсища. На всѣки човѣкъ трѣбва да се даде толкова, колкото му е нужно. Да познавашъ хората и да знаешъ, какъ да постъпвашъ съ тѣхъ, не е лесно нѣщо. Това е наука! Срещнешъ ли растение, животно или човѣкъ, които иматъ нужда отъ тебе, ти трѣбва да знаешъ, какъ да имъ помогнешъ. Не знаешъ ли, какъ да имъ помогнешъ, по-добръ не се заемай; не разваляй хубавото, което има въ тѣхната душа. Не размѣствай Божественото въ хората и не мисли, че ти можешъ да го наредишъ по-добръ, отколкото Богъ го е поставилъ. Задачата на всѣкиго е да обърне човѣка къмъ Бога, ако може да направи това, и слѣдъ туй да започне да го кърми. Новороди ли се той, понататѣкъ работата е лесна. Да записвашъ хората като членове на едно или на друго братство, това не е обръщане къмъ Бога. Ние не се нуждаемъ отъ членове. Ние не се нуждаемъ отъ бързо обръщане на хората. Ако е въпросъ за членове, ако е въпросъ да обръ-

щаме хората, и крадецътъ може да обръща джобоветѣ. Обръщането на джобоветѣ, обаче, не е добро, въ него нѣма никакъвъ моралъ.

Сега ще ви дамъ двѣ противорѣчиви мисли, върху които трѣбва да разсждавате. Тѣ сж слѣднитѣ: вие сте много добри, безъ да знаете, че сте добри; сжщеврѣменно сте и много лоши, безъ да знаете, че сте лоши. Лошото въ човѣка се изразява въ човѣшкото, понеже той гледа и мисли само за себе си. И тогава, неговото добро не е добро и за другитѣ. Слѣдователно, това добро за въ бждеще ще му причини хиляди нещастия и злини. Запримѣръ, светията може да причини хиляди пжти по-голѣми злини и нещастия на хората, отколкото единъ грѣшникъ. Ако светията каже на хората, че пжтътъ, по който вървятъ, не е правъ и нѣма защо да върватъ въ Бога, той може да ги разколебае напълно и да ги доведе до абсолютно обезсмисляне на живота. Казвамъ: ако единъ голѣмъ паракходъ не е направенъ, както трѣбва, при всѣко нещастие въ морето или въ океана, ще пострада стотици и хиляди хора. Ако, обаче, една малка лодка се обърне и потъне въ морето, ще пострада само 4 — 5 души. Ето защо човѣкъ трѣбва да има нѣщо стабилно въ себе си, което, при всички условия, да остава неизмѣнно. И когато влизате въ Божествения пжтъ, да не се ръководите отъ чужди влияния, но отъ единственото дълбоко убѣждение на вашата душа, че въ този пжтъ ще намерите вѣчното, неизмѣнното начало на жи-

вота. Другъ път, освѣтъ този, нѣма. Ако човѣкъ може да се грѣе на слънцето, той ще може да се грѣе и на огъня, ще може да се грѣе и на свѣщъта, но свѣтлината и топлината, която слънцето изпраща, не може да се сравни съ свѣтлината и топлината, която огъньтъ и свѣщъта изпущатъ навънъ. Когато има слънце, ти можешъ да се грѣешъ и на огънь, но когато нѣма слънце, и на огънь не можешъ да се грѣешъ.

Доброто въ човѣка е Божественото начало. Следователно, Божественото за насъ е тъй необходимо, както и слънчевата свѣтина. Дръжте въ себе си всѣко учение, което е съгласно съ Божествената свѣтина. Дойдете ли до нѣкое отклонение, спрете. Всѣки день ние сме изправени не само прѣдъ себе си, но и прѣдъ Божието лице. И затова, когато човѣкъ направи нѣкаква погрѣшка, той веднага трѣбва да я корегира.

И тъй, сега всички сте добри. Азъ желая доброто у васъ да възрасне, да станете съвършени. Сжщеврѣменно ви желая и лошото, което имате, да стане торъ на доброто. Нека то натори нивитѣ ви, да дадатъ изобилно плодъ. Не се безпокойте за вашитѣ ниви и лозя — този торъ ще имъ бжде въ полза, тѣ ще дадатъ повече плодъ.

Сега, дръжте въ ума си мисълта: служене на Бога, почитъ къмъ себе си и обичъ къмъ ближния! Това е една велика задача за разрѣшение, която прѣдстои на всички. За да се осъществи и приложи тази задача въ жи-

вота, отъ васъ се изисква абсолютна вѣра и чистота.

Божията Истина е образъ на Божията Любовь!

Бесѣда отъ Учителя,
държана на 25 августъ 1929 г.

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ НА ЖИВОТА

Всѣка мисълъ, всѣко чувство и всѣко дѣйствиe иматъ двѣ страни, двѣ проявления въ живога. Сжщото може да се каже и за изкуствата и занаятитѣ, съ които съврѣменнитѣ хора се занимаватъ. Опитниятъ желѣзарь, напримѣръ, знае и двѣтѣ страни на своето изкуство: да размекчава и да втвърдява желѣзото. Ако желѣзарьтъ знае само да втвърдява желѣзото, то ще стане крѣчко и ще се троши; ако пъкъ той знае само да го размеква, ще получи меко желѣзо, отъ което ще прави само единъ родъ издѣлия. Човѣкъ трѣбва да бжде майсторъ въ своето изкуство!

Когато учительтъ влѣзе въ класъ, той запитва, напримѣръ, ученицитѣ си: що е злото? — Неодѣланъ камѣкъ. Що е доброто? — Одѣланъ камѣкъ. Дадатъ ли злото въ ржката ти, т. е. дадатъ ли ти единъ неодѣланъ камѣкъ, вземи чука, удрай върху него по всички правила на изкуството и дѣлай, докато го направишъ гладкъ. Гладкиятъ, одѣланиятъ камѣкъ е доброто. Значи, доброто се намира подъ злото. Като изгладите камѣка, отгорѣ му слагате мозаика, и той отново става грапавъ. Грапавината на камѣка въ този случай е пакъ зло, но въ друга форма. Слѣдъ това

взимате другъ, специаленъ камѣкъ за изглаждане на мозаиката и търкате върху нея, докато стане съвршено гладка. Сега вече доброто се намира надъ злото. По този начинъ, именно, се смѣнятъ злото и доброто въ живота: нѣкога злото е отдолу, а доброто отгорѣ. Растенето и развитието на човѣка се заключава въ усилието, което той прави, да постави доброто надъ злото.

Често хората ограждатъ двороветѣ и градинитѣ си съ бодливъ телъ. Въ това отношение бодливиятъ телъ прѣдставлява злото. Който смѣе да се доближи до този телъ, той непременно ще остави частъ отъ дрехата си на нѣкой отъ жбцитѣ му. Значи, злото може да се постави на служба. Разумниятъ човѣкъ правилно използвава злото, като сила въ своя животъ. Ето защо, на разумния човѣкъ злото се подчинява, а на неразумния — противодѣйствува. Ножътъ, който човѣкъ държи въ ржката си, сжщо така е зло, което разумниятъ използва за добро, а неразумниятъ — за пакости, за нещастия и на себе си, и на другитѣ. Перото въ ржката на човѣка е друго зло, което напълно се подчинява на господаря си и казва: всичко, каквото ми заповѣдашъ, ще напиша. Ако ми заповѣдашъ да напиша смъртната присжда на нѣкой човѣкъ, ще я напиша; ако ми заповѣдашъ да напиша оправдателенъ документъ на нѣкого, и това ще изпълня. Въ дадения случай перото е така безотговорно, както и нѣкои хора сж безотговорни. Когато човѣкъ извърши прѣ-

стжпление подъ влияние на извѣстни сили въ себе си, отговорността пада върху самия човѣкъ, него сждятъ. Дойде ви нѣкоя лоша мисль, която ви нашепва да прѣдприемете нѣкаква работа, като ви обѣщава голѣми печалби. Казва ви: като започнете работата, в първо врѣме ще имате малка загуба, но ще свършите съ печалба. Въ какво се заключава тази печалба? — Въ края на краищата ще ви набиятъ малко, но отъ всичко това ще придобиете голѣми опитности.

Казвате: трѣбва ли да се подаваме на лошитѣ мисли? Трѣбва ли да вѣрваме на лошитѣ, на злитѣ хора? Казвамъ, че и лошиятъ, и добриятъ човѣкъ говорятъ истината, само че лошиятъ човѣкъ я изнася по такъвъ начинъ, че хората не я разбиратъ. Знаете ли, каква е истината на лошия човѣкъ? Той казва: когато азъ говоря, мога да заобикалямъ истината, но когато на мене говорятъ, абсолютно никаква лъжа не допускамъ. Човѣкътъ на доброто е длъженъ да ми говори истината, а азъ, като човѣкъ на злото, имамъ право да заобикалямъ истината. Лъжата е моя стока, която ще ви продавамъ, а вие ще ми давате равноцѣнното на тази стока. — истината. Слѣдователно, и лошиятъ човѣкъ обича истината.

Казвамъ: човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ, да разбира отношенията, които съществуватъ между злото и доброто, между истината и лъжата. Разумниятъ човѣкъ се ползва даже отъ опитноститѣ и съвѣтитѣ на дѣцата. На единъ знаменитъ философъ донасятъ

нѣколко глави твърда, мжчнотопима захарь, която на турски наричатъ келле-шекеръ. Професорътъ не могълъ да използва захарята, защото нѣмалъ жби да я дѣвче, и трѣбвало дълго врѣме да се смучи. Идва едно дѣте при професора и му казва: нѣмашъ ли нѣщо сладко за ядене? — Нѣмамъ. — Ами това какво е? — Келле-шекеръ. Азъ не я употребявамъ, защото е много твърда. — Дай я на мене, да видя, каква е. То я взима, полива я отгорѣ съ вода и я оставя малко настрана, докато омекне. Слѣдъ това започва да яде. Това показва, че понѣкога дѣцата разбиратъ живота по-добрѣ, отколкото старитѣ хора, които съ години държатъ келле-шекера въ долапа си, безъ да го употребяватъ. Щомъ дойдатъ малкитѣ дѣца, тѣ ще имъ покажатъ, какъ да размекнатъ този келле-шекеръ.

И тъй, всѣко нѣщо въ живота има двѣ страни: положителна и отрицателна. По отношение на доброто и злото, на любовта и умразата, доброто е отрицателна сила, а злото — положителна; любовта е положителна силъ, умразата — отрицателна. Доброто е проява на физическия животъ, а всички добродѣтели въ физическия свѣтъ сж все отрицателни сили. Любовта пъкъ е проява на духовния животъ, а всички добродѣтели въ духовния свѣтъ сж все положителни сили. Обаче, между отрицателнитѣ добродѣтели на земята и положителнитѣ добродѣтели на небето има извѣстно съответствие. Злото се ражда само тогава, когато се сблъскатъ ин-

тереситъ на два живота, единиятъ отъ които е низшъ, а другиятъ — висшъ. Всѣкога низшето става поводъ да се роди злото, защото не спазва законитъ и правилата на висшето. Дали ще произведете добро или зло въ живота си, това зависи отъ самитъ васъ. Напримѣръ, ако направите една чешма, отъ васъ зависи, дали тя ще тече, или нѣма да тече. Ако затворите крана ѝ, тя нѣма да тече; ако го отворите, ще тече. Значи, всѣки човѣкъ може да разполага само съ това, което той самъ е създалъ. Обаче, вие не сте въ състояние да отпушвате или да запушвате гърлото на нѣкое дѣте, нито пъкъ сте въ състояние да го заставите да върши това, което то не иска. Дѣтето ще отваря и затваря своята чешма, когато самъ пожелае. То самъ ще отваря и затваря своята бакалница, когато пожелае. Дѣтето е бакалинъ, който разпродава стока-та си, както намира за добръ, безъ да държи смѣтка за това. Майката, която се грижи за неговото отглеждане и възпитание, трѣбва да държи смѣтка за търговскитъ му операции. Дѣтето оперира съ своитъ стоки, като господаръ, а майката, като слуга, който държи въ исправностъ смѣткитъ на господаря си. Питамъ: има ли нѣкакъвъ моралъ въ търговскитъ операции на дѣтето? Ако нѣкой професоръ би постъпвалъ като това дѣте, какъ би се произнесълъ свѣта за него?

Въ морално отношение много отъ съврѣменнитъ хора приличатъ на това дѣте. Това, което дѣтето върши въ физическия

свѣтъ, хората вършатъ въ умствения и сърдечния свѣтъ. Слѣдователно, ако дѣтето има добра майка или добъръ баща въ умствения свѣтъ, тѣ ще му се притекатъ на помощъ, ще държатъ въ исправностъ неговитъ търговски смѣтки. Сираче ли е това дѣте въ умствения свѣтъ, търговскитъ му смѣтки сж осждени на фалиране. Дѣцата на съврѣменнитъ хора правятъ това, което малки-тъ на птицитъ не правятъ. Ако надникнете въ гнѣздото на нѣкоя птица, която има малки, ще видите, че тамъ цари голѣма чистота. Птицитъ чистятъ най-грижливо гнѣздата си, като не оставятъ дори никаква нечистотия да попадне тамъ. Надникнете ли, обаче, въ люлката на малкото дѣте, отдалечъ ще усѣтите неговата немощъ и некултурностъ. Въ това отношение малкитъ птиченца сж по-културни, отколкото дѣцата на съврѣменнитъ хора, които минаватъ за културни. Гнѣздото на птицитъ, съ тѣхнитъ малки, прѣдставлява едно сѣмейство, едно малко общество, каквото и хората образуватъ. Както хората съ своя непорядъченъ животъ, съ своитъ лоши мисли и желания сж въ състояние да опетнятъ сѣмейството и обществото, така и птицитъ, ако не пазятъ нужната чистота, ще изцапатъ гнѣздата си. Затова, именно, отъ хигиеническо гледище, птицитъ не позволяватъ на малкитъ си да оставятъ своитъ извержения въ гнѣздата си. Кога се научиха тѣ на изкуството да пазятъ чистота и хигиена въ гнѣздата си?

Питамъ: ако едно малко птиченце е толкова разумно, че пази чистота и хигиена въ своето гнѣздо, защо съврѣменнитѣ културни хора, които говорятъ и проповѣдватъ за Любовта, Мъдростта и Истината, които знаятъ редъ науки, като математика, философия и тѣмъ подобни, не спазватъ нужната чистота и хигиена въ жилищата си? Нѣкой философъ разрѣшава най-важния въпросъ — какъ трѣбва да се живѣе, а щомъ го запитатъ, съществува ли Богъ, той казва, че Богъ не съществува. Каже ли така, този философъ е оставилъ вече своитѣ извержения въ гнѣздото си. Запитватъ го послѣ: ами тогава, какъ се е създалъ свѣтътъ? — Отъ само себе си. Хората пъкъ се създаватъ по сжщия начинъ, както воднитѣ капки се създаватъ. Не, хората не се създаватъ като воднитѣ капки, нито пъкъ свѣтътъ се е създалъ самъ. Само като се прилага Божията Любовь, тя дава добъръ плодъ. Не се ли прилага тя, въ живота се явяватъ обратни резултати: сиромашия, болести, страдания и смъртъ. Първо се е явило богатството въ свѣта, а послѣ сиромашията; първо се е явило здравето, а послѣ болестта; първо е дошълъ животътъ, а послѣ смъртъта; първо е дошла добродѣтельта, а послѣ грѣхътъ; първо е дошла любовта, а послѣ умразата; първо се е родила мъдростта, а послѣ глупостта. Значи, всички добродѣтели сж на първо мѣсто, а слѣдъ тѣхъ, като резултатъ на неправилни отношения, се явяватъ отрицателнитѣ прояви на живота.

Ние, обаче, не искаме да оперираме съ отрицателни величини въ живота. Запримѣрь, кой отъ васъ би желалъ да има минусъ два или минусъ десетъ милиона лева? Въ такъвъ случай, за прѣдпочитане е, този човѣкъ да има нула лева, безъ никакъвъ минусъ, отколкото да има милиони левове съ знака минусъ. Другъ е въпросътъ, ако имашъ плюсъ два милиона, или плюсъ десетъ милиона лева. Минусътъ прѣдставлява отрицателнитѣ прояви въ живота, като съмнѣние, безвѣрие, малодушие, нетърпѣние, невъздържание и т. н. Обаче, нито съмнѣнието, нито малодушието, нито безвѣрието, нито своенравието, нито нетърпѣнието сж въ състояние да подигнатъ човѣка. Само положителнитѣ качества подигатъ човѣка. Слѣдователно, дойде ли човѣкъ до нѣкоя отрицателна чърта на своя характеръ, той, като разумно същество, трѣбва веднага да я замѣсти съ нѣкоя положителна чърта. Това е наука! Коя е положителната чърта на завистта, на ревността? — Любовта. Напримѣрь, ако вие обичате нѣкое лице, тази любовъ ще събуди въ друго лице ревността. Това е неизбѣженъ законъ. Той се проявява навсѣкждѣ въ живота. Ако нѣкои родители иматъ нѣколко дѣца, и едно отъ дѣцата е по-любимо на родителитѣ си, тази любовъ непременно ще прѣдизвика ревността въ останалитѣ дѣца, колкото и да сж добри тѣ. Ревността понѣкога се прѣвърща въ завистъ. Тия състояния въ науката се наричатъ естествени послѣдствия. Тѣ се наричатъ така, защото не

търпятъ никакви обяснения. Далечнитѣ причини на тѣзи прояви могатъ да се обяснятъ, но каквито обяснения и тълкувания да се даватъ, самата проява днесъ не може да се разбере. Защо? — Съзнанието на съврѣмения човѣкъ не е готово да схваща и разбира тѣзи нѣща. То още не може да прониква въ далечнитѣ причини на явленията въ живота. Запримѣръ, всѣки човѣкъ има прѣдстава за сладостта на захарта, защото я опиталъ и може да я понеса. Ако степенъта на нейната сладостъ се увеличи сто пѣти, човѣкъ започва мжно да я понеса. Увеличи ли се, обаче, степенъта на сладостта хиляда пѣти, човѣкъ вече абсолютно не може да я понеса, не може да я приема въ стомаха си. Взеи ли само единъ милиграмъ отъ нея, веднага я повръща назадъ. Така става и съ всѣка идея, за която съзнанието на човѣка не е готово.

Ще изясня мисълта си съ слѣдния примѣръ. Има герои въ свѣта, които никакъвъ куршумъ не може да свали на земята. Защо? — Този куршумъ по сила се равнява на сладостта въ обикновената захаръ, която той приема свободно въ стомаха си. Намѣри ли се този юнакъ прѣдъ погледа на мома, чието сърце е пълно съ любовъ, краката му се прѣкъсватъ, свѣтъ му се завива, той изгубва съзнание и пада на земята — не може да издържа този погледъ на любовта. Този погледъ е толкова силенъ, както, ако биха му дали нѣщо хиляда пѣти по-сладко отъ обикновената захаръ. Значи, този голѣмъ юнакъ

не може да издържа картечния огънь на тази мома. Като я види, той бѣга и казва: на бойното поле бѣхъ, градъ отъ куршуми се сипѣха надъ главата ми, но азъ не бѣгахъ, на всичко издържахъ; погледне ли ме тази мома, не мога да издържахъ. По-страшна артилерия, по-ужасенъ картеченъ огънь отъ този, не съмъ виждалъ! Не зная, дали нѣкой отъ васъ е ималъ подобна опитностъ, да е падалъ отъ картечния огънь на една мома.

Много хора, които сж участвували въ послѣдната война, казватъ, че германцитѣ си служили съ особени газове и течности, лесно запалителни и избухливи. Това сж нѣкакви нови изобрѣтения въ войната. Момитѣ пъкъ отдавна знаятъ това изкуство, да хвърлятъ такива леснозапалителни газове и течности къмъ момцитѣ и съ тѣхъ да палятъ чергитѣ имъ. Като види такава мома, момъкътъ бѣга и казва: горя, горя, цѣлъ се стопихъ! — Така е, топи се, гори този човѣкъ. Това не е само иносказателно, но дѣйствителенъ фактъ. Кои сж причинитѣ, че този момъкъ се топи? — Това стопяване и горение е естествено послѣдствие на несъотвѣтна любовъ. Момъкътъ и момата въ дадения случай сж сжщества отъ различни категории, отъ различно развитие. Едно животно, напримѣръ, не може да издържа вибрацитѣ на висшата любовъ. Ако нѣкой обикне едно животно, като човѣкъ, то непрѣменно ще умре. Ако единъ ангелъ обикне човѣка по ангелски начинъ, т. е. съ вибрацитѣ на ангелската лю-

бовъ, този човѣкъ непрѣменно ще умре. Съ други думи казано: този човѣкъ ще пристане на ангела. Той ще напусне тѣлото си, и всички хора около него ще кажатъ: Богъ да прости този човѣкъ! Прѣсели се въ вѣчността. Затова, именно, ангелитѣ не идватъ често на земята, за да не причиняватъ смъртъ на хората. Ако трѣбва да дойдатъ, тѣ се обличатъ въ човѣшка форма, за да не причиняватъ страдания на хората.

Казвате: добръ е и ние да имаме ангелска любовъ, или да ни обича нѣкой, както ангелитѣ обичатъ. Казвамъ: не желайте това, защото тази любовъ ще ви донесе смъртъ. Вие не сте готови за такава любовъ. Щомъ искате да ви обичатъ, намѣрете нѣкой подобенъ на васъ, той да ви обича. Когато Богъ ни обича, Той изразява своята любовъ чрѣзъ нѣкои отъ нашитѣ ближни: чрѣзъ майка ни, или чрѣзъ баща ни, или чрѣзъ сестра ни, или чрѣзъ брата ни — изобщо, чрѣзъ нѣкое лице, подобно на насъ. Дойдемъ ли до положението, направо да приемаме Божиата Любовъ, ние ще се разтопимъ, ще изгоримъ и ще се слѣемъ съ Бога. Цѣлѣта на Бога, обаче, не е въ сливането ни съ Него, защото ние бѣхме веднѣжъ въ Него и сега сме излѣзли навънъ. Веднѣжъ излѣзли вънъ отъ Бога, Той знае, защо е допусналъ това. Може-би формата, която ни е далъ първоначално, не е тази, която Той е замислилъ нѣкога, и сега ни изпраща въ свѣта, да работимъ, да се развиваме, докато се усъвър-

шенствуваме. Само по този начинъ ние ще дойдемъ до онази първична форма, която е прѣдвидена въ първоначалния Божественъ планъ. Слѣдователно, подъ „сливане съ Бога“ се разбира пълно, съзнателно хармониране съ Великия законъ на Любовта, чийто образъ е Истината.

Сега вие живѣте на земята, която е пълна съ противорѣчия, които вие трѣбва да разрѣшите правилно. Напримѣръ, дойде при васъ единъ младъ човѣкъ и ви иска 1,000 лв. на заемъ. Вие го питате, защо му сж тѣзи пари. Той ви казва, че иска да си купи съ тѣхъ единъ костюмъ дрехи и единъ чифтъ обуца, за да постъпи на работа. Казвамъ: азъ зная, защо този човѣкъ иска отъ васъ 1,000 лева. Той е младъ, 21 годишенъ момъкъ, иска тия пари не за да слѣдва нѣкакво училище, нито да изучава нѣкаквъ занаятъ, но да се облѣче и обуе хубаво и да се яви прѣдъ нѣкоя мома, да го хареса. Питамъ: за колко врѣме ще може да се прѣдставлява той прѣдъ момата? Утрѣ дрехитѣ и обувката му ще се скжсатъ. Какво ще прави тогава? Може да си прѣдставите и друго положение. Допуснете, че момата, съ която той се е запозналъ, обича сладки работи, разходки, ядене и пиене, и въ нѣколко дни той задлъжняе около нея съ 2,000 лева. Какво ще направи той тогава? — Ще заложи дрехитѣ си, обувката си — всичко, каквото има — и ще остане голъ-голеничккъ, безъ дрехи и обуца и безъ петъ пари въ джоба си. Какво важатъ думитѣ и похвалитѣ на мо-

мата, която до вчера се възхищаваше отъ него, като добръ облѣченъ и елегантенъ господинъ, а днесъ вече той е голъ и босъ, безъ счупена пара въ джоба си?

И тъй, ако вървите по пътя на сегашното възпитание, вие нѣма да излѣзете на добъръ край, защото то се намира на единъ съвършено старъ и кривъ пътъ. Съврѣменното възпитание е дало вече своитѣ плодове и не може да даде нѣщо повече. Старото е отживѣло своето врѣме и си заминава. Старииятъ свѣтъ е пълненъ съ обѣщания, които не могат да се изпълнятъ. Всѣки, който е далъ нѣкакви обѣщания, и да иска, не може да ги изпълни — това не зависи отъ него. Нѣкой казва: азъ обичамъ еди-кого си. Прѣди всичко този човѣкъ не говори Истината. Той не може да обича. Защо? — Защото днесъ Любовта не може да има приложение на земята. Казвате: защо не може да се приложи Любовта между хората? Прѣдставете си, че сърцето ви е счупено, скършено нѣщо, или пъкъ краката ви сж счупени, и азъ, който ви обичамъ, искамъ да ви разходя изъ града съ автомобилъ. Питамъ: при това положение можете ли да бъдете щастливи? Човѣкъ може да бъде щастливъ само тогава, когато и сърцето, и краката му сж здрави. Докато човѣкъ има счупено сърце, или счупени крака, той не може да бъде щастливъ.

Сега се проповѣдва ново учение, нова наука на хората. Какво се разбира подъ думитѣ „ново учение“? — То подразбира да се

отпусне на хората новъ кредитъ, съ който да прѣустроятъ, да създадатъ нови хора отъ себе си. Новиятъ човѣкъ подразбира съвършено нова форма, нови разбирания, нови понятия. Старииятъ човѣкъ трѣбва напълно да се изостави, да се тури въ архивата. Засега у човѣка функциониратъ едноврѣменно три живота: единиятъ животъ е физически, въ който се проявяватъ редъ отрицателни качества, присъщи на животнитѣ. Този животъ се нарича още и животински. Това, което у животнитѣ се счита най-възвишено, което прѣдставлява цвѣта на тѣхната култура, се срѣща и у човѣка. Честолюбие, гордостъ, своенравие, шестлавие и редъ още отрицателни качества, които човѣкъ проявява, сж съврѣменно сж качества и на животнитѣ. Като се срещнатъ два вола или два елена, тѣ се сбиватъ за своята възлюбена. И този отъ тѣхъ ще бъде прѣдпочетенъ, който покаже по-голяма сила и юначество. Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и между птицитѣ, а дори и между хората. Два момъка се състезаватъ за една мома и, който отъ тѣхъ надвие, той ще спечели момата.

Питамъ: дѣ е човѣкътъ тогава? Значи, въ животинското царство правото е на страната на силния, а кривото — на страната на слабия. Дойдемъ ли до живота на човѣка, този процесъ е обратенъ: правото е на страната на слабия, а кривото — на страната на силния. Въ това се познава човѣкътъ. Въ Божествения животъ пъкъ правото е на всички.

Божественият живот е регулаторъ, който регулира всички явления. Когато нѣкой иска да регулира своя животъ, той трѣбва да тури Божествения принципъ за основа на всички свои дѣйствия. Човѣшкото не може да регулира живота. Човѣшкото така съпоставя нѣщата въ физическия животъ, че на всѣка стѣпка поддържа правото на слабия. Когато животинското начало вземе надмощие въ човѣка, той казва: какъ тъй, азъ, силниятъ, да се подчиня на еди-кого си! Азъ ще му докажа, че правото е на моя страна. И по този начинъ човѣкъ може да извоюва своето право, но ще знае, че ако употреби физическа сила, той не е нищо друго, освѣнъ едно животно: риба, волъ, конь, а най-много може да достигне до слонъ. По-горѣ отъ слона той не може да отиде. Съ девиза, че правото е на силния, човѣкъ може да мине прѣзъ всички животински форми, прѣдъ и слѣдъ потопа, но до човѣка не може да достигне. Защо? — Защото въ човѣшкия животъ правото е на слабия. Дойде ли до този принципъ, съ него човѣкъ не може да отиде въ свѣта на ангелитѣ, защото тѣхниятъ принципъ е свършено различенъ отъ този на човѣка. Човѣкътъ се ражда слабъ, ангелътъ се ражда силенъ. Когато единъ ангелъ се ражда, той е толкова силенъ, колкото и голѣмиятъ ангелъ, който е живѣлъ много години.

Слѣдователно, ако нѣкой иска да знае, какво прѣдставлява Божествениятъ свѣтъ, казвамъ: Божествениятъ свѣтъ е мѣрка, която

регулира правото и въ тритѣ свѣта — правото на силния, правото на слабия и правото на всички. Кажете ли силниятъ, че търси своето право, невидимиятъ свѣтъ го изпраща на земята, като животно; каже ли слабиятъ, че иска своето право, невидимиятъ свѣтъ го изпраща на земята, като човѣкъ. Желаетъ ли правото на всички, невидимиятъ свѣтъ го изпраща въ ангелския, въ Божествения свѣтъ. Тѣй щото, който иска правото на силния, животно става. Ще кажете: какъ така, азъ, почтениятъ, високоблагородниятъ човѣкъ, да влѣза въ царството на животнитѣ? — Ти самъ избира това положение. Който иска правото на слабия, той се смирява и човѣкъ става. Който иска всички сѣщества да бждатъ добри, той е между ангелитѣ вече. Вие не можете да разберете напълно цѣлокупния животъ, ако не съпоставите паралелно тия три положения въ живота. Тѣ се рѣзко различаватъ едно отъ друго, но между тѣхъ има извѣстно съотношение, извѣстна връзка. Обаче, Истината е една. Човѣкъ трѣбва да знае, какво иска отъ Бога. Защото, ако те обичатъ като живоно, това е едно положение; ако те обичатъ като човѣкъ, това е друго положение и ако те обичатъ като ангелъ, това е съвсѣмъ особено положение. Имате, значи, три положения, три вида обичъ.

Нѣкой казва: обидиха ме. Питамъ: като животно, като човѣкъ или като ангелъ те обидиха? Ако сж те обидили като човѣкъ, и ти искашъ да станешъ силенъ, да си отмъ-

стишъ, тогава и тебе, и противника ти, ще ви изпратятъ въ животинското царство: тебе ще направятъ вълкъ или хъртъ, а него — заекъ. Ти ще го гонишъ, а той ще бѣга. Цѣль день ще викашъ „ха-ху, ха-ху“, ще гонишъ заека. Защо? — Защото сж те обидили. Ние знаемъ, че животнитѣ само се обиждатъ. Копоятъ казва: „Ти трѣбва да знаешъ за другъ пжтъ, какъ се обижда копой“. Заекътъ пъкъ казва: „Втори пжтъ копой не обиждамъ“. Защо? — Това знае само този, който е билъ гоненъ отъ копой. Ако пъкъ си обиденъ като слабъ човѣкъ, който не иска никакво отмъщение, невидимиятъ свѣтъ ще изпрати и двама ви въ човѣшкото царство: тебе ще постави като господарь, а противника ти — като слуга, и ще ти каже: сега, като господарь, изправи погрѣшката на твоя противникъ. Слѣдъ това ще те наблюдава, какъ постъпвашъ. Опиташъ ли се да разрѣшишъ въпроса, както копойтъ постъпва спрѣмо заека, веднага ще приемешъ неговата форма. Това е неизбеженъ законъ.

Постъпкитѣ на хората опрѣдѣлятъ тѣхната форма. Поддържащъ ли правото на силния, ти си животно; поддържащъ ли правото на слабия, ти си човѣкъ; поддържащъ ли правото на всички, ти си ангелъ. Ако правото е на слабия, какво трѣбва да правятъ силнитѣ? — Въ животинското царство силнитѣ гонятъ слабитѣ, а между хората слабитѣ трѣбва да служатъ на силнитѣ. Ако силниятъ, т. е. господарьтъ се ръководи отъ Христовото уче-

ние, ето какъ трѣбва да постъпи той съ слугата си. Когато слугата, който е работилъ цѣль день на нивата, се върне у дома си, господарьтъ ще му сложи да яде, като му каже: заповѣдай, Стояне, наежъ се добръ, почини си! Радвамъ се, че добръ свърши работата си. При това, господарьтъ трѣбва да извърши всичко туй не отъ снизхождение къмъ слугата си, но тъй искрено, че послѣдниятъ да се почувствува равноправенъ съ своя господарь. Какво струва на богатия, на силния да се приравни съ слабия? Вижте, напримѣръ, положението на нѣкой знаменитъ, виденъ професоръ, който е ангажиранъ, като възпитателъ и учителъ на царския синъ. Царскиятъ синъ е малко, слабо още дѣте, но отъ благоволенieto му къмъ този професоръ ще зависи оставането на професора въ университета. Лѣкарьтъ лѣкува болни, слаби хора, но отъ мнѣнието на тия болни ще зависи неговата клиентела. Ако професорьтъ и лѣкарьтъ, които минаватъ за силни хора, познаватъ добръ своята наука и я прилагатъ на мѣсто, тѣ ще иматъ благоволенieto на слабитѣ хора, на царския синъ. Успѣхътъ имъ ще зависи отъ тѣхното благоволение. Значи, въ човѣшкия животъ правото е на слабия.

Мнозина казватъ: да имаме властъ, ние ще изколимъ, ще избѣсимъ всички, които сж причина за неуредицитѣ въ свѣта. Всѣки, който мисли, че съ властъ, съ насилие ще оправя работитѣ, той влиза въ животинското царство. Знаете ли, какви клещи има за този,

който злоупотрѣбва съ силата си? Ще изясня мисълта си съ баснята: „Човѣкъ, лъвъ и лисица“. Върви единъ лъвъ въ гората, и кракътъ му случайно попада въ единъ капанъ и се заклешва. Той иска да извади крака си отъ капана, дърпа се, прави усилия, но всичко напразно. Започва лъвътъ да реве, да вика за помощ. Въ сжщата гора, наблизю нѣкъдѣ, дърваръ сѣкълъ дърва. Като чува този отчаянъ ревъ, отива по звука на рева, да види, какво е станало. Приближава се до мѣстото, дѣто билъ капана и вижда лъвъ, уловенъ въ капанъ. Приближава се до него, хваща внимателно клещитѣ на капана, разтваря ги — и пуца лъва на свобода. Като се вижда свободенъ, лъвътъ, върненъ на своя инстинктъ, хвърля се върху човѣка, иска да го разкъса. Въ тозъ моментъ пристига лисицата и казва: „Чакайте, не се разправяйте сами. Азъ съмъ сждията! Кажете ми, какъ стана всичко по редъ“. Лъвътъ започналъ: „Както вървѣхъ изъ гората, не забѣлѣзахъ, че тукъ нѣйдѣ имало отворенъ капанъ. Кракътъ ми попадна вжтрѣ и се заклеши. Азъ взехъ да рева. Дочу ме отнѣкъдѣ този човѣкъ и дойде да ме освободи“. Лисицата му казва: „Хайде, тури си сега крака въ капана, да видя, какво е било положението“. Лъвътъ туря крака си. — Дръпни го сега! Той дърпа крака си, но кракътъ отново му се заклешва и остава вжтрѣ. Слѣдъ това лисицата се обръща къмъ човѣка и му казва: „Продължи сега пжтя си, и втори пжтъ не освобождавай отъ страдания тѣзи, които могатъ да те изядатъ!“

Казвамъ: по сжщия начинъ постѣпватъ и много отъ съврѣменнитѣ хора. Тѣ взиматъ единъ човѣкъ отъ улицата, който не знае и не познава нито Божията, нито ангелската, нито човѣшката, нито даже животинската любовь, ще му кажатъ нѣколко принципа отъ Христовото учение и на бърза ржка ще го произведатъ почетенъ членъ и организаторъ на нѣкое общество. Прѣди всичко, този човѣкъ трѣбва да има свое свободно, свещено убѣждение. Той трѣбва да разбира още и основитѣ, върху които е построенъ неговиятъ животъ. Природата е строга, тя не прощава никому, който нарушава законитѣ ѝ. Който търси своето право, като силенъ, тя го изпраща въ животинското царство, дѣто законитѣ сж желѣзни. Въ животинското царство нѣма абсолютно никаква свобода; тамъ нѣма и закони. Тамъ страхътъ владѣе надъ законитѣ. Той взима надмощие надъ всичко въ тѣхния животъ, вслѣдствие на което животнитѣ нѣматъ воля. Волята у тѣхъ е напълно атрофирана. Напримѣръ, вземете единъ слонъ, който е грамадно животно, обърнете го нѣколко пжти съ гърба къмъ земята, и той ще стане кротъкъ, като агне. Казва: страшна работа е тази! И слонътъ, значи, се страхува. Страхътъ е качество, присжщо на животнитѣ. Единствената форма, въ която се заражда воля, е човѣкътъ. Животнитѣ нѣматъ брада, както човѣкъ, затова нѣматъ и воля. У хората долната челюсть се завършва съ брада. За да се подигнатъ животнитѣ отъ състоянието, въ

което се намиратъ днесъ, трѣбва да се изминатъ още нѣколко хиляди години, докато дойде специална вълна за тѣхъ, да ги подеме. И да искатъ, тѣ не могатъ да се подигнатъ сега, понеже нѣма благоприятни условия за тѣхъ. Каквито усилия и да правите днесъ съ едно животно, за него нѣма още условия да се прѣвърне въ по-висока форма.

Сега иде нова фаза, нова вълна, която ще подеме човѣчеството и ще му създаде по-висока форма. Затова, именно, всички свърѣменни хора трѣбва да се ръководятъ въ живота си отъ идеята на ангелитѣ, че правото е на всички. Не се ли движатъ отъ тази идея, новата вълна не може да ги подеме. И тогава, споредъ законитѣ на разумната природа, тѣ ще се намѣрятъ въ невъзможность да влѣзатъ въ Царството Божие. Тѣ, като петътъ неразумни дѣвици, ще намѣрятъ вратата на Царството Божие затворена и ще кажатъ: Господи не разбрахме законитѣ Ти. Нѣкои казватъ: нали Господъ може всичко да направи? Защо тогава, Той не прѣобрази цѣлия свѣтъ изведнѣжъ? Питамъ: когато нѣкой човѣкъ рѣши да пѣтува отъ София до Варна, трѣбва ли да се изпраща при него специаленъ чиновникъ да му казва, въ колко часа трѣгва тренътъ? — Ако отиде на гарата на врѣме и си купи билетъ, той ще замине за Варна. Ако закъснѣе, тренътъ нѣма да го чака нито моментъ, ще си замине, а той ще остане да чака другъ тренъ.

По сѣщия начинъ постѣпва и природата. Тя е създавала свой редъ и порядъкъ, и всѣки

трѣбва да спазва и зачита този редъ. Ще си купишъ билетъ и на врѣме ще отидешъ на гарата да чакашъ трена. Не очаквай да изпратятъ за тебе специална делегация, да дойде нѣкой ангелъ отъ небето, да те подкани да трѣгнешъ. Рѣшите ли да заминавате нѣкъждѣ, никого не чакайте. Идете на гарата, разберете кога има тренъ за мѣстото, дѣто отивате, купете си билетъ и бждете на врѣме на гарата. По-добрѣ да почакате малко на гарата, докато тренътъ трѣгне, отколкото да се надѣвате специална делегация да ви подканя. Ние ви даваме тѣзи изяснения, за да се освободите отъ редъ противорѣчия въ живота. Натъкнете ли се на нѣкои противорѣчия, ще знаете, че сте или въ животинското, или въ човѣшкото царства. Казвамъ: вие сте изпитали вече и правото на силния, и правото на слабия, нѣма защо да се връщате назадъ. Сега ще търсите правото на всички. Врѣме е вече да се изучава и прилага Божествениятъ законъ, като мѣрка на всички прояви въ живота. Само по този начинъ хората ще се освободятъ отъ противорѣчията, които ги спѣватъ въ живота имъ.

Сега, за да се разбератъ и приложатъ тия положения въ живота, хората се нуждаятъ отъ обяснения и упѣтвания. Иначе, има опасность за тѣхъ да се проявятъ по животински начинъ. И въ този случай, ако силниятъ човѣкъ не е разуменъ, той ще се прояви като животно; ако слабиятъ пъкъ е разуменъ, той ще се прояви като истински чо-

вълкът. И тогава силата на неразумния ще причинява пакости на всички същества. Този човек ще може да направи това, което мечката, вълкът, тигърът, змията, паякът и редът още животни правят. Този човек ще прилича на силен порой, който всичко завлича и отнася. Обаче, тази сила е нѣщо непостоянно. Слабият, но разумен човек прилича на малка бистра рѣчица, която дѣто минава, носи само благословения: градини пои, воденици кара и т. н.

Нѣкой казва: ако имамъ пари, ако съмъ силенъ, цѣлиятъ свѣтъ ще оправа! Казвамъ: ако свѣтътъ може да се оправи съ сила и съ пари, азъ бихъ далъ на този човекъ, колкото пари иска, и то съ условие да оправи не цѣлия свѣтъ, но само малката България. Който се наема да направи този опитъ, не само на думи, но на дѣло, нека дойде при мене. Даде ли веднѣжъ обѣщание, че може да оправи България, нека направи опита. Не е лесно да се оправи свѣта, не е лесно да се оправи и цѣлъ народъ, както не е лесно да се изправи и единъ човекъ само. За потвърждение на тази мисълъ ще ви приведа слѣдния примѣръ. Близко до двореца на единъ отъ индускитѣ царе живѣлъ единъ светия. Царьтъ забѣлзалъ, че светията ималъ една хубава крава, която грижливо наглеждалъ. Той хвърлилъ око на нея и казалъ на светията: искамъ да взема твоята крава, защото ми харесва. — Никому не я давамъ, азъ не мога безъ тази крава. — Ще ти дамъ вмѣсто нея една отъ

моитѣ. — По никой начинъ не я смѣнявамъ. — Тогава ще ти я платя богато. — И на това не съмъ съгласенъ. — Въ краенъ случай ще я взема насила. — Опитай се! Зачудилъ се царьтъ, защо светията не дава кравата и рѣшилъ да го наблюдава, какъ живѣе. Наблюдавалъ го 1,000 години и вършилъ всичко, каквото и той правилъ. Наблюдавалъ го 2,000 години, наблюдавалъ го 3,000 години, докато най-послѣ станалъ силенъ като светията. Щомъ постигналъ тази вътрѣшна сила, царьтъ прѣстаналъ вече да желае кравата на светията.

Казвамъ: кравата прѣдставлява човѣшката душа, която никога и никому не трѣбва да продавате. И цѣлия свѣтъ да ви дадатъ, за нищо не продавайте душата си. Всичко може да продаде човекъ, но не и душата си. Душата е Божествениятъ принципъ, Божественото начало въ човѣка. Рече ли той да продаде душата си, тя веднага отива при Бога, и той остава безъ нея. Човекъ безъ душа е подобенъ на животно. И тогава правото е вече на негова страна. Отъ този моментъ, обаче, той става най-нещастно същество — нийдѣ не може да намѣри миръ. Такова е положението и на всички животни, на всички риби, на всички птици и др.. Голѣма вътрѣшна тѣга иматъ и животнитѣ. Вие срѣщате вълкъ и казвате: видѣхъ единъ вълкъ. Повече отъ това нищо не знаете. Защо вълкътъ има дълга муцуна — не знаете. Защо опашката му е дълга — също не знаете. Дългата муцуна, дългата опашка на вълка

определят неговата интелигентност. Той е една закъснѣла, изостанала душа въ своето развитие. Първата буква от името му „Вълкъ“ — на български езикъ, „der Wolf“ — на нѣмски, разгледана кабалистически, не означава нищо лошо. Вълкътъ, по естество, обича да си служи съ лъжа, но буквата „W“ въ нѣмски езикъ, както и буквата „B“ въ български езикъ, която не е нищо друго, освѣнъ „W“ пакъ, свързано съ единица, влиза като елементъ въ Истината. Затова, вълкътъ и като лъже, пакъ Истината казва. Тази буква е свързана съ закона на Истината. Втората буква „B“ означава топузъ, което показва, че вълкътъ си служи съ топузъ.

И тъй, животинското и човѣшкото царства, както и геометрическитѣ фигури и тѣла, сж създадени по строго опредѣлени правила и закони. Напримѣръ, трижгълникътъ, четирижгълникътъ, петожгълникътъ и редъ още фигури, както и кубътъ и други още тѣла, представляватъ точно опредѣлени геометрически величини, съ точно опредѣлено предназначение и смисълъ. Щомъ е така, не е безразлично, каква фигура, или какво тѣло ще се създаде. Всичкитѣ фигури и тѣла съставляватъ необходимостъ за физическия свѣтъ. Тѣ сж полета на дѣйстващи сили, всѣка отъ които извършва специфична работа. Щомъ напишемъ единъ трижгълникъ, веднага си представяме високъ планински връхъ, отъ който енергиитѣ на разтопенитѣ снѣгове и ледове потичатъ надолу къмъ осно-

вата, вслѣдствие на което тя е всѣкога широка. Слѣдователно, силитѣ, енергиитѣ на трижгълника се проявяватъ въ основата му, а върхътъ показва посоката, отъ която иде енергията. Възъ основа на това, когато си представяме човѣка въ трижгълника, ще знаемъ, че силата, която той проявява въ живота си, иде отгорѣ, отъ главата, а гливата е неговиятъ умъ. И затова, докато има снѣгове на върха на трижгълника, докато тѣ се топятъ и прашатъ енергията си къмъ основата, дотогава човѣкъ ще бжде силенъ и ще може да дѣйствува. Когато прѣстане силата на върха, ще прѣстане силата и на основата. Съ други думи казано: докато Богъ дѣйствува, и човѣкъ ще дѣйствува; прѣстане ли Богъ да дѣйствува, и човѣкъ прѣстава да дѣйствува. Богъ е върхътъ, т. е. цѣлътъ, посоката, къмъ която човѣкъ се движи. Всичко, което човѣкъ придобива, иде отгорѣ.

Ако обърнемъ сега този трижгълникъ съ върха надолу, ще се намѣримъ въ обратния процесъ. Тогава човѣкъ се поставя на мѣстото на Бога. Енергията, която тече отъ върха на този трижгълникъ, отива надолу, въ центъра на земята, въ коренитѣ на живота. Това изтичане на енергията може да се уподоби на изпразването на нѣкое шише. Значи, енергията може да излиза отъ два центъра: единиятъ центъръ е върхътъ на трижгълника, въ който върхътъ А е горѣ. Тамъ е мѣстото на горния Господъ. Другиятъ центъръ е върхътъ на трижгълника, който е обърнатъ съ осно-

вата си нагорѣ. Значи, върхътъ А въ този трижълникъ е мѣстото на долния Господъ. Между горния и долния Господъ има известно съотношение. Горниятъ Господъ запитва долния: „Човѣкътъ, на когото дадохъ сила и богатство, разработи ли този капиталъ, върна ли го назадъ?“ Каквото напише долниятъ Господъ за човѣка, такъвъ ще бжде и неговиятъ кредитъ. Отъ този отговоръ зависи, дали човѣкъ ще се повиши или понижи. Каквото вземе човѣкъ, той може да го задържи само за известно врѣме. Прѣзъ това врѣме той трѣбва да тури този капиталъ въ движение, да придобие отъ него нѣкаква печалба и слѣдъ това, когато дойде падежътъ му, да го върне назадъ. Нищо не се дава за вѣчни врѣмена. Понеже човѣкъ, по естество е прогресивенъ, той трѣбва да ликвидира съ капитала, който му е даденъ: той ще заплати за всичко, което е ялъ и пилъ, а спечеленото ще върне въ касата на горния Господъ. Той държи смѣтка за всичко, което е далъ на хората и казва: на еди-кого си дадохъ петъ таланта; на еди-кого — три, а на еди-кого — единъ талантъ. Този е естествениятъ редъ на нѣщата. И затова, всички страдания въ свѣта се явяватъ като естествени послѣдствия отъ неразумното използуване на богатата, които Богъ ни е далъ.

Мнозина отиватъ до крайностъ въ своитѣ разбирания и казватъ, че ако човѣкъ не изплати задълженията си, може да дойде до стѣпалото на животно. — Не, произволно чо-

вѣкъ не може да стане животно. Само по необходимостъ, споредъ закона на инволюцията, на всѣки човѣкъ прѣдстои да мине и прѣзъ животинското царство. Погледнато на животинското царство отъ по-високо стѣпало, по сжщина то прѣдставлява единъ възвишенъ свѣтъ. Ако се влѣзе въ невидимия свѣтъ, тамъ животнитѣ сж разумни сжщества, подобни на ангели, съ които напълно може да се разбирате. Щомъ слѣзатъ на земята, гѣ ставатъ животни. Единъ митъ прѣдава историята на Луцифера по слѣдния начинъ. Въ невидимия свѣтъ той билъ единъ отъ свѣтлитѣ, възвишени ангели, който седѣлъ до трона на Господа. Единъ день у него се родило желанието да стане силенъ, като Бога и си казалъ: „Врѣме е вече и азъ да потърся своята сила, да възстановя своето право!“ Отъ тозъ моментъ той се намѣрилъ между животнитѣ. Затова днесъ рисуватъ Луцифера въ човѣшки образъ, но съ копита и рога. Ето защо животнитѣ сега сж изложени на вселяване въ тѣхъ на паднали души. Иначе, само по себе си, животинското царство е красивъ свѣтъ. То не е такова, каквото външно прѣдставлява. Обаче, за да се влѣзе въ човѣшкото царство, трѣбва да се мине прѣзъ животинското.

Животинското и човѣшкото царства сж два противоположни свѣта. Въ животинското царство господствуватъ страха и страститѣ, а въ човѣшкото царство — мисълта и чувствата. Когато човѣкъ успѣе да се освободи отъ

животното въ себе си, той вече не може да прави зло. Животното въ човѣка прави злото. То казва: не съмъ ли въ състояние азъ да направя нѣкакво зло? Щомъ направите една погрѣшка, ще знаете, че тя се дължи на животинското начало у васъ, и затова кажете: сега пъкъ ще дамъ ходъ на човѣшкото въ себе си. Вие знаете, че въ животинското царство правото е на силния, въ човѣшкото царство — на слабия. Възвишеното, благородното въ човѣка е слабиятъ принципъ. Ако вие отдадете правото на малкото дѣте, като на слабо сжщество, вие сте истински човѣкъ. Така постъпва само честниятъ човѣкъ, въ когото нѣма абсолютно никаква лъжа. Само силниятъ краде. Той може да бжде поетъ, писателъ, ученъ или философъ, но на животинското царство. Поетътъ на животинското царство възпѣва силнитъ, бурни чувства. Той описва подвизитъ на нѣкой голѣмъ юнакъ, изразени въ убийства и грабежи. Поетътъ на човѣшкото царство възпѣва живота на цвѣтата — на най-нѣжното, най-слабото нѣщо въ свѣта.

Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е отличенъ философъ. На кое царство е философъ този човѣкъ: на животинското, на човѣшкото или на Божественото? Човѣкъ трѣбва да прави вътрѣшна разлика въ всички прояви на живота. Когато ви обича нѣкой, сжщо така трѣбва да различавате, какъ ви обича този човѣкъ: по животински, по човѣшки или по Божественъ начинъ. Когато любовта има само външни проявления, като цѣлувки,

пригрждки и приставания, това е животинска любовъ. Приставането е животинско състояние. Една мома ще избѣга отъ баща си и майка си, ще пристане на нѣкой момѣкъ, който я лъже, и слѣдъ това ще мисли, че ще бжде щастлива. Когато нѣкой момѣкъ обича момата възвишено и идеално, той трѣбва да бжде готовъ на всѣкакви услуги и жертви къмъ нея. Въ идеалната любовъ има пълно безкористие.

Казвамъ: разбирайте добръ това, което ви се говори. Ние говоримъ за сжщината на живота. Човѣкъ трѣбва да слѣди за своитѣ мисли и чувства, както майката слѣди за малкото си дѣтенце. Въ постъпкитъ му не трѣбва да сжществува никаква лъжа, никакво користолюбие. Вие трѣбва да проучавате качества на вашата обичъ и любовъ, защото каквато е обичътъ и любовта, такива ще бждатъ и нейнитѣ резултати. Когато Божията Любовь се прилага въ живота, тя дава свои специфични плодове; човѣшката любовъ пъкъ дава свои особени плодове; животинската любовъ сжщо тъй дава специални плодове. Всѣка любовъ има свои естествени послѣдствия. Приложението на животинската любовъ не може да даде резултати на човѣшката любовъ. Приложението на Божествената любовъ сжщо така не може да даде резултати на човѣшката любовъ. Божественото дава Божествени резултати; човѣшкото — човѣшки, а животинското — животински. По този въпросъ човѣкъ може да философствува, колкото иска,

но въ края на краищата, той ще се убѣди, че Истината е само една.

Тѣзи дефиниции, които ви се даватъ тукъ, нѣма да ги намѣрите въ никаква литература. Тѣзи нѣща сж провѣрени и на земята, и на небето. Тѣ сж провѣрени и между животнитѣ, и между хората, и между ангелитѣ. Вслѣдствие на това тѣ не прѣдставляватъ нѣ какви теории, а сж дѣйствителни факти. Вие ще кажете, че всѣки човѣкъ може да провѣри тия факти. Да, Истината дава право на всѣки чистосърдеченъ човѣкъ да провѣржава нѣщата. Има специаленъ законъ, съ помощта на който могатъ да се провѣржаватъ отношенията между всички сжщества. Който знае този законъ, той може да провѣри и проучи тѣзи отношения; не знае ли закона, нищо не може да направи. Ако азъ правя това, което Богъ иска, правото е на моя страна; ако правя това, което азъ искамъ, между Бога и мене настава разногласие. Върша ли волята Божия, между Бога и мене има пълно съгласие. Изобщо, всички сжщества, отъ най-голѣмото до най-малкото, въ края на краищата, трѣбва да се подчинятъ на Божественото начало въ себе си, безъ никакво съпротивление. Никой не може да се мѣри съ Божественото. Въ Него нѣма никакво противорѣчие. Най-много и най-голѣми противорѣчия сжществуватъ въ животинския свѣтъ, а най-малки — въ ангелския. Въ Божествения свѣтъ цари пълно единение, пълно примирение и разбирање между всички сжщества. Нѣкога

човѣкъ отдава правото на силния, нѣкога — на слабия, а нѣкога — на всички сжщества. Въ послѣдния случай той живѣе въ Божествения свѣтъ.

Тѣзи обяснения сж необходими помагала при сегашния животъ на съврѣменното човѣчество. Съврѣменнитѣ хора иматъ много знания, но не могатъ да ги прилагатъ. За тази цѣль имъ сж нужни лостове. Пръвъ важенъ лостъ, който трѣбва да се приложи къмъ знанията имъ, е прѣсѣването. Всички тѣхни знания, възгледи и теории трѣбва да се прѣчистятъ, да се прѣсѣятъ, да остане най-хубавото и най-възвишеното. Въ нашитѣ възгледи, за примѣръ, има остатъци отъ животинското царство, но всичко нечисто трѣбва да се прѣчисти. Човѣкъ не може абсолютно да се освободи отъ животинското въ себе си, но да остане отъ него поне най-красивото, най-благородното. И животнитѣ иматъ благородни качества. Ние сме възприели отъ тѣхъ нѣкои качества, абсолютно необходими за физическия, за материалния животъ. За примѣръ, благодарение на животнитѣ ние знаемъ да ядемъ. Ако сжсжаме връзкитѣ си съ животнитѣ, веднага стомашната ни система ще се разстрои, а като послѣдствие на това ще се измѣни и здравословното ни състояние.

Нѣкой казва: азъ искамъ да се освободя отъ животинското въ себе си. — Освободишъ ли се абсолютно отъ животинското, ще прѣкъснешъ връзката си съ стомаха. Живот-

нитѣ подържатъ стомашната система. Всѣки, който иска да има здрава и добръ урегулирана стомашна система, трѣбва да бжде разуменъ, да създаде правилни отношения съ животнитѣ. Бѣлиятъ дробъ е свързанъ съ човѣшкото царство. Бѣлитѣ дробове подържатъ порядъка въ човѣшкия свѣтъ. Мозъкътъ е свързанъ съ ангелския, съ Божествения свѣтъ, дѣто правото е на всички. Значи, има три свѣта на порядъкъ: порядъкъ на животнитѣ, порядъкъ на хората и порядъкъ на ангелитѣ. Тѣзи три свѣта се намиратъ въ известно вътрѣшно съотношение, въ известна зависимостъ. Слѣдователно, стомахътъ трѣбва да бжде въ хармония съ бѣлитѣ дробове, а бѣлитѣ дробове — съ мозъка. Значи, мозъкътъ, като най-висша инстанция, ще регулира първитѣ два свѣта. И тогава, като се говори за мозъка, ще подразбирате ангелитѣ; като се говори за бѣлия дробъ, ще подразбирате хората, а като се говори за стомаха, ще подразбирате животнитѣ. Както виждате, животинското царство е възвишенъ свѣтъ. Безъ него нашето съществуване не би било възможно. Що се отнася до тънkitѣ и дебелитѣ черва, ние още нищо не говоримъ. Тѣ прѣдставляватъ по-низъкъ свѣтъ и отъ този на стомаха. Тѣ сж адътъ, чистилицето. До стомаха животътъ е нормаленъ; отъ стомаха надолу — червата — прѣдставляватъ животъ на единъ ненормаленъ свѣтъ. Ние се занимаваме съ нормалния животъ, какъвто срѣщаме въ мозъка, въ дробовѣтъ и въ стомаха. За

въ бждеще и дѣцата ще се занимаватъ съ живота на тънkitѣ и дебелитѣ черва, защото и въ тѣхъ се крие известна тайна.

Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да знае вътрѣшнитѣ съотношения, които съществуватъ между неговитѣ удове. Иначе той ще се изложи на голѣми спѣнки. Затова, именно, човѣкъ трѣбва да държи тѣлото си въ изправностъ. Ако урегулира стомаха си, значи той е изправилъ отношенията си съ животнитѣ; ако урегулира дробовѣтъ си, изправилъ е отношенията си съ хората; ако урегулира мозъка си, изправилъ е отношенията си съ ангелския свѣтъ. Божествениятъ свѣтъ пъкъ регулира всички свѣтове. Тамъ Богъ царува. Само по този начинъ ние можемъ да бждемъ здрави и щастливи. Мнозина искатъ да се освободятъ отъ животинското. Смыслътъ, обаче, не е въ това, да се освободятъ отъ животинското въ себе си, но да го урегулиратъ. Прѣди всичко човѣкъ не трѣбва да се безпокои отъ това, че въ него се е породило нѣкакво животинско чувство. Най-първо той трѣбва да анализира своитѣ мисли, чувства и дѣйствия, да види къмъ коя категория се отнасятъ, дали къмъ животинскитѣ, къмъ човѣшкитѣ или къмъ ангелскитѣ. И послѣ слѣдъ като разбере, че дадено чувство се отнася, напримѣръ, къмъ животинскитѣ, той трѣбва да потърси начинъ, какъ да се справи съ него. Нѣкои окулисти и теософи казватъ: „Убий всѣко желание въ себе си!“ — Не, това е неправиленъ методъ. Желанията не трѣбва да

се убиватъ, но трѣбва да се култивиратъ, да се възпитаватъ. Божествената наука не прѣпоръчва никакъвъ родъ убийства, но тя казва, че низшето трѣбва да се подчини на висшето, за което дава разни методи, които трансформиратъ енергията на низшитѣ чувства и желания.

Значи, всѣко низше чувство може да се трансформира въ висше, понеже между тѣхъ има извѣстна зависимостъ. Тѣ не могатъ да съществуватъ едно безъ друго, тъй както тѣлото не може да функционира безъ мозъкъ, безъ дробове и безъ стомахъ. Главата е прѣдшествувала бѣлитѣ дробове, а тѣ — стомаха. Извѣстно е, че отъ зачеването на човѣка, докато е въ утробата на майката, той минава прѣзъ всички фази на живота, но се ражда въ този моментъ, именно, когато човѣшкиятъ принципъ вземе надмощие надъ всички останали. Слѣдователно, при процеса на раждането на кое и да е сѣщество, всѣкога човѣшкиятъ принципъ господствува. Не може да се роди едно сѣщество, ако човѣшкиятъ принципъ не дѣйствува. Значи, само човѣкътъ може да произвежда. Той е производителниятъ принципъ въ свѣта. Ако се спре производителниятъ процесъ у човѣка, всички растения и животни ще спратъ развитието си, ще почнатъ да изсъхватъ. Растенето зависи отъ човѣка. Ето защо човѣкъ трѣбва да бѣде внимателенъ, да запази този процесъ въ себе си. За да се запази производителността въ човѣка, той трѣбва малко да сѣе, малко да жъне, малко да яде.

И тъй, отъ човѣшкия принципъ зависи, дали ще се роди човѣкъ или друго нѣкакво сѣщество. И животнитѣ се раждатъ по човѣшкия принципъ, но като не знаятъ методитѣ, какво трѣбва да направятъ, за да се родятъ човѣци, тѣ се раждатъ животни. Слѣдователно, животнитѣ минаватъ и прѣзъ човѣшкия принципъ, но се раждатъ като животни. Хората пъкъ се раждатъ по човѣшкия принципъ, защото тѣ знаятъ методитѣ, какъ да се раждатъ човѣци. Казано е, че всѣко желание е дадено отъ Бога. Обаче, има случаи въ живота, когато желанията на хората се изразяватъ въ животинска форма. И ще видите, че у нѣкой човѣкъ има силно желание да убива. Това силно желание въ своя зародишъ е имало другъ стимулъ; то е било подтикнато отъ нѣщо възвишено и благородно, но тъй като човѣкъ не е знаялъ, какъ да го култивира и възпита въ себе си, то е взело животински образъ. Мислитѣ и желанията въ човѣка се раждатъ по сѣщия начинъ, както и самиятъ човѣкъ. Затова човѣкъ трѣбва да бѣде внимателенъ, да ражда своитѣ мисли и желания правилно, по човѣшки, за да услужва съ тѣхъ и на другитѣ хора. Този законъ има голѣмо значение при възпитанието и самовъзпитанието на хората. Човѣкъ трѣбва да се пази отъ животинскитѣ форми. Животинското въ него трѣбва да се подчини на висшето. Ядешъ ли, не прѣяждай! Не давай на стомаха си това, което той иска защото, по атаквистически начинъ, той понѣкога може да поиска месо, или друга нѣкаква

храна, която днесъ не му понася. Ако стомахътъ настоява да му се даде месо, ето какъ трѣбва да се постъпи съ него. Сварете малко картофи. Прѣсувайте ги, прибавете къмъ тѣхъ всичко, каквото е нужно, за да имъ се придаде приятенъ вкусъ. Направете отъ тази смѣсъ кюфтета. Опържете ги въ хубаво, чисто масло; турете отгорѣ имъ малко прѣсенъ магданозъ и му ги прѣдложете. Кажете на стомаха си: заповѣдай, хапни си отъ тѣзи кюфтенца! Надали нѣкога си ялъ по-крѣхко месо отъ това. Стомахътъ ви ще хапне, ще ги хареса и ще ви благодари.

Сега вие ще кажете: не лъжемъ ли по този начинъ стомаха си? Това не е лъжа. Месото на вълка не е ли създадено пакъ отъ трѣва? Вълкътъ се храни главно съ овци, а вие знаете, че овцитѣ сж трѣвопасни животни. Слѣдователно, вълкътъ, като се храни съ овци, по косвенъ пътъ и той е трѣвопасно животно. Обаче, по-добрѣ е да възприемаме храната въ нейното първобитно състояние, отколкото да я взимаме отъ фабрицитѣ. Месото на овцата не е нищо друго, освѣнъ консервирана трѣва, приготвена по особенъ фабриченъ начинъ. Опасността отъ вегетарианството за нѣкои хора се заключава въ това, че тѣ иматъ животински потици, а искатъ да живеятъ по човѣшки. У такива хора се явява извѣстно стълкновение въ стомаха, и тѣ казватъ: не ни понася нѣщо вегетарианството. Човѣкъ трѣбва да бжде вегетарианецъ по убѣждение. Тогава той ще може да асими-

лира правилно храната, която приема. Освѣнъ това, животното въ човѣка трѣбва да върва въ него и да знае, че храната, която му се дава, напълно отговаря за него. Не върва ли животното въ човѣка, въ своя господарь, по между имъ ще се яви извѣстна дисхармония.

Както виждате, тази философия е много важна, но е малко оталѣчена за васъ. Тя не може да се изчерпи само съ говорене. Вие трѣбва да градите върху нея, докато си създадете новъ начинъ на самовъзпитание. И слѣдъ това, като я приложите въ живота си, ще имате отлични резултати. Азъ съмъ правилъ редъ години опити съ нея. Тѣзи опити сж бавни, но сигурни; тѣ сж микроскопически, но колкото повече врѣме минава, толкова по-мощни сж и резултатитѣ. Никоя сила не е въ състояние да спре човѣка отъ желанието му да направи този опитъ. Всички движения се подчиняватъ на извѣстни правила и закони. Напримѣръ, ходътъ на човѣка сжщо така се обуславя отъ извѣстни закони. Когато човѣкъ трѣгва за нѣкъдѣ, първо трѣбва да постави дѣсния си кракъ напредъ, а послѣ лѣвия. Освѣнъ това, той трѣбва да стѣпва леко на прѣсти, а не както нѣкои стѣпватъ първо на петата, а послѣ на прѣститѣ си. При това, слѣдете, какви сж резултатитѣ отъ работата на човѣка, който при излизането си още започва да върви много бързо. Той се уморява скоро, и работата му назадь остава. Правилно е, човѣкъ да трѣгва бавно, спокойно и постепенно да ускорява хода си.

Постъпва ли така, на края той ще върви леко, бързо, като че хвърчи. Въ всички свои проявления природата има опрѣдѣленъ редъ и порядъкъ. Въ Божествения свѣтъ има пълна разумность. Щомъ прѣдприемашъ нѣкаква екскурзия, най-първо ще обмислишъ добръ въпроса, съгласна ли е тази екскурзия съ Божествения свѣтъ, съ човѣшкия свѣтъ и съ животинския свѣтъ. И ако тя е съгласна съ всички тия свѣтове, тогава ще я прѣдприемешъ. Слѣдъ това ще поставишъ дѣсния си кракъ на прѣдъ, и тоглавно прѣститѣ а послѣ останалата частъ отъ стъпалото. Прѣститѣ на крака прѣдставляватъ ангелското поле на дѣйствие; долната частъ на стъпалото — човѣшкото поле на дѣйствие, а петата — животинската областъ. Който стъпва първо на петитѣ си, той търси правото на силния. Въ човѣшкия животъ правото е на разумния, а въ ангелския — на любещия. Божествениятъ свѣтъ обхваща правото на всички сжщества.

Всѣки, който разбере тия три свѣта, той ще има ясна прѣдстава за величието на жителитѣ отъ Божествения свѣтъ. Ангелитѣ, на примѣръ, сж въ съседство съ хората. И тѣ иматъ свои училища, църкви, градини, като нашитѣ, но ако влѣзете между тѣхъ, самото-гава ще разберете, що е култура, що е редъ и порядъкъ, що е чистота и любовъ. И тѣ иматъ забави и развлѣчения, като насъ, но съ съвсѣмъ различенъ характеръ отъ нашитѣ. Въ тѣхното царство болести нѣма и смъртъ не сжществува. Ще кажете: да заминемъ

веднѣжъ отъ земята, че да поживѣемъ и ние малко спокоенъ и красивъ животъ. — Не се отива изведнѣжъ въ ангелския свѣтъ. Слѣдъ заминаването си отъ земята, непробуденитѣ души минаватъ прѣзъ единъ прѣходенъ свѣтъ, дѣто нѣма още истински редъ и порядъкъ. Тукъ тѣ прѣстояватъ извѣстно врѣме, споредъ степенъта на своето развитие. Пробуденитѣ души, обаче, минаватъ и заминаватъ този свѣтъ, безъ да се спиратъ. Оттукъ тѣ отиватъ въ ангелския свѣтъ — свѣтъ на разумность, свѣтъ на истина и красота, свѣтъ на любовь, свѣтъ на вѣчна свѣтлина.

Сега, да оставимъ настрана горното небе. Тамъ, наистина, е много хубаво, но нека се опитаме да свалимъ това небе въ себе си. Ако вие се заемете да работите съзнателно върху себе си, да прѣустроите живота си, отъ невидимия свѣтъ ще ви дойдатъ на гости сжщества на Любовьта. Тѣ сж много внимателни и се интересуватъ отъ всѣко сжщество, което иска да работи, да учи. Рѣши ли нѣкой човѣкъ да учи, тѣ му изпращатъ учителъ. Въ Писанието е казано: „Ще изпратя святия си Духъ да ги учи“. Въ момента, когато човѣкъ рѣши да служи на Бога по новъ начинъ и се заинтересува отъ Божията Любовь, веднага Духътъ иде на помощъ и урежда работитѣ му. Казано е още: „Когато пжтищата на нѣкой човѣкъ сж Богоугодни, Богъ изпраща Духа си да му послужи, и Той го примирява съ всички врагове“. Всички хора ставатъ благосклонни къмъ този човѣкъ и казватъ:

омекналъ е нѣщо този нашъ познатъ. И истина, всичко наоколо му съдѣйствува за негово добро.

Ще ви дамъ единъ примѣръ за изяснение положението на човѣкъ, който рѣшава да служи на Бога. Вие сте бѣденъ човѣкъ, нѣмате пари, никой не ви поглежда, никой не ви почита, минавате самъ-самичкъ въ живота, като чужденецъ. Обаче, вие имате богатъ дѣдо нѣкъдѣ въ Америка, и той умира, като ви оставя голѣмо наслѣдство, около 100,000 долари. Вие взимате паритѣ и се чувствувате самостоятеленъ, отъ никого независимъ. Обличате се добръ, храните се добръ, и веднага хората, които по-рано не ви обръщаха внимание, започватъ да се интересуватъ отъ васъ: почитатъ ви, кланятъ ви се, щастливи се считатъ, че могатъ да се разговарятъ съ васъ. Изгубите ли паритѣ си, отново всички ви изоставятъ. Каквато е силата на паритѣ за материалния свѣтъ, такава е и духовната сила на човѣка, когото посѣщаватъ велики, разумни същества отъ невидимия свѣтъ. Докато живѣете въ физическия свѣтъ, силата ви е отвънъ; влѣзете ли въ Божествения свѣтъ, силата ви е отвътрѣ. Тогава обичатъ човѣка заради самия него; и това, което той има, никой не може да му го отнеме. Най-много падания има въ физическия свѣтъ; въ ангелския свѣтъ има малко падания, а въ Божествения свѣтъ нѣма абсолютно никакви падания, понеже иѣма изкушения!

Азъ ви навеждамъ на тия мисли, за да уредите разумно живота си. Въ душата на всѣкого има заложени нѣкакви дарби, нѣщо хубаво и добро. Всѣки има желание да направи нѣщо хубаво, но като не знае законитѣ, методитѣ, какъ да постигне, той разваля хубавото, което е прѣдприелъ. Напримѣръ, нѣкой иска да изчисти едно петно отъ дрехата си, но вмѣсто да го изчисти, скъсва дрехата. Желанието му е добро, но той не познава химията и мисли, че по механически начинъ ще успѣе. Ти искашъ да реформирашъ нѣкой човѣкъ, да го освободишъ отъ единъ неджгъ, но като го тласкашъ натукъ-натамъ, вмѣсто да го освободишъ отъ този неджгъ, ти скъсвашъ кожата му. Подобръ го остави съ неджга му, но съ здрава кожа, отколкото безъ неджгъ и съ одрана кожа. Има нѣща, които могатъ лесно да се поправятъ, но има такива, за които се изисква повече врѣме. Въ това отношение се иска разумностъ. Човѣкъ трѣбва да бѣде чистосърдеченъ. Направи ли той една погрѣшка да не чака тя да остави петно на дрехата му, но веднага да се изповѣда; направи ли едно добро, да се зарадва. Той трѣбва да анализира себе си, да разбира, кои прояви сж животински, кои — човѣшки и кои — ангелски.

И тъй, първото правило, което трѣбва да спазвате: раждайте желанията си по човѣшки. Второто правило: всѣка сутринъ, като ставате, каквото настроение и да имате, не бързайте да се измиете, но поседете около 10-15 минути въ размишление, докато се уравни-

вѣсите. Имате ли нѣкакво животинско желание, постарайте се да го трансформирате, да го прѣвърнете въ човѣшко. Не успѣте ли да направите това, прѣзъ цѣлия день работата ви нѣма да върви успѣшно. Обърнете се къмъ Бога съ молба да прѣвърнете вашето желание въ по-благородно, и докато не почувствувате миръ въ душата си, не започвайте никаква работа. Слѣдъ това се измийте, благодарете на Бога и започнете работата си. Щомъ успѣте да уравнивѣсите състоянието си, вие ще наредите всичкитѣ си работи по-добрѣ, отколкото ако бързате и не успѣте да се уравнивѣсите. Тогава работитѣ ви ще се объркатъ много повече.

Единъ нашъ познатъ разправяше слѣдния нещастенъ случай, който го сполетѣлъ. „Всѣка сутринъ азъ се молѣхъ на Бога и слѣдъ това започвахъ работата си. Една сутринъ, обаче, трѣбваше да замина за нѣкъдѣ, и като се бояхъ да не пропусна трена, казахъ си: тази сутринъ ще мине безъ молитва, и тръгнахъ за гарата. Тази сутринъ, именно, моето дѣте пострада. Въ играта си едно негово другарче, по невнимание, му извади окото: Казвамъ: не бързайте! Не започвайте работата си, прѣди да сте се помолили. Защо ще бързате за трена? Ако днесъ го пропуснете, утрѣ пакъ има тренъ. Тренътъ и утрѣ можешъ да хванешъ, но изваденото око не можешъ да върнешъ. Направете това, което е необходимо за душата ви. Окоето веднѣжъ се дава на човѣка. Добра мисль, добра дума, само веднѣжъ се да-

ва. Любовта ще похлопа сутринъ само веднѣжъ на вратата ти. Ако станешъ да ѝ отворишъ, добрѣ си направилъ; не ѝ ли отворишъ, цѣлия день ще минешъ безъ любовь. Тогава и да плачешъ, и да се молишъ, втори пътъ тя не иде. Слѣдъ Любовта ще дойде Мждростъта, а най-послѣ Истината. И тѣ ще потропатъ само веднѣжъ на вратата ти. Не имъ ли отворишъ веднага, никакви сълзи не сж въ състояние да ги върнатъ назадъ. Ще чакашъ втория день и ще бждешъ буденъ.

Питамъ: какво прѣдставлява животътъ безъ Любовьта, Мждростъта и Истината? Какво прѣдставлява човѣкъ безъ тѣхното посѣщение? Истински човѣкъ е този, който чува на вратата си гласа на Божията Любовь, Мждростъ и Истина и веднага имъ отваря. Само този човѣкъ може да каже: чухъ гласа на Любовьта, когато похлопа на сърцето ми; чухъ гласа на Мждростъта, когато похлопа на ума ми; чухъ гласа на Истината, когато похлопа на волята ми и облѣче душата ми. Подъ Истина разбираме образа на човѣшката душа. Душата носи Истината въ себе си. Богъ е въ душата на човѣка. Казано е въ Битието: „Вдѣхна дихание въ човѣка, и той стана жива душа“. Който разбере закона на Истината, той ще влѣзе въ областъта на далечното бждеще, дѣто хората ще бждатъ крилати, като ангелитѣ: крилати по умъ и сърце, а мощни по душа и по духъ.

Сега отъ васъ се иска приложение въ малкитѣ работи. Започнете отъ отношенията

си къмъ животнитѣ. Бждете внимателни и снизходителни и къмъ тѣхъ, за да не се изродите въ своето развитие. Ако бждете снизходителни къмъ животнитѣ, ще имате правилни отношения и къмъ хората. По този начинъ само ще разберете и слѣднитѣ Христови думи: „Ако ме любите, ще упазите и моя законъ“. Слѣдователно, ако ние любимъ Бога, ще проявимъ Божиата Любовь и ще разберемъ и упазимъ законитѣ, които Той е поставилъ. Прѣстѣпваме ли Божиятъ законъ, не можемъ да имаме Неговата любовь. Въ какво се проявява любовта ни къмъ Бога, ако ние разрушаваме свѣта, който Той е създалъ?

Казвамъ: анализирайте своитѣ мисли, чувства и дѣйствия, и слѣдете къмъ коя категория се отнасятъ: къмъ животинскитѣ, къмъ човѣшкитѣ или къмъ ангелскитѣ. Ще прочета псаломъ 119, буква Г — Гимелъ и ще направя единъ малкъ разборъ на нѣкои стихове.

„Дигни отъ мене укоръ и прѣзрѣние, защото упазихъ Твоитѣ свидѣтелства“—(22ст.). Първата часть на този стихъ е отъ областта на животнитѣ, а втората часть „защото упазихъ Твоитѣ свидѣтелства“ — е отъ областта на човѣцитѣ.

„Князове, наистина, седнаха и говорѣха противъ мене“ — отъ животинското царство. „Но слугата Ти се поучаваше въ Твоитѣ повелѣния“ — отъ човѣшкото царство—(23 ст.).

„Твоитѣ свидѣтелства, наистина, сж наслаждение мое и свѣтници мои“. — Това е

заключението. То е отъ ангелското царство.

„Стори добро на раба си, за да живѣя и да упая словото Ти“ — (17 ст.). Споредъ сегашнитѣ врѣмена, този стихъ може да се прѣведе въ слѣдната форма: „Сторилъ си добро на раба си, и азъ пазя Словото Ти“. Бждещитѣ врѣмена, за които Псалмопѣвецътъ е писалъ, сж вече настоящи врѣмена за насъ. Богъ е сторилъ вече доброто на раба си. Сега не остава нищо друго, освѣнъ рабътъ на Бога да пази и изпълнява Словото Му.

„Отвори очитѣ ми, и ще гледамъ чудесата на Твоя законъ“—(18 ст.). Когато Псалмопѣвецътъ е писалъ този стихъ, очитѣ му сж били затворени, но сега може да се даде другъ прѣводъ на стиха: „Отваряшъ очитѣ ми, и азъ постоянно гледамъ чудесата на Твоя законъ“.

„Пришлецъ съмъ азъ на земята; не скривай отъ мене заповѣдитѣ Си“—(19 ст.). Псалмопѣвецътъ казва: „Пришлецъ съмъ азъ на земята“, а ние очакваме врѣмето да станемъ наслѣдници на небето.

И тъй, като четете 22 стихъ, кажете въ себе си: благодаря Ти, Господи, че видгашъ отъ мене укоритѣ и прѣзрѣнието Си. Благодаря Ти и за знанието, което ми давашъ. Едно врѣме бѣхъ слѣпъ, а сега виждамъ ясно.

Бесѣда отъ Учителя,
държана на 26 августъ, 1929 г. — Изгрѣвъ.

ЛИНИИТЪ НА ПРИРОДАТА.

Въ висшия съзнателенъ животъ сжествува правилно, разумно съпоставяне, правилно съотношение между всички явления. Изкуство е да знае човѣкъ, какъ да съпоставя многобройнитѣ и разнообразни, на видъ независими едно отъ друго явления, за да създаде отъ тѣхъ една стройна система, каквато въ сжщностъ прѣдставлява цѣлата вселена. Ако съврѣменнитѣ хора разбираха този законъ, отъ линиитѣ, които очѣртаватъ устнитѣ на нѣкой човѣкъ, тѣ биха могли да изкаратъ цѣла наука. Който разбира отъ линиитѣ, съ които природата си служи, би могълъ да изнесе нѣщо красиво, или нѣщо опасно, споредъ това, какво означаватъ разнитѣ огъвания и прѣчупвания на тия линии. Ако побутнете човѣка на мѣсто, дѣто трѣбва, отъ устата му ще потече медъ и масло. Който разбира тѣзи нѣща, той медъ и масло ще събира въ своята чинийка. Побутнете ли го дѣто не трѣбва, отъ устата му ще се излѣятъ най-страшнитѣ думи въ свѣта. Кривитѣ линии въ природата се наричатъ магнетични. Тѣ прѣдставляватъ прояви на женския принципъ. Правитѣ линии пъкъ сж електрични. Тѣ прѣдставляватъ прояви на мъжкия принципъ. Който разбира езика на линиитѣ, той може да чете това, което природата е на-

писала по своитѣ върхове и долини, по своитѣ канари и полета.

Когато учениятъ туристъ минава покрай нѣкоя планинска мѣстностъ, той разглежда цѣлата линия, която е очѣрвала планината въ своето образуване, и може да чете по нея, като по книга. Геолозитѣ казватъ: едни отъ пластоветѣ на тази планина сж начупени, други сж нагнати. Ние ще наречемъ това начупване и огъване на пластоветѣ „съпоставяне на линиитѣ“. Кривитѣ линии образуватъ наклонъ. Какво показва наклона въ една планинска мѣстностъ? — Всѣки наклонъ, изобщо, показва, че е изгубенъ нѣкъдѣ центърътъ на тежестъта. Щомъ се изгуби центъра на тежестъта въ нѣкое тѣло, веднага става извѣстно натежняване на едната, или на другата страна въ това тѣло. Когато измѣрвате нѣщо на вѣзни, ако едното или другото блюдо натежи, значи, прѣдметътъ, който теглите, още не е уравновѣсенъ съ теглилкитѣ: или той е по-тежъкъ, или грамоветѣ сж повече. Вие трѣбва ту да вадите, ту да прибавяте грамове, докато точно измѣрите теглото на прѣдмета. Сжщото може да правите и въ планинскитѣ мѣстности. Когато отидете въ нѣкоя планинска мѣстностъ, вие може да съпоставите линиитѣ ѝ по такъвъ начинъ, че да опрѣделите, на коя страна е натежняването. Отъ мѣстността пъкъ, въ която живѣятъ хората, може да се опрѣдѣли и тѣхниятъ характеръ. Характерътъ на хората ще съотвѣтствува на кривитѣ, на огъванията и прѣчупванията, които

планините сж прѣтърпѣли. Запримѣрь, хора, които живѣятъ въ долините, коренно се различаватъ по характеръ отъ тия, които живѣятъ по планините.

Слѣдователно, за правилното формиране на човѣшкия характеръ, се изисква идеална обстановка. Нѣма ли даденъ човѣкъ идеална обстановка, тогава организмътъ и характерътъ на този човѣкъ ще съотвѣтствуватъ на окръжаващата мѣстностъ. Въ блатиститѣ мѣста, напримѣрь, се развиватъ въ голѣмо количество комари, които прѣдизвикватъ блатна треска въ населението около тѣзи мѣста. Въ гжститѣ гори пѣкъ много се вѣдятъ дивни звѣрове, които водятъ помежду си постоянна борба за съществуване. И между дърветата въ тия гори сжщо тѣй се явява такава борба за надмощие, кое отъ тѣхъ да излѣзе по-високо надъ другитѣ, да се ползува отъ благотворнитѣ слънчеви лжчи. Причината на тази борба се заключава въ желанието на звѣроветѣ, както и на дърветата да живѣятъ. Много животни и растения сж дошли изведнѣжъ, и всички искатъ да живѣятъ, а нѣма условия за всички. Трѣбваше само една десета часть отъ тѣхъ да дойде най-напрѣдъ, а останалитѣ да чакатъ своето врѣме. Сжщото нѣщо може да се каже и за хората. Напримѣръ, много хора искатъ да отидатъ наведнѣжъ на нѣкой планински връхъ, като на Мусалла, Черни връхъ и други. Казвамъ: всѣко врѣме неблагоприятствува еднакво за всички хора. Условиата на нѣкой връхъ днесъ може да сж бла-

гоприятни за одного, а неблагоприятни за друго. Какво ще спечели човѣкъ, ако отиде на Мусалла при неблагоприятно стечение на обстоятелствата за него? Не само че нѣма да спечели, но характерътъ му дори може да се изопачи. Човѣкъ трѣбва да ходи по планинскитѣ върхове само тогава, когато му липсва нѣщо, за да се обогати, да има нѣкаква придобивка. Освѣнъ това, излизането по планините трѣбва да се обуславя съ научна цѣль, да се изучаватъ причинитѣ за нарушение равновѣсието въ тѣхъ.

Казвамъ: всѣка идея прѣдставлява единъ планински връхъ. Въ това отношение идеитѣ иматъ извѣстно съотношение помежду си и могатъ да се съпоставятъ, както и планинскитѣ върхове. И когато една идея не се възприеме на врѣме, тя не може да се развие правилно. По тази причина, именно, и на съврѣменнитѣ хора липсватъ много нѣща. Казано е въ Битието: „Въ начало създаде Богъ небето и земята, но земята бѣше неустроена и пуста“. Обаче, земята и до днесъ още не е устроена напълно. Ние виждаме, че и до сега още планините прѣтърпѣватъ извѣстни промѣни. Прѣдполага се, че докато дойде шестата раса, земята ще прѣтърпи още редъ промѣни, за да придобие по-стабилна и красива конфигурация. Шестата раса, именно, ще бжде въ състояние да изпълни волята Божия. Промѣнитѣ, които ставатъ сега на земята, се дължатъ на нейната материя, която прѣтърпѣва вжтрѣшно прѣустройство.

Всички тия промѣни, това прѣустройство, което става съ материята на земята, се отразява и върху характера на хората. Характерътъ на хората зависи не само отъ планинитѣ и долините, около които тѣ живѣятъ, но и отъ направлението на водитѣ, на тѣхнитѣ течения. Теченията на рѣкитѣ не сж произволни; и тѣ се обуславятъ отъ извѣстни закони. Ако течението на рѣката въ нѣкое село е отъ югъ къмъ сѣверъ, то ще има едно влияние върху характера на хората; ако течението е отъ сѣверъ къмъ югъ, ще има друго влияние; ако пъкъ течението е отъ изтокъ къмъ западъ, или отъ западъ къмъ изтокъ, ще има съвсѣмъ други влияния. Който не разбира тѣзи закони, минава покрай нѣкоя рѣка, погледне я и казва: голѣма е тази рѣка! Каква е дължината ѝ, каква е посоката на теченията, това не го интересува. За онзи, който разбира, рѣката е една отъ основнитѣ чѣрти, по която може да се познае характерътъ на хората около нея. — Каква е посоката, по която тече р. Искъръ? — Отъ югъ къмъ сѣверъ. — Какви сж по характеръ хората, които живѣятъ покрай Искѣра? — Тѣ сж студени хора, неотзивчиви, безъ култура. Слѣдователно, тѣ вървятъ отдолу нагорѣ. И затова, всѣки човѣкъ, който се качва нагорѣ, не може да носи много нѣща. Той казва: оставете ме сега, не мога да нося много нѣща. Качването нагорѣ подразбира желание на човѣка да стигне до нѣкой високъ планински връхъ въ материалния свѣтъ. Такова желание е, на-

примѣръ, стремежътъ на човѣка къмъ богатство, да стане милионеръ, да бжде ученъ. Човѣкъ мисли, че като придобие голѣми богатства, или много знания, ще стане щастливъ. — Не, материалнитѣ блага не правятъ човѣка щастливъ. Животътъ не се заключава въ материалнитѣ блага. Тѣ сж само условия, които иматъ смисълъ и цѣна само тогава, когато могатъ да се използватъ за благо на човѣшката душа. Какво струватъ силата, богатствата и знанието на човѣка, ако той не може да ги използва за благо на своята душа? Какво ще се ползува стариятъ човѣкъ, който нѣма жбѣи, отъ прѣсната пита, или отъ добръ припечената и вкусна баница?

Мнозина казватъ: трѣбва да се приематъ новитѣ идеи, новото учение. Казвамъ: всѣко учение е храна, която трѣбва да се сдѣвче добръ, послѣ да се прѣработи и най-послѣ да се асимилира отъ всички удове на организма, като се извадятъ отъ нея потребнитѣ сокове, а непотребнитѣ се изхвърлятъ навнѣн. Значи, всѣко учение трѣбва да се прѣчисти отъ излишнитѣ, отъ непотребнитѣ въ него елементи. Много отъ страданията и противорѣчията въ живота се дължатъ, именно, на нечистотитѣ, на примѣсенитѣ и непотребни елементи въ съврѣменната религиозна и научна мисль. Съврѣменниятъ ученъ и религиозенъ свѣтъ се нуждае отъ рициново масло, да прѣчисти червата си, за да може стомашътъ правилно да функционира. Когато въ ума на човѣка се натрупватъ много излишни,

непотрѣбни мисли, тѣ създаватъ извѣстно подпушване, и мисълта не може правилно да се проявява. Тогава човѣкъ не може да вадѣ правилни заключения за причинитѣ и послѣдствията на нѣщата. Вземете, запримѣръ, европейскитѣ народи, които минаватъ за културни, просвѣтени хора, въ 1914 г. прѣдприеха разни позиции, искаха да постигнатъ голѣми блага, но никой отъ тѣхъ не мислѣше за послѣдствията на своитѣ дѣйствия. За много нѣща мислѣха, потрѣбни и непотрѣбни, но положението имъ се влоши, и днесъ не могатъ да намѣрятъ начинъ, какъ да го подобрятъ. Сега седятъ, мислятъ, какъ да закърпятъ отворенитѣ дупки. Оттукъ кърпятъ, оттамъ кърпятъ, но съ кърпене работа не става. Разумниятъ свѣтъ изисква отъ свърѣменнитѣ хора ново начало. Нека старото здание седи на своето мѣсто! Нека отъ врѣме на врѣме то да се кърпи, но свършено ново здание трѣбва да се създаде. Нека се създаде нова религия, съ нови хора. Тия нови хора трѣбва да бждатъ светии, гении. Какви сж свърѣменнитѣ религиозни хора? — Болни, хилави хора. Днешната религия е мѣсто за болни, а не за здрави хора. Тя лѣкува болнитѣ. Ами на здравитѣ какво дава? — Тѣ трѣбва да почакатъ малко, да се разболѣятъ да изгубятъ имането си, или да изгубятъ нѣкои отъ своитѣ близки, че тогава да потърсятъ Бога, да Го познаятъ. Какъвъ смисълъ има такова познаване на Бога? Ако е вѣрно, че трѣбва да познаешъ Бога въ нещастieto си, познай Го и въ ща-

стието си! Ако Го познаешъ въ сиромашията, познай Го и въ богатството! Ако Го познаешъ въ болестта, познай Го и въ здравето! Ако Го познаешъ въ невѣжеството, познай Го и въ учеността!

Казвамъ: новата религия, новата наука трѣбва да бжде за здрави, за богати, за силни, за учени, за щастливи хора. Сега мнозина мислятъ, че сж господари на своитѣ мисли и чувства, но като ги поставятъ на изпитъ, виждатъ, че не е така. Мнозина мислятъ, че сж културни, учени хора, но като ги поставятъ на изпитъ, виждатъ, че нѣматъ култура, нѣматъ знания. Мнозина мислятъ, че сж религиозни, че иматъ силна вѣра, но при единъ сериозенъ изпитъ пропадатъ. Питамъ: кои сж основнитѣ чѣрти на културата? Кои сж основнитѣ чѣрти на науката? Кои сж основнитѣ чѣрти на вѣрата? Разболѣете се нѣщо, езикътъ ви побѣлѣе, и вие веднага се уплашите, викате лѣкаръ. Той ви даде нѣкакво лѣкарство, да прѣмахне бѣлината на езика. На какво се дължи побѣляването на езика? — На неправилно храносмилане. Вие сте яли мжчно-смилаема храна, каквато не подхожда на вашия организъмъ; вие сте спали, когато не трѣбва; ставали сте, когато не трѣбва; мислили сте, когато не трѣбва; чувствували сте, когато не трѣбва. Тѣзи сж причинитѣ за бѣлия цвѣтъ на езика.

Срѣщате другъ човѣкъ, който се оплаква, че очитѣ му сж малко пожълтѣли. Вие го съвѣтвате да отиде при лѣкаръ. Прѣгле-

жда го лѣкарѣтъ и констатира появяването на жълтеница. Значи, черниятъ дробъ на този човѣкъ е разстроенъ. Лѣкарѣтъ му прѣдписва нѣкакви лѣкарства, но причинитѣ за разстройството на черния дробъ се криятъ другадѣ. Този човѣкъ се е хранилъ при голѣмо безспокойствие, при отрицателни състояния на своята мисль и своитѣ чувства. Заеме се за нѣкоя работа и седне да се храни, все за работата си мисли и казва: нищо нѣма да излѣзе отъ тази работа. Прѣдприеме друга, и за нея казва: и отъ тази работа нищо нѣма да излѣзе! Ако река да се ожена, и отъ женитбата ми нищо нѣма да излѣзе. Ако имамъ дѣца, и отъ тѣхъ нищо нѣма да стане. Знания имамъ, но и тѣ не ме ползватъ. На църква ходя, но и отъ църквата нищо не очаквамъ. Лѣга, става, яде, движи се този човѣкъ, но за всичко мисли отрицателно. Какво може да постигне човѣкъ съ такава отрицателна мисль? — Нищо добро, освѣнъ това, че си приготвява условия за жълтеница. Положителна, абсолютна вѣра трѣбва на този човѣкъ. А той какво прави? Като каже, че нищо нѣма да излѣзе отъ неговата работа, махне правата линия на буквата „В“. — И тази работа нѣма да я бжде! — махне правата линия на буквата „Б“. — И отъ това нищо не очаквамъ! — махне правата линия на буквата „Р“. — И на това не се надѣя! — махне правата линия и на буквата „А“. Тукъ затрие, тамъ затрие, докато най-послѣ не знае, какво да прави, животътъ му се обезмисля, и той изпа-

да въ пълно отчаяние. Казвамъ: слушай, приятелю, ето какво трѣбва да направишъ. Кажи: ще стане тази работа! — тури правата линия на буквата „В“. — И тази работа ще се уреди! — тури правата линия на буквата „Б“. — И тукъ ще успѣя! — тури правата линия на буквата „Р“. — И тамъ ще успѣя! — тури правата линия на буквата „А“. Какво ще придобиешъ? — Вѣра. Вѣрата е импулсъ, който дава движение, направление на човѣка къмъ известна посока. Тази посока може да бжде нагорѣ, къмъ върха на планината, или надолу — къмъ долината.

Слѣдователно, всички хора, които слизатъ отъ планинския връхъ, прѣдставляватъ течностъ. Тѣ сж хора на чувствата. Опасността не седи въ това, че тѣ слизатъ надолу, но въ туй, че могатъ да залѣятъ цѣлата мѣстностъ, прѣзъ която минаватъ. Отъ тѣхъ се изисква разумностъ, да прокопаятъ каналъ, въ който да се влива водата. Ония пѣкъ, които се качватъ на планинския връхъ, тѣ сж хора на мисльта. Тѣй щото, човѣкъ може да живѣе и върху кълбо, защото въ всѣко нѣщо, което се изживѣва, трѣбва да има двѣ течения: едно нагорѣ, а друго — надолу. Въ това кълбо може да се направи единъ разрѣзъ, като врата за влизане и излизане отъ условията на външния животъ. Подобно нѣщо прѣдставлява човѣшката уста. По двѣтѣ устни минаватъ теченията на живота: по горната устна — горното течение, а по долната — долното течение.

Ученикът, които се занимават с физиогномията, знаят причините, защо горната устна на хората е извита, защо у някои хора е повече извита, у други е по-права. Колкото по-правилно сж отчъртани устните, толкова по-добре. У някои хора горната устна е издана напред. Това показва положителен, активен характер, който винаги е готов да предприеме крачка напред. По горната устна се определя състоянието на ума. Колкото е по-правилна, по-добре сформирана, толкова и умът на този човек е по-добре развит. Когато горната устна образува съвършено права линия, това показва, че умът на този човек сега се оформява. Тази линия е подобна на буквата „Р“, без правата линия. Какво трябва тогава на този човек? — Трябва му една права линия, една дръжка, за да се завърши буквата „Р“. За да се завърши една мисъл, една идея, тя се нуждае от спомагателни средства. Ако една идея няма спомагателните сили на електричеството, тя не може да се тури в действие.

Древните философи сж казали: „Познай себе си!“ За да се познае човек, той трябва да се проучава, да знае, какво има, и какво му липсва. Например, човек трябва да изучава, както своите възжди, така и възждит на другите хора. Казват, че когато възждит на някой човек сж наклонени надолу, той представлява човек с стари идеи. Той е прегърбен от големия материален товар, който носи и казва: какво трябва да

права? — Снеми част от товара си. Освободи ума, сърцето и волята си от излишния багаж. Изправи всички свои погрешки, напусни старите идеи и започни нов живот. Ученикът на новата култура, на новото учение трябва всеки ден да се ражда. Направи ли днес една погрешка, утре трябва да се новороди, да си създаде нов организъм. Опетни ли днес дрехата си, утре трябва да се облече в нова, чиста дреха, свободна от всякакви грешки и престъпления. Носи ли постоянно старата дреха, пропита с грехове и престъпления, той никога няма да се освободи от греха. Щом може да създаде дреха на престъпление, той може да създаде чиста, неопетнена дреха, с която да се облече. Когато напишете някому едно обидно писмо с вашето перо, това перо е вече опетнено. През него е минала лошата мисъл, отправена до този човек. Хвърлете това перо. Турете на писалката чисто, ново перо и с него продължавайте да пишете по-нататък.

И тъй, всички хора днес се нуждаят от наука за „вътрешна чистота“. Всяка погрешка, направена съзнателно или несъзнателно, трябва да се изправи. Някой иска да се помоли на Бога, но преди всичко не върва в силата на молитвата; послъ, не знае, как да се моли, и колко време да се моли. Изправи се той преди лицето на Бога и не знае, какво да прави. Да се молиш, това не подразбира нито много, нито малко време.

За колко време се нахранвате? Ако сте отъ бързитъ хора, може да се нахраните за 10—15 минути; ако сте отъ срѣднитъ — за 25 минути; ако сте отъ аристократитъ, ще се нахраните за 45 минути, а може и за единъ часъ. Безъ да е аристократъ човѣкъ, ако той яде по всички правила на храненето, единъ часъ не е много. Ако човѣкъ се храни правилно, въ време на яденето той ще мисли за начина, по който храната е създадена, за съществата, които сж взели участие въ приготвянето ѝ. Мисли ли така, той ще се свърже съ хората, които сж приготвили храната и ще може да използва тѣхната енергия. Фурнаджията, който мѣси хлѣбъ, внася частъ отъ своята енергия въ него; орачътъ на нивата внася частъ отъ своята енергия въ земята; и воденичарътъ внася частъ отъ своята енергия, макаръ и отрицателна. Той е бирникъ, който не носи добро. Камънитъ, съ които се мели брашното, сжщо така внасятъ частъ отъ своята отрицателна енергия въ брашното.

И сега, който се храни съзнателно, той ще знае начинъ, какъ да възприеме добритъ енергии, внесени въ хлѣба, и какъ да се освободи отъ отрицателнитъ енергии, останали въ него. Който не разбира този законъ, той ще приеме хлѣба съ всичкитъ енергии въ него, добри и лоши, и ще усѣща шума на воденичнитъ камъни въ стомаха си, а послѣ въ сърцето и въ ума си. Ще срещнете този човѣкъ и ще го чувате по цѣль день да говори и да се оплаква: кой е създалъ този лошъ свѣтъ?

Всички хора сж крадци и разбойници, обиратъ държавата. Главата ми побѣлъ отъ страдания! Остарѣхъ, всичко загубихъ. Никждѣ не мога да намѣря миръ: нито вѣнъ, нито вжтрѣ. Отивамъ дома си, жена, дѣца, всички викатъ, само искатъ „дай-дай“ — нищо друго не чувамъ. Легна си, и тукъ нѣмамъ миръ: бълхи, дървеници, комари — и тѣ не ми даватъ покой! Казвамъ: този човѣкъ прилича на празна воденица. Питамъ: ако поставятъ този човѣкъ на мѣстото на Господа, ще може ли той да даде новъ планъ за създаване на свѣта? Може ли той да оправи свѣта, но не само на думи, а на дѣла? Всѣки, който критикува Бога, нека създаде новъ свѣтъ, безъ страдания и мжнотии.

Казвамъ: време е вече да се приложи новото учение, и всѣки да заработи върху себе си. Ако ти не можешъ да работишъ върху себе си, ако не можешъ правилно да мислишъ, ти не си човѣкъ; ако не чувствувашъ правилно, ти и животно не си; ако не знаешъ, да правишъ добро, ти и ангелъ не си. Щомъ не си ангелъ, не си човѣкъ, не си животно, не си камъкъ, тогава какво си? Ще кажешъ че си човѣкъ. Може ли да се нарича човѣкъ онази восьчна статуя съ ржцѣ, крака, очи, нось, уши и уста поставени на нея? Каква полза отъ това, че тази восьчна фигура наподобява човѣкъ? Въ едно събрание, напри-мѣръ, седатъ много хора: едни отъ тѣхъ внимателно слушатъ оратора, а други спятъ. Дойде отвѣнъ нѣкой, приближи се до единъ отъ

заспалитѣ и тихо пошепва на ухото му: дѣдо ви оставилъ 100,000 долари. Той веднага скача, разбира смисъла на тия думи и излиза вѣнъ. Значи, само тия хора могатъ да се считатъ за живи, за разумни, които въ даденъ случай сж будни за извѣстни идеи. Защо? — Защото могатъ да ги разбиратъ, възприематъ и прилагатъ въ живота си.

Нѣкой човѣкъ философствува, казва, че животътъ не струва нищо, че е празна работа, че нѣма смисълъ да се живѣе, че по-добрѣ да умре човѣкъ, отколкото да кара такова жалко сжществуване и т. н. Въ този моментъ на размишления идва отвѣнъ нѣкой и извиква: „Пожаръ!“ — Тѣй ли? Какъ, кждѣ? — И веднага философътъ почва да бѣга. Питамъ: защо този философъ бѣга? Нали живогътъ нѣма смисълъ? Прѣди единъ моментъ искаше да умре, а сега бѣга. Нека бжде послѣдователенъ въ своитѣ разбирания. Това значи да говори човѣкъ за нѣща, които нито разбира, нито е опиталъ. Когато нѣкой сиромашъ казва, че иска да умре, азъ тълкувамъ думитѣ му въ другъ смисълъ: той иска сиромашията му да умре. Когато нѣкоя мома иска да умре, това подразбира, че тя иска банката да ѝ отпусне кредитъ, защото ѝ дотегнало вече да слугува по чужди кжщи. Тя иска да се облѣче, да се нагизди, да отиде на хорото да си поиграе малко. Дойде нѣкой при нея, и тихо ѝ пошепне: дѣдо ти умрѣлъ и ти оставилъ 200,000 лева наслѣдство. — Тѣй ли? Скача тази мома, радва се, пѣе — животътъ вече при-

добива смисълъ. Какъ нѣма да се осмисли животътъ при 200,000 лева наслѣдство? И ще видите тази мома, тропа ли, тропа на хорото. Казвамъ: за да се осмисли животътъ на човѣка, той трѣбва да се интересува отъ нѣщо. Тѣй както животътъ се развива, той не стои на едно мѣсто, но постоянно тече и се развива. Въ него се забѣлѣзва непрѣкъснатъ процесъ на движение.

Сега става голѣмо прѣустройство на материята. Всичко прѣтърпява промѣна. Планинитѣ въ цѣлия Балкански полуостровъ, па и въ цѣла Европа, постоянно измѣнятъ своя центъръ. Цѣлиятъ континентъ се движи къмъ екватора. Слѣдъ хиляди години слънцето ще изгрѣва на сѣверъ. Тогава сѣверъ ще бжде сегашниятъ изтокъ, и свѣтътъ ще стане по-добъръ. Въ човѣшкия свѣтъ сѣверъ показва егоизма на човѣка, а въ Божествения свѣтъ сѣверъ означава Истината. Щомъ сѣверъ стане изтокъ, отъ този полюсъ ще потече благотворна енергия за човѣка, и той ще стане истински духовенъ. Понеже осъта на земята е наклонена на 23°, сѣврѣмненитѣ хора нѣматъ правилна идея за Бога. Веднѣжъ тази идея не е правилна, това се отразява и върху всичкитѣ имъ възгледи и разбирания. Тѣ казватъ, че Богъ е Любовь, но щомъ не имъ хареса нѣщо, започватъ да казватъ, че това не е право, че свѣтътъ не е създаденъ, както трѣбва и т. н. Това показва, че хората не разбиратъ идеята за Бога, нито идеята за Любовета. Щомъ човѣкъ разсждава по този начинъ,

веднага неговата ось се наклонява. Питамъ: кждѣ е нормата, съ която опрѣдѣляме, кое е добро и кое зло, кое е истинно и кое не.

Всички съврѣменни хора говорятъ за любовта и казватъ, че я разбиратъ. Прѣдставете си, че нѣкой ми се обяснява въ любовь, азъ съмъ великъ адептъ, имамъ способността да се прѣврѣщамъ въ разни животни, прѣдмети и редъ други нѣща. Тъкмо ми се обяснява въ любовь, и азъ се прѣврѣрна въ една добръ изхранена кокошка. Този човѣкъ, като види кокошката, въ него веднага се явява желанието да я заколи и да си я сготви. Той казва: много добръ изхранена кокошка! Тъкмо за мене е тя. Тури ножа на шията ѝ, кръцне, и скоро въ тенджерата. Щомъ излѣза отъ това състояние, азъ зная вече, каква е неговата любовь. Слѣдъ това той пакъ продължава обясненията си: много те обичамъ, безъ тебе не мога да живѣя. Въ това врѣме азъ се прѣврѣщамъ въ торба, пълна съ златни английски лири. Щомъ види торбата, този човѣкъ веднага я сграбчва и занася у дома си. И сега азъ пакъ провѣрявамъ неговата любовь. Човѣкъ, който истински люби, не постѣпва така. Като види кокошката, той ще познае, че това е неговиятъ любимъ. Той ще хване кокошката, ще я поглади малко и ще я пусне на свобода. Като види торбата съ златото, той ще я тури настрана, защото тя е за неговия господарь. Докато човѣкъ има вжтрѣшно стѣснение, вжтрѣшно ограничение и ламтежъ къмъ всичко чуждо, той не разбира

любовта, не намира смисълъ въ живота. Започне ли да критикува свѣта, че не е направенъ, както трѣбва, отъ този човѣкъ гений не може да стане.

Съврѣменнитѣ хора се хвалятъ съ своята религия и наука, съ своитѣ изкуства и занаяти. Вѣрно е, че човѣчеството е постигнало много нѣщо, но трѣбва да се направи крачка напредъ. Задачата на религията е да възпитава хората, да ги научи правилно да мислятъ и чувствуватъ, тъй както логиката учи хората на правилно мислене. Съврѣменната наука, напримѣръ, съпоставя извѣстни факти, но въ това съпоставяне нѣма пълно единство. Ученитѣ изучаватъ живота на микробитѣ, търсятъ начини да имъ противодѣйствуватъ; тѣ изучаватъ състава на хранитѣ и тѣхното употрѣбление въ живота; изучаватъ и редъ още въпроси, но тѣ не могатъ да намѣрятъ единъ съотвѣтенъ методъ, съ който да покажатъ на хората, какъ трѣбва да се живѣе. Обаче, сжществува една положителна, абсолютна наука, отъ никого независима, която разкрива всички факти и явления въ тѣхния дълбокъ смисълъ и въ тѣхната сжщина. Това е Божествената наука, до която може да се добере всѣки човѣкъ, който е въ правилна връзка съ Бога.

Божествениятъ свѣтъ е пълненъ съ възвишени, любещи, крайно дѣятелни сжщества. Що е умора, скръбъ, отчаяние, тѣ не познаватъ. Когато човѣкъ е въ връзка съ този възвишенъ свѣтъ, той напълно може да раз-

чита на тяхната помощ. Ако се намирашъ прѣдъ нѣкоя дълбока рѣка, безъ мостъ, и не знаешъ, какъ да минешъ, едно отъ тия разумни сжщества ще ти нашепне: на разстояние единъ километъръ оттукъ, рѣката се стѣснява. Иди тамъ и ще прѣминешъ. Другъ пътъ изпаднешъ въ нѣкое непознато село, не знаешъ, дѣ да прѣнощувашъ. Дойде нѣкое сжщество отъ невидимия свѣтъ и ти нашепва: на края на това село живѣе една бѣдна вдовица съ нѣколко дѣца; иди тамъ, тя ще те приеме. Както виждате, тѣзи сжщества ви изпращатъ при бѣдни, а не при богати хора. Защо? — Богатитѣ хора нѣматъ време да се занимаватъ съ услуги къмъ този-онзи. Тѣ сж заети съ разходки, съ обличания за разни приеми, съ приготовления за балове, концерти и т. н.

Що е богатството? Що е сиромашията? — Нито богатството, нито сиромашията могатъ да опрѣдѣлятъ мѣстото на човѣка въ свѣта. Защо? — Защото има външно богатство, има и вътрѣшно богатство; има външна сиромашия, има и вътрѣшна сиромашия. Остави ли се човѣкъ, отвѣнъ да го правятъ богати, като му даватъ разни служби, добри платени, той не е на мѣстото си. Ще направятъ човѣка царъ, свещеникъ, владика, министъръ, че ще го обогатятъ. Царьтъ трѣбва да се роди такъвъ; свещеникътъ трѣбва да се роди такъвъ; художникътъ, музикантътъ трѣбва да се родятъ такива. Остане ли човѣкъ, отвѣнъ да му налагатъ разни положе-

ния, или въ какво да вѣрва и въ какво не, свършена е неговата работа. Човѣкъ трѣбва да се роди съ опрѣдѣлено, положително вѣрую въ себе си, което никой да не е въ състояние да разклати. Всѣко вѣрую е сѣме въ човѣшката душа, което никой отвѣнъ не може да посади. Той може само да му създаде условия да се развива: да го полива, докато израсне и послѣ да го култивира. Сѣмето носи въ себе си силата за своето бждеще развитие.

Питамъ: трѣбва ли да се сърдите на човѣка, че се е родилъ съ извѣстенъ стремежъ? Помнете слѣдното: никога човѣкъ не се ражда съ стремежъ къмъ нѣщо лошо. Той се ражда съ добри стремежи, но може доброволно, или несъзнателно да изопачи своитѣ добри стремежи. Запримѣръ, всѣки човѣкъ се ражда съ стремежъ да яде, да се храни. Този стремежъ е естественъ законъ въ природата. Обаче, човѣкъ, съзнателно или несъзнателно, може да видоизмѣни този законъ, и започва да туря въ стомаха си храна повече или по-малко, откъслото е прѣдвидено. И двата метода, обаче сж врѣдни. И двата метода не сжществуватъ въ природата. Всѣки трѣбва да яде толкова, колкото да задоволи стомаха си. Стомахътъ има свое разбиране, своя хигиена, своя химия. По отношение качеството, количеството и състава на храната, стомахътъ разбира повече и отъ съврѣменнитѣ химици. Дадете ли му нѣкоя несъотвѣтна за него храна, той я изхвърля навѣнъ и казва: дайте ми хубава храна! Давате му друга, и нея изхвър-

ля, докато най-послѣ обяви стачка на господаря си и казва: или ще живѣешъ, както Богъ иска, или повече нѣма да ти работя! Прѣстане ли стомахътъ да работи, това съдружие пропада, ликвидира съ смѣтките си, и тази фирма изчезва отъ тестера на търговците. Стомахътъ отива да работи при другъ господарь, който знае начинъ, методи за правилно хранене.

Казвамъ: който иска да живѣе правилно, нека проучава и прилага новитѣ методи. Ние не рушимъ, но градимъ. Ние не се занимаваме съ старото, но съ новото. Старитѣ хора нека си живѣятъ, нека умиратъ, нека се погребватъ едни други. Ние нѣмаме врѣме да погребваме. Христосъ казва: „Оставете мъртвитѣ да погребватъ своитѣ мъртви“. Този неправиленъ нѣкакво зло, онзи неправиленъ нѣкаква погрѣшка — това не ни интересува; този падналь нѣкждѣ и се окаляль — и това не ни интересува. Нѣма защо да ми разправятъ за неговото оцапване. Като дойде при мене този човѣкъ, ще го хвана за дрехата, ще го потопя въ бистрата, чиста вода и ще му кажа: потанцувай малко въ тази вода, докато се изчистишъ. Слѣдъ 10-15 минути го изваждамъ, виждамъ го чистъ, освѣженъ като другитѣ. Такъвъ е резултатътъ на доброто. Доброто има сила да чисти. Вложете доброто въ свѣта, и злото, само по себе си, ще си отиде. Възъ основа на този законъ, посѣй въ ума си една Божествена мисль и я остави да работи. Тази мисль има динамическа сила.

Тя ще израсте, ще се развие и ще те очисти. Ти не се безпокой за резултатитѣ. Едно чувство, какъто и да е микроскопическо, не го прѣзирай. Посѣй го въ сърцето си и го остави да израсте. То ще се развие и ще даде своя плодъ. Безпокойствията, смущенията на хората показватъ, че тѣ не разбиратъ Божия законъ. Една кибритена клечка може да спаси положението зимно врѣме, макаръ че прѣзъ лѣтото си гледалъ на нея съ прѣзрѣние. Зимно врѣме тази клечка може да извърши това, което и голѣмитѣ дървета не могатъ да извършатъ. Важността на кибритената клечка се дължи на онзи елементъ, който е на главичката ѝ. Безъ него тя нищо не би прѣдставлявала. Важно е връхчето на клечката. Всѣка Божествена мисль, която влиза въ ума на човѣка, на връхчето си съдържа единъ мекъ елементъ, който произвежда добри резултати.

Въ съврѣменното общество има единъ механически начинъ на работа. Всѣки уповава на други, които да работятъ вмѣсто него. Синътъ очаква отъ майка си и баща си; тѣ пъкъ очакватъ отъ обществото, отъ държавата; тя пъкъ очаква отъ гражданитѣ си, и по този начинъ свѣтътъ не може да се поправи. Обществото е създадено отъ хора. Ако едно общество е благородно, това подразбира, че и хората, които го съставляватъ, сж добри и благородни. Ако обществото не е добро, това подразбира, че и единиците, които влизатъ въ него, не сж добри. Само по себе си обще-

ство не съществува. То е колективенъ резултатъ отъ дѣйността на много индивиди. Нѣкой казва: какво мога да направя азъ самичкъ? — Ти не се безпокой за това. Единъ човѣкъ може да създаде цѣло общество. Кой създаде цѣлото човѣчество? — Адамъ. Какво човѣчество създаде Адамъ? — Той създаде хора, подобни на себе си. Това можа да излѣзе отъ първия Адамъ. Сега въ свѣта иде вториятъ Адамъ, който ще създаде новото човѣчество.

Сегашнитѣ хора вървятъ по пѣтя на стария Адамъ. Той казва: и тебе обичамъ, но себе си — повече; и за тебе мисля, но за себе си — повече; и тебе искамъ да нагостя, но първо себе си ще нахраня; искамъ и ти да бждешъ ученъ човѣкъ, но азъ — по-ученъ; искамъ и ти да бждешъ силенъ, но азъ — по-силенъ. Тази философия проповѣдваше стария, Адамъ. Той искаше навсѣкждѣ и въ всичко пръвъ да бжде, но послѣденъ остана. Дойде нѣкой при мене и ми казва: азъ вѣрвамъ въ Бога, разговарямъ съ Него, виждамъ, какво става въ другия свѣтъ. Не е въпросъ за критика, но казвамъ: онзи човѣкъ, който вѣрва въ Бога и се разговаря съ Него, който знае, какво става въ другия свѣтъ, е даровитъ, способенъ човѣкъ. Той знае да свири, да пѣе, знае много науки, разбира живота, разговаря се съ природата, знае нейния езикъ и т. н. Изваждамъ цигулката си и казвамъ на този човѣкъ: посвири малко да те чуя, какъ свиришъ. — Азъ не зная да свиря. Отварямъ

една математическа книга и му казвамъ: обясни ми тази формула. — Азъ не съмъ училъ математика. Ами това цѣте можешъ ли да нарисувашъ? — И рисуване не съмъ училъ. Гледамъ този човѣкъ и се чуда на думитѣ му: съ Бога се разговарялъ, при ангелитѣ ходилъ, всичко видѣлъ и знае, а не може да свири, да рисува, не разбира отъ математика и т. н. Неговоретѣ нѣща, които не разбирате.

Който се хвали съ нѣща, които никога не е видѣлъ и чулъ, той се намира въ положението на онзи шопъ отъ софийскитѣ села, който единъ пазаренъ день дошълъ въ София и могълъ да разгледа само „битъ пазаръ“, но като се върналъ въ селото си, започналъ да разправя, че билъ въ София, всичко чулъ и видѣлъ, и много нѣща разбралъ. — Какво видѣ въ София? — запитвали го съ селянитѣ му. — Какво ли не видѣхъ? — Стари дрехи, стари обуца, хора съ дълги бради, всички викатъ, крѣщатъ, все евтино продаватъ. — Това не е София. Да видите една малка частъ отъ цѣлото, това не е наука, това не е никаква вѣра. Истинската вѣра се прѣвръща въ положителна наука. Човѣкъ трѣбва да знае не само едно изкуство, но най-малко десетъ изкуства. Светията трѣбва да знае всичко: и да свири, и да пѣе, и да рисува, и да гради, и да тъче, и да готви; той трѣбва да знае, дѣ има хубава вода, дѣ има високи планини, дѣ има най-хубави мѣста въ природата. Знае ли човѣкъ всичко това, той има правилни отношения съ Първичната Причина.

Нѣма по-красиво нѣщо отъ това, да владе човѣкъ нѣкакво изкуство въ свършенство! Приятно е да слушате единъ пѣвецъ съ добръ разработенъ гласъ. Приятно е да слушате единъ великъ музикантъ. Когато слушате нѣкой идеенъ пѣвецъ или музикантъ, гласътъ му вибрира приятно, дълбоко чувство се излива чрѣзъ тоноветъ, чрѣзъ гласа му. Мнозина отиватъ да слѣдватъ по музика или пѣние въ Италия, Франция и другадѣ. Добрѣ е да имашъ за учителъ нѣкой великъ талантъ, но важно е и това, което криешъ въ себе си. Ако поставите единъ немусикаленъ човѣкъ въ музикално общество, и той ще започне да се развива музикално. Ще ви приведа единъ подобенъ примѣръ. Имало нѣкждѣ въ Европа единъ господинъ, необикновено музикаленъ, съ тънко разбиране на музиката и съ силно жалание да пѣе, но голѣмото му нещастие се заключавало въ това, че ларинксътъ му билъ поврѣденъ, не могълъ да пѣе. Тогава той срѣща една красива мома, която нѣмала музикални дарби, не могла да пѣе, но имала здравъ ларинксъ. Той правилъ слѣдния опитъ: тя излизала на сцената, а той седѣлъ задъ нея и силно съсрѣдоточвалъ мисълта си къмъ момата, да пѣе. И дѣйствително, тя пѣела отлично. Обаче, единъ младъ момъкъ се влюбилъ въ нея заради пѣнието ѝ, като мислилъ, че тя самата пѣе тъй хубаво. Младиятъ момъкъ, отъ ревностъ къмъ диригента, който я направлявалъ, грѣмва единъ день срѣщу него и го убива. Отъ този моментъ момата изгубва спо-

собността си да пѣе. Тя сама не могла да си обясни, какво търси на сцената безъ гласъ, безъ дарби къмъ пѣние.

Слѣдователно, много отъ дарбитѣ на свърѣменнитѣ хора се дължатъ на такива странични влияния отъ природата. Докато сж въ връзка съ нея, тѣ проявяватъ своитѣ дарби, сили и способности. Сжсатъ ли връзката съ нея, тѣ изгубватъ своитѣ дарби и способности. Този законъ се спазва и въ отношенията ни съ Първичната Причина. Докато Божествената мисль е насочена къмъ насъ, ние всичко можемъ да направимъ. Нарушимъ ли нѣкакъвъ Божественъ законъ, тази връзка се прѣкъсва, и ние ставаме обикновени хора. Въ Бога сж всички дарби, всички възможности, необходими за подигането на ангела, на светията, на човѣка или на всички по-малки отъ него сжщества. У Бога има желание, всички сжщества да се ползуватъ отъ Неговитѣ блага. Всичко, което сжществува въ Него, Той иска да се реализира и навѣнъ. Отъ това гледище Богъ иска отъ хората да развиватъ своитѣ дарби и способности.

Казватъ: да бждемъ добри! — Въ какво седи добротата на човѣка? Прѣди всичко човѣкъ трѣбва да бжде красивъ, да ти е приятно да го гледашъ. Като погледнешъ очитѣ му, да виждашъ дълбочина въ тѣхъ — цѣлото небе, съ всичкитѣ звѣзди да се оглежда тамъ. Като погледнешъ устата му, да прѣдвкусвашъ разумното слово, което излиза отъ нея. Като погледнешъ ухото му, да те прѣнася

въ свѣтъ на музика и хармония, да виждашъ въ него човѣка на възвишената мъдрость и знание. Това ухо трѣбва да схваща и най-тихитѣ нащепвания и да ги разбира. Красивиятъ човѣкъ трѣбва да има още силна и възпитана воля. Едновременно той ще се проявява и като силенъ, и като слабъ човѣкъ; и като уменъ, и като глупавъ. Съ умния ще се постави като уменъ; съ глупавия — като глупавъ, но безъ да го разбере глупавиятъ. Умниятъ човѣкъ има свойството да прави глупавия уменъ; глупавиятъ пъкъ може да направи обикновения човѣкъ, съ обикновени дарби, глупавъ.

Ще ви приведа единъ примѣръ отъ стария български животъ, да видите, какъ глупавиятъ прави другитѣ хора глупави. Единъ старъ български попъ, като челъ Евангелието, намѣрилъ страницата, въ която се говорѣло за св. Богородица, и понеже трѣбвало да чете въ църквата нѣщо за св. Богородица, за да не изгуби страницата, турилъ на това мѣсто, като бѣлѣгъ единъ празъ. Прѣди да трѣгне на църква, попадията вижда праза въ Евангелието и си казва: навѣрно дѣдо попъ обича много празъ. Чакай тогава да му туря още нѣколко праза, че да има, когато му потрѣбватъ. Туря тя на десетина мѣста въ книгата по едно парченце празъ и излиза отъ стаята му. Дѣдо попъ трѣгва за църква, взима книгата и влиза въ олтаря. Излиза прѣдъ паството си. Отваря книгата, но за негово очудване, той вижда, че нѣкой турилъ празъ

на десетина мѣста изъ книгата. На кое мѣсто бѣше писаното за св. Богородица — не знае. Объркалъ се дѣдо попъ въ своята служба. Питамъ: кои отъ правилата на съврѣмениятъ хора не приличатъ на праза, който си е поставилъ този старъ попъ?

И тъй, всички хора днесъ се нуждаятъ отъ положително знание, безъ никакви прѣдубѣждения и прѣдразсѣдъци. Всички хора се нуждаятъ отъ знание, което почива на съвршената Любовь, на съвршената Мъдрость и на съвршената Истина. Само това знание може да създаде най-красиви и най-велики мисли, чувства и дѣйствия.

Бесѣда отъ Учителя,
държана на 27 августъ, 1929 г. — Изгрѣвъ.

АБСОЛЮТНА ЧИСТОТА.

Думата „чистота“ е понятна на всички хора. Тя има външен и вътрешен смисъл. Казваме: външна и вътрешна чистота. Външната чистота всеки я разбира и вижда. Когато се говори за външна чистота на къщата, подразбираме да бъде тя измазана, отънъ и отвътръ, подовеѣ на станиѣ изметени и измити, прахѣ навсѣкѣ изчистенъ. Когато се говори за външна чистота на нѣкоя дреха, подразбираме: ако дрехата е бѣла, да бъде добръ изпрана; ако дрехата е черна, да нѣма никакви петна по нея. Когато се говори за чистота на маслото, то трѣбва да бъде прѣсно, бистро и безъ всѣкаква миризма. Значи, всѣко нѣщо е чисто дотогава, докато въ него нѣма вмѣкнати или примѣсени нѣкакви странични елементи. Това показва, че въ природата сѣществуватъ извѣстни елементи, които произвеждатъ нечистота.

Що е нечистота? — Нечистотата е контрастъ на чистотата. Докато човѣкъ живѣе, докато е здравъ, той се отличава съ чистота. Започне ли елементѣтъ на нечистотата да влиза въ живота, смъртѣта веднага прави крачка на прѣдъ; колкото повече се увеличава нечистотата, толкова повече смъртѣта навлиза въ живота. Смъртѣта и нечистотата се намиратъ въ

прави отношения. Значи, нечистотата е свързана съ смъртѣта. Щомъ се знае това, първото правило въ живота е да прѣчисти човѣкъ своята мисълъ. Прѣчисти ли мисълѣта си, той ще има ясна и чиста прѣдстава за Бога. Богъ не е нѣкаква форма вънъ отъ насъ. Той е източникъ на живота. Какво по-хубаво имаме отъ живота? Всички потици, всѣкаква радостъ у насъ се прѣдизвикватъ отъ това вътрѣшно чувство, че сѣществуваме, че живѣемъ. Станешъ сутринъ бодъръ, здравъ, погледнешъ къмъ изгрѣващето слънце, зарадвашъ се, че имашъ нѣкаква малка идея за работа прѣзъ деня. Това е резултатъ на първитъ издѣнки отъ дървото на живота. Нѣкой казва: животѣтъ е тежъкъ, отъ ранна сутринъ трѣбва да мислимъ за храна, какво ще ядемъ, колко ще спечелимъ и т. н. Казвамъ: въпросѣтъ за храната е елементъ на физическия, на материалния животъ. Физическата храна не е необходимъ елементъ за духовния животъ на човѣка. Да бъде човѣкъ духовенъ, това не подразбира, че той трѣбва да яде много, нито пъкъ яденето да бъде много вкусно сготвено. Приправкитъ, които се прибавятъ къмъ яденето, сѣ странични елементи. Ако всички разумни сѣщества се събератъ на едно мѣсто, каква храна биха имъ дали? — Различна. Защо? — Защото всѣко сѣщество възприема такава храна, която е необходима за неговото развитие. Обаче, между всички сѣщества, между всички организми на земята, има нѣщо общо въ храненето. Напримѣръ, дойдемъ

ли до водата, всички живи същества, безъ разлика, я употребяватъ. Първоначално живитѣ същества сж приемали храната си отъ въздуха, послѣ отъ водата и най-послѣ отъ твърдата материя. Така е било и съ човѣка. Нѣкога човѣкъ се е хранилъ и съ свѣтлина. Съвременниятъ човѣкъ е забравилъ изкуството да се храни съ свѣтлина; само очитѣ му сж запазили тази наука и до днесъ. Ако очитѣ на човѣка дълго врѣме не се хранятъ съ свѣтлина, тѣ ще се атрофиратъ.

Слѣдователно, първата задача на човѣка е да си състави ясна прѣдстава за Бога. Говори ли се за Него, трѣбва да включвате въ съзнанието Му всички същества, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ, за които Той еднакво се грижи. Нѣма друго същество, като Бога, по-добро, по-възвишено, по-благородно, по-отзивчиво, отъ което да изтича животътъ. Животътъ на цѣлата вселена се крие въ Бога. Той нѣма равенъ на себе си. И най-големиятъ грѣшникъ, и най-големиятъ глупецъ, като помислятъ за Бога, нѣкждѣ дълбоко, трепва нѣщо въ тѣхъ. Ако човѣкъ не разбере сжщината на това трепване, той ще мине и замине прѣзъ живота, безъ да схване, какво прѣдставлява Великото Начало. Той ще каже: трепна нѣщо въ мене, като че мечка видѣхъ. Да, приятно е човѣкъ да види мечка, но понеже трепването е силно, той се плаши и загубва и ума, и дума. Често и най-големиятъ герой се упляшва отъ погледа на красивата мома. Този герой

казва: видѣхъ една красива мома, но сърцето ми трепна. Защо е трепнало сърцето му? — По единствената причина, че този юнакъ не може да носи благо, което му се дава. Всѣко благо съдържа въ себе си една опасностъ.

Мнозина казватъ: какво нѣщо е страхътъ? — Страхътъ показва границата, мѣстото, дѣто човѣкъ се е отдѣлилъ отъ Бога. Обаче, дойде ли човѣкъ до правата, чистата мисль, страхътъ се прѣвръща въ разумна сила. Който разумно мисли, той отъ нищо не се страхува. Ето защо, докато не си съставите ясно понятие за Бога, вие не можете да се облагородите, не можете да постигнете истинско знание. Ако не придобиете тази опрѣдѣлена идея, всичко, каквото постигнете, въ скоро врѣме ще го изгубите. Напримѣръ, до извѣстно врѣме вие може да прогресирате: ученъ човѣкъ ще станете, изкуства ще научите, богатство ще придобиете, сила ще развиете и т. н. Започнете ли да остарявате, вие ще губите постепенно по нѣщо отъ себе си: днесъ ще изгубите знанието си, утрѣ — изкуствата си, на третия день — богатството си, на четвъртия день — силата си. Въ края на краищата вие ще се намѣрите въ положението на човѣкъ, изгубилъ всички свои възвишени идеи, безъ всѣкакво вдѣхновение за работа, и ще кажете: само една идея ми остана. — Коя е тази идея? — Че бѣхъ богатъ човѣкъ, а сега съмъ послѣденъ сиромасъ. Какво прѣдставлява човѣкъ съ такава една идея?

Сега нѣкой ще каже: щомъ човѣкъ изгуби всичко, тогава той не трѣбва да мисли, да чувствува, да дѣйствува. Казвамъ: ако мислитѣ и чувствата на човѣка сж неправилни, тѣ създаватъ тревоги, безпокойства, отъ които той остарява преждевременно. Ние говоримъ за трезвитѣ мисли, за чиститѣ и благородни чувства, които свързватъ човѣка съ Бога и даватъ просторъ и полетъ на неговата дѣйностъ. Напримѣръ, тревожни сж мислитѣ, когато се смущаваме, какъ ще прѣкараме живота си, дали ще бждемъ здрави, ще имаме ли достатъчно срдства и т. н. Питамъ: когато царскиятъ синъ постѣпва въ училище, трѣбва ли той да мисли, кой ще го поддържа, колко пари ще му се изпращатъ, кой ще му прислужва и т. н.? — Той не трѣбва да мисли по тия въпроси. Веднѣжъ изпратенъ на училище, отъ него се иска само да учи, а за всичко останало, бащата поемѣ грижата. Ако синътъ е мързеливъ и не учи, той ще понесе послѣдствията на своя мързелъ: голѣми нещастия ще се струпатъ върху главата му.

Казвамъ: вие сте такива царски синове, пратени на земята да учите. Благодарете на Бога за всичко, което имате: свѣтлина, въздухъ, вода и хлѣбъ. Какво ви трѣбва още? — Да учите! Единъ день, като се върнете отъ тази голѣма екскурзия на земята, вашиятъ Баща ще ви запита: какво научихте досега? Така ще ви питатъ и вашитѣ познати, като се научатъ, че сте били на седемѣтъ рил-

ски езера. Ще кажете, че сте ходили на върха Дамка, на Харамията; ще кажете, че сте видѣли седемѣтъ езера. Това, обаче, не е всичко, което сте могли да видите и да научите. Всички върхове, всички тия езера сж символи. Важно е, какво прочетохте отъ книгата на природата. Колко листа научихте и какво разбрахте отъ тѣхъ? Какво отъ това, че сте се качили на единъ високъ връхъ? Защо се качвате? Да гледате отдалечъ, кой ще мине или какво носи — този ли е смисълътъ на изкачването по високитѣ върхове? Ще кажете, че на в. Харамия се качвали разбойници да причакватъ богати пѣтници, които обирали. Дълбокъ смисълъ иматъ екскурзиитѣ, а специално изкачването по високитѣ върхове!

И тъй, като се говори за обирание на богатитѣ хора, трѣбва да се знае, какво прѣдставляватъ тѣ. Богатитѣ хора сж богатитѣ идеи въ свѣта. Доброто е богатиятъ човѣкъ, когото трѣбва да оберемъ. Злото пъкъ е бѣдниятъ човѣкъ, когото трѣбва да оставимъ да мине и замине. Какво ще вземемъ отъ бѣдния? Писанието казва: „Не се противи на злото!“ Защо? — Защото злото е бѣденъ човѣкъ, за когото ще трѣбва да плащашъ. Това изречение отъ Писанието е една важна економическа формула. Значи, на злото, на бѣдния човѣкъ ще сторишъ пѣтъ да мине. Не постѣпишъ ли така, спрешъ ли го въ пѣтъ му, то ще проси отъ тебе пари, дрехи, обуца, и ти трѣбва да му давашъ всичко, каквото иска. Злото е бѣденъ човѣкъ, който разчита на

милостъта на другитъ хора. Който влиза въ Божественото училище да учи, той трѣбва да се освободи отъ просията.

Казвамъ: искате ли да разберете Бога, трѣбва да бждете чисти. Казано е: „Само чиститъ по сърце ще видятъ Бога“. Страдания, мжнотии, нещастия ще дойдатъ. Вие сте въ морето, а въ него ставатъ голѣми бури. Тия бури ще се прѣдаватъ и на кораба; тѣ ще го клатятъ ту на една, ту на друга страна, но въ него трѣбва да цари вжтрѣшна хармония, вжтрѣшенъ миръ. Влѣзатъ ли морскитъ вълни прѣзъ най-малката дупчица въ кораба, той е изложенъ вече на разрушение и загинване. По сжщия начинъ влизатъ и отрицателнитъ, нечиститъ мисли, отъ които трѣбва да се пазите. Ами вие като пжтувате изъ природата не цапате ли? Колко слуги трѣбва да работятъ слѣдъ вашето заминаване, докато прѣмахнатъ нечистотиитъ ви! Нѣкои хора се мислятъ за чисти, за свети, но оставятъ нечистотиитъ си: тукъ ядатъ, тамъ ядатъ, навсѣкждѣ боклуци оставятъ. Докато носите нечистотиитъ си съ васъ, вие още не сте нито свети, нито чисти хора. Ако пазите чистота въ физическия свѣтъ, чисти ще бждете и въ умствения, и въ духовния свѣтъ. Ще ми разправя нѣкой, че вѣрва въ Бога, че има високъ идеалъ, а при това не спазва и най-елементарната чистота въ физическия свѣтъ. Не, отъ всѣкого се изисква чистота въ всѣко отношение: чистота физическа, чистота умствена и чистота духовна.

Казвате: всичко зависи отъ насъ. — Отъ васъ зависи да пазите абсолютна чистота въ цѣлия ви животъ. Самиятъ животъ, обаче, зависи отъ Бога. Искате ли да бждете здрави и весели, нека всѣко ваше чувство, всѣка ваша мисль и всѣко ваше дѣйствие да бждатъ проникнати отъ идеята за чистотата. Само по този начинъ вие ще имате Божието благословение. Сега, каквото Господъ ви изпрати, вие го разваляте, но съ това се излагате на явна смъртъ. Врѣме е човѣкъ да се отрече отъ своето дребнаво честолюбие. Какво отъ това, че нѣкой казалъ нѣщо лошо за васъ, или че ви оплюлъ? Не се интересувайте отъ отрицателнитъ нѣща. Не ги внасяйте въ ума си! Нека всички хора те почитатъ, но работи, докажи, че си човѣкъ съ достоинство, съ честолюбие. Работи десетъ години непрѣкъснато, да развиешъ сила и мощъ въ себе си, за да докажешъ на хората, че си човѣкъ. Влѣзъ въ нѣкое село, вдигни единъ голѣмъ камъкъ, тежъкъ цѣлъ тонъ, че да очудишъ всички селяни. Като видятъ, че проявявашъ такава сила, тѣ сами ще кажатъ: не закачайте този човѣкъ. Съ него шега не бива. Силенъ човѣкъ е той! А ти влѣзешъ въ нѣкое село, и най-малкото камъче не можешъ да дигнешъ, самъ се нуждаешъ отъ най-малки услуги, а отгорѣ на това ще искашъ хората да те почитатъ. И слѣдъ всичко това ще разправяшъ, че съ Господа разговаряшъ. Онзи, който се разговаря съ Господа, той е силенъ човѣкъ, планини може да прѣнася отъ едно мѣсто на друго. Не можешъ ли планини да

прѣнасяшъ, не се заблуждавай. Всѣки другъ може да ти е говорилъ, но не и Господъ. Когато Господъ проговори на Мойсея, той дигна тоягата си, удари канарата, и вода отъ нея протече. Господъ проговори на Мойсея, и мана падна отъ небето. Господъ проговори на Мойсея, и той води еврейския народъ цѣли 40 години прѣзъ пустинята. Този човѣкъ пѣкъ себе си не може да прѣхрани, а разправя, че Господъ му проговорилъ.

Питамъ: какъ ще познаете, кога Господъ говори? Отъ книгитѣ ли ще научите това? — Не. Всѣки човѣкъ има своя специфична вжтрѣшна опитностъ, чрѣзъ която е дошълъ до познание на Божия гласъ въ себе си. Много сж начинитѣ, по които природата може да се разбере, но единъ е пѣтътъ, по който може да се влѣзе въ свѣта на Истината. Истината е най-чистиятъ свѣтъ, въ който Любовта се проявява. Истината е най-чистиятъ образъ на Любовта. Тя е Вѣчниятъ Животъ. Значи, Истината е най-чистиятъ образъ на Любовта. Що е Любовта? — Най-чистото съдържание на този образъ. Истината е висшето проявление на Любовта. Най-голѣмата свобода се придобива чрѣзъ Истината. Най-голѣмата свѣтлина се придобива чрѣзъ Любовта. Въ окултенъ смисълъ Любовта се замѣства съ Правдата. Ако искате топлина, горещина, търсете Правдата. Дойде ли Правдата въ свѣтъ, тя нагорещява. Правдата е най-голѣмата горещина на Любовта, а Любовта е сжщината на живота. Дойде ли до живота, ще знаете, че по-

високо нѣщо отъ живота нѣма. Слѣдователно, Любовта, Мждростъта, Истината, Правдата сж области, свѣтове, чрѣзъ които животътъ се проявява.

Засега, подъ думата „животъ“ се разбира онова съзнание на човѣка, въ което се крие постояненъ, непрѣкъснатъ стремежъ къмъ постижения. Кажемъ ли, че живѣемъ, ние разбираме единъ постояненъ стремежъ къмъ нѣщо, което искаме да постигнемъ. Щомъ се роди дѣтето, веднага въ него се пробужда съзнанието, и то започва да желае, да иска нѣщо отъ обективния свѣтъ. Дойдемъ ли до чувствения свѣтъ, и тамъ търсимъ извѣстенъ обектъ. Дойдемъ ли до умствения свѣтъ, искаме да учимъ — и тамъ търсимъ нѣкакъвъ обектъ. И въ духовния, и въ Божествения свѣтъ има животъ. Значи, животътъ се проявява въ всички области, въ всички свѣтове, но въ различни форми. Едно е важно: въ каквата форма и да се проявява животътъ, безъ чистота той не може да функционира.

Питамъ: какъ може да се подържа тази чистота? — Чрѣзъ служене на Бога. Когато се говори за служене, подразбирамъ, че човѣкъ може да служи само на Бога, само на Любовта. Казваме: „Богъ е Любовь“. Значи, може да се служи само на Любовта. Що се отнася до живота, ние казваме: и роби можемъ да станемъ, само живота да придобиемъ. Слѣдователно, три нѣща сж важни въ живота на човѣка: на Бога ще служишъ, себе

си ще почиташъ, ближния си ще обичашъ. Да обичашъ ближния си, значи да се разтолявашъ отъ непотрѣбния товаръ, който носишъ на гърба си. Да почиташъ себе си, значи да схващашъ смисъла на живота. Почита се само красивиятъ, умниятъ, добриятъ човѣкъ. Това нѣщо човѣкъ вижда първо въ себе си, а послѣ въ другитѣ. Ако виждате доброто, интелигентността, разумността въ себе си, ще ги виждате и въ другитѣ хора. Това значи: туй, което виждате въ себе си, се отразява и въ останалитѣ. Ти уважаваашъ хората за съзнанието, което имашъ въ себе си; ти обичашъ хората за хубавото, възвишеното, благородното, което виждашъ въ себе си. Виждашъ ли го и у тѣхъ, ти ги обичашъ вече. Защо бащата обича сина си? — За почитъта, която има къмъ себе си. Тази почитъ се прѣвърща въ любовь къмъ сина. Какво нѣщо е обичъ? — Да виждашъ себе си въ другитѣ. Що е почитъ? — Да съзнавашъ достоинството си, като човѣкъ. Що е служене на Бога? — Да съзнавашъ, че всичко иде отъ Бога и нѣма равенъ на Него. Кажешъ ли въ себе си, че за Бога всичко е възможно, ти ще бжедешъ го то въ на всичко. На Бога може да се служи само идейно. Подъ думата „служене“ се разбира, че всичко, което правишъ въ името на Бога, е възможно. Тогива нѣкой ще те запита: можешъ ли да носишъ земята на гърба си? — Азъ и сега я нося. — Ами слънчевата система? — Нея отдавна нося. — Ами вселе-

ната можешъ ли да носишъ? — Азъ съмъ господаръ на вселената.

Сега, всѣки човѣкъ съ дребни идеи, ще каже: чудно нѣщо! Какъ се осмѣляватъ хората да казватъ, че носятъ земята и слънчевата система на гърба си, или че сж господари на вселената? Възможно ли е това? Да кажешъ, че си господаръ на вселената, това подразбира да си я пропжтувалъ отъ единия край до другия. За разумния човѣкъ разстоянието отъ главата до краката му прѣдставлява цѣлата вселена. Слѣдователно, когато той казва, че е господаръ на цѣлата вселена, това подразбира, че той познава своето тѣло отъ главата до краката. Значи, той носи вселената въ себе си. И колкото врѣме му е нужно да простре ржцѣтъ си отъ главата до краката, сжщо толкова врѣме ще му е нужно да пропжтува вселената отъ единия край до другия. Достатъчно е само да мръдне ржката си, и той моментално ще измени вселената отъ единия край до другия. Нѣщата сж далечни само тогава, когато сж отдѣлени отъ общия организъмъ. Щомъ всички сж заедно въ организма, тѣ сж близо. Подъ думата „близость“ се разбира организиране на всички разумни същества въ едно цѣло. Неорганизирането е отдалечаване. Когато казвате, че нѣкой ви е обидилъ, или ви е напакостилъ съ нѣщо, тогава, или това същество, което ви е обидило, е вънъ отъ общия организъмъ, а вие сте вътрѣ въ него, или и двамата сте вънъ отъ този организъмъ. Щомъ и двамата сте въ общия

организъмъ, между васъ не може да съществува никакво противорѣчие. Може ли да има нѣкакво противорѣчие между прѣститѣ на ржицѣтъ? Какво отъ това, че едни прѣсти сж на лѣвата, а други — на дѣсната ржка? Дали едни прѣсти сж на лѣвата, а други — на дѣсната ржка, това е безразлично; тѣ могатъ взаимно да си помагатъ.

Казвамъ: много отъ свърѣменнитѣ хора сж дошли до една област на живота и тамъ сж спрѣли. Тѣ трѣбва да направятъ крачка напредъ, да влѣзатъ въ областта на новото, което иде сега въ свѣта. Ако вървите по стария пѣтъ, пакъ сжщото ви чака: ще умрѣте, свещеници ще ви опѣватъ, надгробни рѣчи ще ви държатъ, че сте свършили три факултета, че имате голѣми заслуги къмъ отечеството. — Да, този човѣкъ има заслуги къмъ отечеството, но къмъ Бога нѣма. Че, наистина, нѣма заслуги къмъ Бога, ние виждаме отъ това, че умрѣлъ. Казано е въ Писанието: „Това е Животъ Вѣченъ, да позная Тебе Единаго Истинаго Бога.“ Къмъ този стихъ азъ прибавямъ: това е животъ вѣченъ, да позная Бога и да Му служа. Има опасностъ, да не би хората, въ своето служене, да изпаднатъ въ друга крайностъ, да се отекчатъ и да напуснатъ работата си. Наистина, много причини има, които могатъ да ги доведатъ до това положение. Обаче, иматъ ли хората правилни разбирания за живота, нищо не може да ги извади отъ тѣхния пѣтъ; нищо не може да наруши тѣхното равновѣсие.

Ще взема единъ примѣръ отъ селския животъ, понеже той е по-близо до природата, и ще обясня, защо понѣкога хората излизатъ отъ релситѣ на своя животъ. Единъ младъ селянинъ, много работливъ, става всѣка сутринъ рано, прѣди изгрѣвъ на слънцето, впрѣга воловетѣ си, отива на нивата да оре. Гледашъ, колата му добръ стѣкмена, воловетѣ му — загладени, грижливо причесани. Той самъ — веселъ, засмѣнъ, тихо си напѣва нѣщо, къмъ живота се стреми. Цѣлъ день до късна вечеръ работи и не се уморява, доволенъ е. Врѣща се дома си, пакъ веселъ и засмѣнъ, разпрѣга воловетѣ, дава имъ храна, прибира колата си и съ радостъ очаква другия день, наново работата си да продължи. Тѣй вървятъ днитѣ единъ слѣдъ другъ, забѣлѣзано се нижатъ, докато единъ день той срѣща една красива мома и се захласва по нея. Не му се работи вече: сутринъ късно излиза и вечеръ рано се прибира. Колата си напуща, воловетѣ невчесани, не се чува пѣсень, нито се вижда усмивка на устата. Ходи захласнатъ натукъ-натамъ, казва: натеглихъ се, не ми се работи вече. На мене ли падна тази сждба, цѣлъ животъ да робувамъ? Досега работихъ, отсега нататѣкъ искамъ да си поживѣя. Облича се хубаво, туря калпака на главата си, прѣпасва новъ поясъ на кръста, забожда китка на дрехата си и хайде изъ селото: ту въ тази, ту въ онази улица, докато спре прѣдъ градината на красивата мома и, като войникъ, караули отъ единия край на другия. Послѣ спира за моментъ

прѣзъ градината, иска да види този прѣстѣпникъ, който се крие нѣйдѣ изъ дърветата. Негърпѣнието се изчерпва, той влиза въ градината, но градинарътъ е затворенъ, нѣма го тамъ. Вжтрѣ седи той и се усмива, наблюдава, какво прави този младъ момъкъ. Какъвъ е този прѣстѣпникъ? Какви сж букаитѣ му? — Интересува се момъкътъ, всичко иска да знае. Зеръ, за него той е напусналъ и нива, и волове. Този прѣстѣпникъ — момата — седи вжтрѣ, накичена съ вѣнче на главата си и се подсмива.

Сега вече се заражда въ момъкътъ идеята да вземе китката на момата. Защо иска да ѝ вземе китката? — Той иска да я обере и казва: досега работихъ, орахъ на нивата, но съ оране работа не става. И той започва: днесъ взема една китка отъ момата, утрѣ втора, и като вземе десетъ китки, взима и момата. Тази е първата магия, съ която момъкътъ започва. Той знае, че момата, като се кичи, влага въ китката нѣщо отъ себе си. Днесъ вземе нѣщо отъ нея, утрѣ вземе нѣщо, докато най-послѣ и момата отива да си вземе киткитѣ отъ него, но тамъ остава.

Това сж отношения, кяито сжществуватъ въ всички прояви на живота. Това сж символи, които ние привеждаме на човѣшки езикъ. Момъкътъ се жени за красивата мома, но колко врѣме тѣ могатъ да бждатъ щастливи съ такива разбирания ва живота? Година-двѣ тѣ могатъ да бждатъ щастливи, но слѣдъ това щастieto имъ изчезва. Защо? Защото — нито

момъкътъ, нито момата иматъ Вѣчния Животъ въ себе си. Докато жената има нѣщо Божествено въ себе си, мжжътъ може да я обича. И докато мжжътъ има нѣщо Божествено въ себе си, жената може да го обича. Изгубятъ ли Божественото въ себе си, и обичъта на единия къмъ другия изчезва. Съ други думи казано: докато човѣкъ е чистъ, той може да бжде обичанъ. Влѣзе ли въ него единъ елементъ на нечистота, и обичъта къмъ него постепенно се намалява, докато съвършено изчезне. Слѣдователно, безлюбието се явява като естествено послѣдствие на нечистотата въ живота. Когато хората не ви обичатъ, ще знаете, че причина за това сте вие сами. Кой не обича да се окжпе въ единъ чистъ изворъ? Но ако ти си локва, или блато, кой ще влѣзе да се окжпе въ тебе? Въ чистия изворъ всѣки иска да измие лицето, ржцѣтъ и краката си, но въ блатото — никой.

Сега, като се разбере значението на чистотата въ най-широкъ смисълъ, тя трѣбва да се постави като основа на физическия животъ. Защо? — Защото здравето на човѣка зависи отъ неговата вжтрѣшна и външна чистота. Идейна чистота се изисква отъ човѣка! Въ това отношение, като казваме, че човѣкъ не трѣбва да се занимава съ неджзитѣ на хората и да ги критикува, подразбираме, че той не трѣбва да нарушава чистотата на своя животъ и да се излага на смъртъ. Да се занимаватъ съ неджзитѣ на хората, това е зараза, която разрушава организма. Какво ще

спечелите от това? — Не само че нищо нѣма да спечелите, но всичко хубаво въ себе си ще загубите. Тогава защо трѣбва да се занимавате съ чуждитѣ грѣхове? Една турска поговорка казва: „Остави пияния, не го дръжъ, нека падне, да се научи!“ Българинътъ полесно се напива отъ турчина. Турчинътъ, изобщо, е по-трезвъ. Като се напие той, върви, пада—става и самъ си говори: хайде, върви, Хасане! Защо си се напилъ толкова, че краката не те държатъ? Пакъ падне. Ходи, Хасане! Защо пиешъ толкова? Така си говори той, и си отива дома. Като влѣзе въ дома си, започва да се извинява прѣдъ жена си, че се напилъ, защото, споредъ законитѣ на Мохамеда, не се позволява на човѣкъ да се напива. Българинътъ пѣкъ, като се напие, първо ще покаже изкуството си, че знае да бие. Понѣкога и жената е силна. Като види мжжаси, че е пиянъ и се хвърля да я бие, тя го блѣсне, и той падне на земята. Той стане и пакъ започне да се хвърля върху нея, да я бие. Като го блѣсне три—четири пжти на земята, той казва: какво искашъ да кажешъ съ това? — Че си пилъ много. — Е, човѣкъ трѣбва да си поживѣе малко. Той счита, че виното е дадено отъ Бога, и човѣкъ трѣбва да си пийне, колкото му се иска. Като се напие турчинътъ, счита, че е направилъ грѣхъ. Рано сутринътъ той отива да се изповѣдва прѣдъ ходжата. Казвамъ: пиянството е нечистота. Лакомията е нечистота. Одумването е

нечистота. Завистѣта и редъ още пороци сж нечистота.

Слѣдователно, отъ чисто хигиенично гледище, нечистотата трѣбва да се изхвърли навънъ, ако искаме да бждемъ свободни. Ако искаме да бждемъ учени, въ широкъ смисълъ на думата, трѣбва да бждемъ чисти. Въ своитѣ научни изслѣдвания, учениятъ човѣкъ прѣсва нѣщата, докато абсолютно ги прѣчисти. Като говоримъ за чистотата, това се отнася за ония хора, които сж усърдни въ работа върху себе си. Това се отнася за онѣзи, които иматъ силенъ стремежъ къмъ чистота. Останалитѣ нѣма да разбератъ това, което имъ се говори, и ще кажатъ: тази работа е много мжчна. За тѣзи, които вървятъ въ правия пжтъ, се иска да направятъ само една крачка напредъ и да влѣзатъ въ областѣта на чистотата. Слѣдъ това на тѣзи хора може да се говори за идейни работи. Докато човѣкъ живѣе въ нечистота, за идейни работи не може да му се говори, защото тѣ ще изгубятъ своята чистота. Има извѣстни области, въ които царува абсолютна чистота. За тѣхъ нито може да се говори, нито може човѣшки кракъ да стжни. Влѣзе ли човѣкъ тамъ, той всичко ще изцапа и разбърка. Тамъ не се позволява абсолютно никакво разбъркване, абсолютно никакво размѣстване на нѣщата. Тамъ нѣма те право едно камъче да бутнете. Като отидете при единъ отъ свещенитѣ извори на Вѣчния Животъ, ще гребнете съ една чаша вода и ще я изпиете до дъно. Тамъ не се

позволява капка вода да се разлѣе. Какво правите, като отивате при изворитѣ въ физическия свѣтъ? Наливате цѣла чаша вода, изпивате 2—3 глътки отъ нея, а останалата хвърляте. Въ Божествения свѣтъ това абсолютно не се позволява.

Когато на съвършеннитѣ хора се говори за свети, за чисти нѣща, тѣ се смѣятъ. Тѣ не съзнаватъ, колко важни нѣща сж свещенитѣ работи. Съвършениятъ човѣкъ става сериозенъ само при най-тежки, при най-трудни положения въ живота си. Тогава той се замисля за Бога, за онзи свѣтъ и започва да вѣрва, че има нѣщо друго, което той не разбира. Окачатъ ли го на вжжето, дойде ли свещеникътъ да му чете молитва, тогава той става много сериозенъ: гледа, мисли, дали нѣма да дойде отъ нѣкъдѣ помощъ. И ако въ този моментъ го освободятъ, той изпитва голѣма благодарностъ, че животътъ му е подаренъ. Сега вече той разбира, какво нѣщо е животътъ. Вжжето, съ което бѣсятъ хората, прѣдставлява лошитѣ мисли. Врагове, неприятели на хората сж тѣзи, които ставатъ причина да ви турятъ на вжжето. Тѣ ви даватъ днесъ лошъ свѣтъ, утрѣ — другъ, докато увиснете на вжжето. Пазете се да не увиснете на вжжето, като онзи светия, който билъ излъганъ отъ дявола. Този светия живѣлъ въ пустинята, дѣто прѣкарвалъ въ постъ и молитва и въ дълбоко съзерцание. Дяволътъ намислилъ да го изкуси и рѣшилъ да го направи царь. Той опитвалъ по единъ начинъ, по втори начинъ, до-

като най-послѣ успѣлъ да постигне цѣльта си. Светията, наистина, станалъ царь, но въ скоро врѣме дошълъ до положение да го бѣсятъ. Дяволътъ му казалъ: разчитай на мене, азъ ще те освободя. Когато турили вжжето на врата на светията, дяволътъ пакъ се явилъ и му казалъ: гледай въ далечината, ще видишъ тамъ едно видение. Светията погледналъ къмъ мѣстото, дѣто му посочилъ дяволътъ. — Виждашъ ли нѣщо? — Виждамъ едно магаре. — Друго нѣщо не виждашъ ли? — Виждамъ още едно магаре. — Още нѣщо не виждашъ ли? — Виждамъ и трето магаре. — Носятъ ли нѣщо на гърба си? — Да, натоварени сж съ царвули. — Това сж царвулитѣ, които азъ скъсахъ, докато те туря на вжжето. Който слуша свѣтитѣ на дявола, вжже го очаква. Ще го турятъ на вжжето, и послѣ ще го свалятъ оттамъ.

Въ живота се забѣлѣзва една малка присадка на лъжливи отношения. Това сж отношения на нечистота. За да се избегне този животъ, човѣкъ трѣбва да бжде точенъ: каквото добро намисли, каквото обѣщае, трѣбва да го направи. Въ Божествения животъ, дѣто владѣе абсолютна чистота, нѣма забравяне. Тамъ всичко става точно на врѣме. Точността е качество на чистия животъ. Който не живѣе въ чистота, той замъглява хоризонта на своето небе, както облацитѣ замъгляватъ слънцето. И затова, често слушате нѣкои хора да казватъ: тжжно ми е нѣщо. — Да, твоето небе е облачно. Искашъ ли да се изясни небето ти, трѣбва да се научишъ да служишъ на

Бога, да почиташъ себе си и да обичашъ ближния си. Сжщитѣ формули ще приложишъ по отношение себе си по слѣдния начинъ: ще служишъ на духа си, който те ръководи; ще почиташъ душата си, която съдържа всичко цѣнно въ себе си; ще обичашъ тѣлото си и всички сжщества, които ти служатъ, заради великата идея, която живѣе въ тебе. Отнасяте ли се къмъ себе си така, вие ще имате ясна прѣдстава за Бога, и тогава всичко ще бжде възможно за васъ. Не служите ли на Бога, всичко около васъ ще бжде мъртво. Ако вие познавате Бога, ако имате ясна прѣдстава за Него, всички канари въ природата ще могатъ да се движатъ и ще бждатъ леки, като перца. Въ сжщностъ тѣ сж тежки и страшни за този, който не служи на Бога. Достатъчно е да види той, че тия канари се движатъ, за да настрѣхнатъ коситѣ му отъ ужасъ. За този, който служи на Бога, всичко въ свѣта е живо и въ движение. Той може да направи опитъ и да се увѣри, че всичко въ природата е живо.

Ако виждаме много тѣла въ покой, това става по единствената причина, за да можемъ днесъ да проявяваме живота, т. е. за да живѣемъ ние. Единъ день, когато хората завършатъ своето развитие на земята, всички сжщества, които днесъ сж въ покой, ще напуснатъ това състояние, и тѣ ще проявятъ животъ. Мнозина искатъ още днесъ да разбератъ, какво ще стане съ канаритѣ. Този въпросъ е лесенъ. Важно е, какво ще стане

съ васъ. Когато придобиете Вѣчния Животъ, вие пакъ ще посѣтите земята, и тогава ще видите всички промѣни, които сж станали съ нея. Ако съзнанието на хората е постоянно будно, тѣ ще бждатъ въ течение на всички промѣни, които ставатъ на земята. Сега, при това прѣкъсване на съзнанието, съврѣменнитѣ хора очакватъ всичко отъ учениѣ, тѣ да имъ обясняватъ всички геологически промѣни, които сж ставали въ миналото на земята. Хубаво е и това, но врѣме е да се пробуди човѣшкото съзнание, активно да заработи неговата мисль.

И тъй, ние прѣпоръчваме на всички съврѣменни хора абсолютна чистота. Тази идея за много хора е непонятна още. Това зависи отъ положението, въ което тѣ днесъ се намиратъ. Слѣдъ чистотата иде светостъта. Тѣ сж синонимни думи. Слѣдъ светостъта иде служенето. Ако човѣкъ не е чистъ и светъ, той не може да служи. И най-послѣ, слѣдъ служенето иде Любовта. Ако човѣкъ не знае да служи, той не може и да люби. Ако не знае да люби, той не може и да учи. Ако пъкъ не знае и да учи, той никога не може да придобие свобода. Тѣзи възможности сж тѣсно свързани една съ друга. Който е започналъ съ чистота, той е направилъ вече крачка напредъ. Този е естествениятъ, нормалниятъ пътъ въ живота. Нѣкой казва, че е остарѣлъ вече, но не се е наживѣлъ. Въ какво, именно, седи животътъ? Допуснете, че нѣкой човѣкъ живѣе 100,000 деня на земята. Отъ какво се нуждае той прѣзъ това врѣме? Ако яде по три пжти на

день, трѣбватъ му 300,000 яденета. Ако пие по петъ пѣти на день вода, и всѣка чаша съдържа по 250 гр., значи, трѣбватъ му 125,000 клгр. вода. И ако всѣки день кѣса по единъ костюмъ, той ще има нужда всичко отъ 100,000 костюма. Нѣкои учени казватъ, че на всѣки седемъ години човѣкъ напълно промѣнялъ клѣтките на организма си; други учени казватъ, че на всѣки три мѣсеца ставала тази промѣна въ организма. Значи, споредъ едни учени човѣкъ промѣня дрехата си прѣзъ всѣки седемъ години; споредъ други учени — прѣзъ всѣки три мѣсеца, а споредъ мене — всѣки день. Единъ новъ костюмъ трае отъ изгрѣвъ до залѣзъ на слънцето. Както виждате, много разноси струва човѣкъ, ако е живѣлъ на земята 100,000 деня. Какъ ще оправдае този човѣкъ разносикитѣ си, ако не е служилъ на Бога, ако не е почиталъ себе си и ако не е обичалъ ближния си?

Казвамъ: ония хора, на които съзнанието е будно, нека държатъ въ себе си идеята за чистота на мисълта. Чистотата нека остане въ ума на всички като норма, като мѣрка, съ която да си служатъ въ всички случаи на живота. Чистотата е магическата прѣчица за всѣки съзнателенъ човѣкъ. Ставате ли сутринъ, ставайте съ идеята за чистота. Нека тази идея стане тъй любима на всички хора, както е желанна и любима красивата мома, като идея въ ума на момъка. И виждаме, какъ момъкътъ я очаква, търси, на другия край на свѣта отива заради нея. Нека идеята за чистота-

та бжде възлюбената мома, която всѣки търси и на край свѣта. Чистотата да бжде възлюбената на всѣки мжжъ! Чистотата да бжде възлюбениятъ на всѣка жена! Намѣри ли я, отдалечъ да се спре прѣдъ нейния свещенъ образъ и само да я изучава и съзерцава. Придобие ли тази чистота, вие сте въ връзка съ висшия свѣтъ, съ Първичната Причина. Само въ този свѣтъ има постоянство и устойчивостъ. За васъ сж важни постояннитѣ и устойчивитѣ нѣща. Какво по-хубаво отъ това, да знаете, че има едно разумно сжщество въ свѣта, което ви обича всѣкога: и когато спите или сте будни, и когато сте болни или здрави, и когато сте учени или прости, и когато сте богати или бѣдни. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да знаете, че отношенията на това сжщество къмъ васъ сж всѣкога едни и сжи. Ако служите на Бога, всѣки ще ви обича.

Нѣкой казва: азъ искамъ да служа на Бога и не искамъ да се женя. Казвамъ: ако рѣшишъ този въпросъ безъ Бога, ти ще бждешъ нещастенъ човѣкъ. Ако пъкъ се женишъ безъ Бога, ти ще бждешъ два пѣти по-нещастенъ. Ако не се женишъ, но се свѣржешъ съ Бога, ти ще бждешъ щастливъ. Ако се жените съ съгласието на Бога, и двамата сте въ връзка съ Него, ще бждете два пѣти по-щастливи. Тази идея, изказана на вашъ езикъ, означава слѣдното: всѣка работа, всѣка замислена идея, въ която участвува Божественото Начало, тя е чиста, света, възвишена. Симо тогава човѣкъ може да бжде

доволенъ. Каква е цѣльта на групирането? Защо двѣ души се групиратъ да живѣятъ заедно? — Тѣ ставатъ два полюса, прѣзъ които Божествениятъ животъ се проявява. Когато нѣкой каже, че не иска да се жени, това подразбира, че областта, въ която той се движи, е нечиста. Когато нѣкой пжтникъ минава покрай много извори и не пие вода отъ тѣхъ, това показва, че тѣ сж нечисти. Пие ли вода отъ тия извори, тѣ сж чисти. Питамъ: като отидете на небето, ще се жените ли? — Нѣма. Значи, женитбата е страниченъ въпросъ. Ако става въпросъ за женитба, първата идея, която трѣбва да се има прѣдъ видъ, е човѣкъ да се жени за чистотата. Това е истинска женитба. Който не се е женилъ за чистотата, той е вдовецъ. Въ тази смисълъ, когато нѣкой каже, че не иска да се жени, той самъ се осжда на смъртъ. Да се женишъ за чистотата, това е женитба въ духовенъ смисълъ на думата. Който се жени на земята, въ физически смисълъ, той умира; не се ли жени, не умира. Въ духовния свѣтъ пкъвъ процесътъ е обратенъ. Тѣй щото свързането съ чистотата е условие за подържане на живота.

Свърѣменнитѣ хора трѣбва да освободятъ съзнанието си отъ всички нечисти образи. Тѣ трѣбва да създаватъ въ себе си чисти прѣдстави, чисти образи за момата, за момъка, за брака и безбрачието, за Любовта, за Вѣчния Животъ, за дѣцата и т. н. На всички прѣдстои едно коренно вжтрѣшно

прѣчистване, като за Великъ-день. На всички случки и явления въ живота давайте красиви обяснения. Когато ми кажатъ, че нѣкой плаче, азъ не се спирамъ върху човѣка, който плаче, но казвамъ, че вѣнъ вали дъждъ, който полива цвѣтията въ градинката на този човѣкъ, и тѣ се радватъ. Когато ми кажатъ, че нѣкой е радостенъ, азъ разбирамъ, че слънцето е изгрѣло за този човѣкъ, и цвѣтията въ неговата градинка цвѣтятъ и разнасятъ благоуханието си. Кажатъ ли ми, че нѣкой бие жена си, разбирамъ, че въ този домъ вършеятъ житото, за да го прибератъ въ хамбара. Стремете се и вие да замѣните лошитѣ образи съ чисти, картинни образи, за да запазите чистотата на вашето съзнание.

Сега, като се говори за чистотата, има една опасностъ, да не спрете само върху едната ѣ страна, само върху вѣншната чистота. Ако нѣкой младъ, но мързеливъ момъкъ, който не иска нищо да работи, се стреми само къмъ вѣншна чистота, той ще иска всѣки день пари отъ баща си, да си купува нови дрехи, обуца, парфюми, разни гребени и четки, съ единствената цѣль да се харесва на момитѣ. По този начинъ той ще разруши и себе си, и баща си, но и цѣльта си нѣма да постигне. Момитѣ ще го виждатъ всѣки день докаранъ и чистъ, но ще има нѣщо, за което нѣма да го харесатъ. Тѣ не виждатъ въ него истинския човѣкъ. Безъ дрехи не може, но дрехитѣ не правятъ човѣка. Хубавитѣ дрехи иматъ цѣна само тогава, когато сж облѣчени

отъ уменъ човѣкъ. Знанието, силата прѣдставляватъ за нечистия човѣкъ такова нѣщо, каквото прѣдставлява окачването звѣнецъ на свиня.

Казвамъ: първото необходимо условие за придобиване Божествения животъ е чистотата. За нея душитѣ копнеятъ, за нея се молятъ, нея търсятъ. Отъ единия до другия край на Библията се говори пакъ за чистота и светостъ. И тогава, прѣдъ чистия човѣкъ се откриватъ много възможности. Не може ли човѣкъ да се освободи отъ своята нечистота, възможноститѣ оставатъ затворени прѣдъ него. Прогресътъ, свѣтлината, знанието, силата и свободата въ физическия свѣтъ зависятъ отъ чистотата, а въ духовния свѣтъ — отъ светостта. Колкото по-свети сж духоветѣ, толкова по-силни сж тѣ. Въ Божествения свѣтъ всичко зависи отъ Любовта. Когато слизате отгорѣ надолу, ще работите върху идеитѣ: служене, почитъ и обичъ; качвате ли се отдолу нагорѣ, ще придобивате чистота, светостъ и любовъ.

Днесъ всички присѣдствувахте на трапезата на чистотата, но ще внимавате сега нито една троха да не падне на земята. Ще съберете всичкия хлѣбъ и когото срещнете ще раздавате. Нѣкой казва: нека хората възприематъ нашитѣ идеи, нашето вѣрую. Питамъ: какви сж вашитѣ идеи? — Чисти бждете! Какво е вашето вѣрую? — Чистота! Всѣки отъ васъ трѣбва да се отличава съ силенъ стремежъ къмъ чистота. Нека посветимъ този

день на чистотата. Ще кажете: всичко ли се крие въ чистотата? — Тя е първото стѣпало отъ лѣствицата на Вѣчния Животъ. Като се качите на второто стѣпало, пакъ ще прочетете „чистота“. Тя е обширенъ, неизчерпаемъ свѣтъ. Самата дума „чистота“ не е силна дума, но ние си служимъ съ нея по нѣмане друга по-силна, която да я замѣсти. Така постѣпва и всѣки добъръ момъкъ отъ село, когато иска да се жени. Той търси, избира най-добрата, най-красивата мома и като не намѣри, каквато иска, взима най-добрата, която има въ това село. Питатъ го: защо взе тази мома? — Нѣмаше ли по-добра, по-хубава отъ нея? — Тази е най-добрата отъ всички. По нѣмане на такава, каквато желаетъ, взехъ тази. И отъ нея съмъ доволенъ. И ние сега по необходимостъ си служимъ съ тази проста, скромна дума „чистота“, за да изразимъ единъ красивъ, величественъ свѣтъ. Думата „чистота“ на земята не е много красива, не е силна дума. Тя не е царска дъщеря. Баща ѝ не е богатъ, но е почтенъ човѣкъ; майка ѝ сжщо не е богата жена, но трудолюбива. Значи, чистотата е родена законно, отъ добри родители.

За да се осъществи идеята за чистотата, трѣбва да ѝ се дадатъ благоприятни условия. Сега тя е въ положението на малко сѣменце, което трѣбва да се посади въ почвата, за да се развие. Нека нѣколко души взематъ отъ това сѣменце и се групиратъ по двама, трима, петима или десетина и работятъ върху идеята

за чистотата. Само по този начинъ свѣтътъ може да се реформира. Мнозина подържатъ идеята, че Господъ може всичко да направи, че ангелитъ Му помагатъ и т. н. Значи, щомъ Господъ може всичко да направи, вие не трѣбва да работите. Това е лъжлива идея, отъ която трѣбва да се пазите. Господъ има свой планъ на дѣйствие. Той ще дойде на земята, но ще намѣри ли тогава готови хора за работа? Всѣки трѣбва да работи, да се развива и усъвършенствува. Знаете ли, какво ще бжде положението на онзи, който очаква щастливъ животъ, а нищо не работи?

Ще приведа единъ примѣръ, да схванете добръ положението на човѣка, който очаква добъръ, щастливъ животъ, а не работи. Той ще мяза на онази мома, която съ години очаква своя възлюбенъ да ѝ създаде щастливъ животъ, но въ момента, когато той пристига, тя лѣга болна и лежи цѣли три години. Какво трѣбва да прави той? — Или да си заmine, или да чака да оздравѣе тя. Какво щѣше да бжде нейното положение, ако кракътъ ѝ е счупенъ, а възлюбениятъ ѝ прѣдлага да я разхожда съ автомобилъ изъ града? За да се разхожда съ автомобилъ изъ града, краката на тази мома трѣбва да бждатъ здрави. Всѣки човѣкъ, който е лишенъ отъ добродѣтели, се намира въ положението на момата съ счупениятъ крака. Краката на всички хора трѣбва да бждатъ здрави! Това ще се постигне само тогава, когато хората измѣнятъ своитъ стари възгледи и разбирания.

Сега, като се изнесе една нова идея прѣдъ хората, тѣ се стрѣскагъ. Въ това отношение тѣ приличатъ на онѣзи малки дѣца отъ старо врѣме, чиито учители влизаха въ училището съ тояги. Щомъ виждали, че тѣхниятъ учител носи пръчка въ ржката си, тѣ знаели, че ще има бой. Като влѣзе при дѣцата, учителътъ вижда, че тѣ сж вдигнали прахъ, но не знае, кой е истинскиятъ виновникъ. И тогава той започва наредъ: този удари по ржката, онзи по главата, всички набива и излиза навънъ. Обаче, сегашнитъ учители не влизатъ съ пръчка при дѣцата. Съврѣменното възпитание не прилича на старото; сега има нови методи и начини за възпитанието на дѣцата.

Казвамъ: когато изнасямъ нѣкаква нова идея прѣдъ васъ, по старъ навикъ, вие се плашите, мислите, че азъ нося пръчка въ ржката си. Не, безъ тояга, безъ пръчка влизамъ азъ. Този методъ не е за прѣпоръчване, той не е економиченъ. Когато учителътъ влиза въ класъ съ пръчка, голѣма частъ отъ енергията му отива въ нея. Учителътъ не трѣбва да влиза въ класъ съ пръчка. Днесъ тази пръчка е замѣстена съ перо, съ моливъ. Тя е магическата пръчка, която всѣки ученикъ трѣбва да държи въ ржката си, когато учителътъ прѣподава.

И тъй, съ тази магическа пръчица ще напишете въ съзнанието си идеята за абсолютната чистота. И като ви запита нѣкой, какво ви се говори при петото езеро, ще кажете: ухо не е чуло и око не е видѣло това,

за което ни се говори. Говориха ни по въпроса за хигиената отъ гледището на абсолютната чистота.

Бесѣда отъ Учителя.

държана при петото рилско
езеро, на 21 августъ 1929 г.

ДУХОВНОТО У ЧОВѢКА.

„И доведоха книжниците и фарисеитѣ при Него една жена, хваната въ прѣлюбо-дѣйство“.

Човѣкъ вижда своитѣ грѣшки, както и тия на другитѣ, само когато има свѣтлина. Докато нѣма свѣтлина, той не може да вижда никакви грѣшки. И доведоха книжниците и фарисеитѣ при Христа една блудница и Го запитаха, какво да правятъ съ нея. Тѣ казваха: „Мойсей повелѣ намъ таквизъ съ камъни да ги убиваме. Ти що казвашъ?“ Значи, човѣкъ, който има нѣкаква рана, или нѣкакъв туморъ, веднага трѣбва да му се направи операция, да се изхвърли болната частъ навънъ. Христосъ пъкъ отговаря: „Който е безгрѣшенъ, той пръвъ нека хвърли камъкъ върху нея.“ Съ други думи казано: само на майстора се позволява да прави операции, а невѣжиятъ да мълчи и да не се проявява.

Сега, като четете Библията и Евангелието, нѣкои отъ васъ ще кажатъ: много нѣщо прочетохмѣ. Казвамъ: въпросътъ не седи въ многото четене, но въ това, което човѣкъ запомня и прилага; смисълътъ на яденето не седи въ многото ядене, но въ това, което човѣкъ асимилира и задържа въ себе си; смисълътъ на ученето не седи въ многото учене, но въ това, което човѣкъ задържа

Иоана 8:3.

въ ума си и прилага въ живота си. Често нѣкои хора, като слушатъ да имъ се проповѣдва едно учение, казватъ: ние знаемъ тия работи, повече знания не ни сж нужни. — Не е така. Материалътъ, отъ който може да се направи една колиба, не е достатъченъ, да се направи единъ палатъ. Отъ това знание, което сте придобили досега, може да се направи само една малка колибка отъ една стая, безъ кухня даже. При това, тази стая ще има само два метра широчина и три метра дължина. Ако въ тази стая ви дойдатъ двама души на гости, нѣма дѣ да ги поканите. Само вие заемате едно пространство отъ два метра дължина и единъ метъръ широчина. Дѣ ще се помѣстятъ гоститѣ ви? Значи, колко квадратни метра ще има тази стая? — Шестъ квадратни метра. Колко души могатъ да се помѣстятъ въ нея? — Двама души, въ краенъ случай и трима, но тѣ ще бждатъ набутани, като сардели. Кой е виновенъ за това? — Всѣки самъ си е виновенъ. Колкото сж неговитѣ знания, толкова голѣма ще бжде и стаята му. Вслѣдствие на тази тѣснота, у човѣка се ражда извѣстно недоволство. Лишението на човѣка отъ външенъ просторъ, отъ широта, се дължи на вжтрѣшно тѣсногрудие. Човѣкъ може да има широки, обширни идеи, споредъ степенъта на своето развитие. Причината за богатството на хората се дължи на грамаднитѣ пространства земи, съ които тѣ разполагатъ. Тия грамадни пространства сж добри условия за тѣхното раз-

витие. Сиромаштъ може да си купи само 200—300 м. земя. Какво ще направи той съ толкова малко мѣсто? Ще направи кжща на 100 метра и ще му остане 200 метра свободно мѣсто. Какво ще сѣе на 200 метра и какъ ще се прѣхранва? По нѣмане на собствена земя, той започва постепенно да разчита на хората и казва: наистина, азъ нѣмамъ достатъчно земя, но еди-кой си има, отъ него ще взема на заемъ. Дойде ли човѣкъ до положение да взима земя, пари и други нѣща на заемъ, той е загазилъ вече.

Обаче, сжществува едно общо човѣшко разбиране, което почива на извѣстно вжтрѣшно суевѣрие, на извѣстно невѣжество. Споредъ това разбиране, нѣкой казва: объркалъ съмъ се много, но нищо, ще се оправятъ работитѣ ми. Този човѣкъ мисли, че работитѣ сами по себе си ще се оправятъ. Вѣрно е, че работитѣ всѣкога се оправятъ сами по себе си, но кога ще стане това? Какво ще правишъ, докато дойде това врѣме? То е все едно да кажешъ, както мнозина казватъ: пролѣтъта ще дойде! — Да, пролѣтъта ще дойде, но какво ще правишъ, докато тя дойде? Че ще дойде пролѣтъта, това е истина, но тази истина ни най-малко не помага пролѣтъта да дойде по-скоро. Като кажешъ една истина, съ това положението ти не се подобрява. Дѣйствиелно, когато пролѣтъта дойде, работата ти ще се уреди, но сега е мжчно, докато още пролѣтъта не е дошла. Казвашъ: не говоря ли истината? — Ти говоришъ истината, но тя

се отнася за бъдещето, не за сега. — Но азъ сега я казвамъ. — Ти сега я казвашъ, а тя ще се реализира въ бъдеще. Днесъ ти не можешъ да се ползувашъ отъ тази истина.

Днесъ съзнанието на човѣка е дошло до положение да изказва и разбира Истината по три начина. Напримѣръ, дойде при тебе нѣкой и ти казва: миналата година азъ ти дадохъ 1,000 лева. Този е първиятъ начинъ за изказване на Истината. Питамъ: какво те ползува обстоятелството, че нѣкой-си въ миналото ти е далъ 1,000 лева? Ти още тогава си изхарчилъ тия пари и си ги забравилъ вече. Слѣдъ това дойде другъ човѣкъ при тебе и казва: за въ бъдеще, когато дойде пролѣтътъ, азъ ще ти дамъ 1,000 лева. Този е вториятъ начинъ за изказване на Истината. Питамъ: какво те ползува обстоятелството, че нѣкой-си ще ти даде за въ бъдеще 1,000 лева, когато ти днесъ, именно, се нуждаешъ отъ тѣзи пари? И най-послѣ, дойде при тебе трети, изважда отъ джоба си пари и казва: заповѣдай, давамъ ти още сега 1,000 лева! Този е третиятъ начинъ за изказване на Истината. Питамъ: кой моментъ е най-важенъ? — Послѣдниятъ моментъ е най-важенъ, защото човѣкътъ иде при тебе, изважда паритѣ и ги дава. Значи, настоящиятъ моментъ, въ който се постигатъ нѣщата, е най-важенъ въ живота на човѣка.

Сжщитѣ три положения, три момента ние виждаме и въ процеса на разбирането. Напримѣръ, нѣкой казва: азъ разбрахъ тази работа. Дѣйствието е станало въ миналото. Какво се пол-

зува човѣкъ отъ това, че нѣкога нѣщо разбралъ? Другъ казва: азъ ще разбера тази работа. Дѣйствието се отнася за бъдещето. И този моментъ не е много утѣшителенъ. И най-послѣ трети казва: разбирамъ тази работа. Дѣйствието става сега. Значи, настоящиятъ моментъ въ разбирането, въ даването, въ ученето, въ яденето и въ редъ още процеси, е най-важенъ. Важенъ е сегашниятъ день; важно е усилието, което днесъ, сега, въ този моментъ правишъ. Че нѣкога си правилъ усилия, че ще правишъ усилия въ бъдеще, това не е толкова важно. На днешнитѣ усилия се надѣвай, отъ тѣхъ очаквай плодове! Извѣстно е на всички, че глагольтъ има три основни врѣмена: сегашно, минало и бъдеще, които характеризиратъ три епохи на човѣчеството — настоящата епоха, миналата и бъдещата. Тѣзи три врѣмена, тѣзи три епохи иматъ връзка една съ друга, но реалността на живота седи въ настоящата епоха. Казвамъ: нѣкой човѣкъ живѣе само съ миналото, другъ — съ бъдещето, а трети — съ настоящето. Човѣкътъ на миналото казва: добъръ човѣкъ съмъ билъ. — Да, въ миналото си билъ добъръ. Човѣкътъ на бъдещето казва: добъръ ще стана. — Да, ще станешъ за въ бъдеще добъръ човѣкъ. Питамъ: Какво трѣбва да каже човѣкътъ на настоящето? — Добъръ човѣкъ съмъ.

Сега, щомъ се говори за Истината, ще ви дамъ единъ примѣръ, съ който да обясня причинитѣ на извѣстни страдания и мжнотии,

които ви сполетяватъ. Прѣдстави си, че си гладувалъ цѣли три деня, и никой не се сѣща за тебе, отъ никждѣ помощъ не иде. Най-послѣ, какво правишъ ти? — Заключвашъ се въ стаята, за да не те смущава никой и започвашъ да се молишъ на Бога, да ти помогне. Невидимиятъ свѣтъ чува молитвата ти и въ резултатъ на нея казва на хлѣба: иди на гости у еди-кой си човѣкъ, той те вика! Тръгва хлѣбътъ на пжтъ, крачи ли крачи. Като дойде до вратата, той похлопва, иска да му отворишъ, да влѣзе въ стаята. Обаче, ти не прѣкъсвашъ молитвата си, продължавашъ да се молишъ и питашъ: кой е тамъ? Нѣма защо да питашъ, кой е тамъ, но стани, отвори на хлѣба и го покани вжтрѣ. Хлѣбътъ ще потропа три пжти на вратата ти, и ако не му отворишъ, той ще се върне назадъ. Ти още продължавашъ да се молишъ и казвашъ: чудно нѣщо, защо не дойде никакъвъ отговоръ на молитвата ми! — Защото не ставашъ да отворишъ на хлѣба, който чака вънъ. Ти казвашъ: много дълго се молихъ, но отговоръ не получихъ. Каже ли този човѣкъ така, азъ разбирамъ вече, колко уменъ е той. Нѣма защо да се моли човѣкъ толкова много време. Като се помоли искрено, да прѣкрати молитвата си и да чака вече отговоръ. Трѣбва да настане въ него тишина, за да чуе хлопането на хлѣба отвънъ. Той трѣбва да бжде на щрекъ, та още при първото похлопване, да стане, да отвори вратата, и веднага да покани хлѣба въ стаята си. Щомъ го по-

кани, ще му стане слуга. Станешъ ли слуга на хлѣба, и той, отъ своя страна, ще се чуди, съ какво още да ти помогне. А ти седишъ на стола, като нѣкой аристократъ, и като чуешъ, че се хлопа отвънъ, казвашъ: влѣзъ! Какъ ще влѣзе хлѣбътъ, като си заключилъ стаята отвжтрѣ съ ключъ? Не, стани, отключи вратата на стаята си, отвори я и покани хлѣба на гости. Щомъ хлѣбътъ влѣзе въ стаята ти, ще каже: изпратиха ме отъ невидимия свѣтъ, понеже въ стомаха ти е имало нѣкакво смущение, та, като специалистъ, да уредя този вжтрѣшенъ безпорядкъ.

Слѣдователно, когато Божиитѣ благословения идатъ въ свѣта, ти ще станешъ, ще отворишъ вратата на стаята и ще ги поканишъ да влѣзатъ вжтрѣ. Всѣки човѣкъ има три врати, прѣзъ които посрѣща своитѣ гости: едната врата е за обиковени гости, отъ материалния свѣтъ; втората врата е за гоститѣ отъ духовния свѣтъ — за ангелитѣ, и третата врата е за гоститѣ отъ Божествения свѣтъ — за най-възвишенитѣ сщщества. Нѣкой казва: азъ много мислихъ по тази работа, но нищо не излѣзе. — Който много мисли, прилича на онзи, който много се моли. Нѣма защо да се молишъ много, нито да мислишъ много. Чуешъ ли, че нѣкой хлопа на вратата ти, стани, отвори вратата и покани този, който иде. Той е изпратенъ отъ невидимия свѣтъ, да ти донесе нѣкакъвъ отговоръ, отъ който да оправишъ работата си. Ако се молишъ много, ако мислишъ много и ако чувствувашъ

много, а не отворишъ вратата си на този, който хлопа отвънъ, никой нѣма да влѣзе при тебе, и работитѣ ти ще останатъ неуредени. Казвашъ: не мога да отворя, работа имамъ, моля се сега. Питамъ: молитвата работа ли е? Да взимашъ пари на заемъ, работа ли е? Да мислишъ, работа ли е? Да чувствувашъ, работа ли е? Човѣкъ всѣкога трѣбва да прави вжтрѣшенъ анализъ на всички идеи, които функциониратъ въ съзнанието му, за да се ползува отъ тѣхъ. Не прави ли такъвъ анализъ въ себе си, той нѣма да има правилни разбирания, и работитѣ му всѣкога ще оставатъ неуредени.

Днесъ хората мъчно разбиратъ нѣщата. Ще срещнете хора, които сж свършили нѣколко факултета и разбиратъ много сложни въпроси, а не разбиратъ най-елементарнитѣ работи въ живота. Често тѣ се натъкватъ на нѣкоя истина, която и дѣцата разбиратъ, а тѣ не могатъ да я разбератъ. Напримѣръ, нѣкои учени не могатъ да разбератъ, защо човѣкъ трѣбва да се моли. Молитвата е актъ на сърцето, а не на ума. Тя принадлежи къмъ единъ особенъ свѣтъ, а понеже ученитѣ живѣятъ въ съвсѣмъ другъ свѣтъ, трѣбва да имъ се прави прѣводъ, що е молитва, и тогава тѣ ще я разбератъ. Учениятъ казва: да се моля на Бога, това подразбира да искамъ нѣщо отъ Него. Тогава, защо трѣбва да занимавамъ Бога съ себе си? Учениятъ е правъ само въ едно отношение, което ще изразя съ слѣдния въпросъ:

трѣбва ли богатиятъ човѣкъ да се моли на фурнаджията за хлѣбъ? — Не, той ще даде пари на слугата си и ще го прати на фурната, да вземе хлѣбъ, колкото му трѣбва. Богатиятъ нѣма да се моли на никого да му направятъ кѣща. Той ще извади отъ джоба си пари, ще даде на единъ работникъ, на втори, на трети, и кѣщата му ще се направи. Само бѣдниятъ се моли, защото нѣма пари; само невѣжиятъ се моли, защото не знае и не разбира нѣщата. Въ молитвата има едно естествено, непринудено, Божествено състояние. Дойде ли човѣкъ до това състояние, той трѣбва да се моли.

Понѣкога човѣкъ не трѣбва да се моли, не трѣбва да смущава Божественото съзнание. Защо? — Защото, или Богъ е занятъ съ нѣщо, и молитвитѣ нѣма да стигнатъ до Него, или пъкъ не трѣбва да се моли за нѣща, които утрѣ ще донесатъ разочарования и нещастия. И тогава Богъ не обръща внимание на никакъвъ плачъ, на какви сълзи и викове. Трѣбва ли рѣката, която се втича въ океана, да се интересува отъ това, дали Господъ забѣлѣзва, че тя върши нѣкаква работа? Каква работа е свършила тя? Рѣката казва: много вода влѣхъ въ океана. — Права е рѣката, много вода е дала на океана, но защо не казва, колко е взела отъ него? Ако направи единъ балансъ на своитѣ търговски смѣтки, тя ще види, колко е дала и колко е взела. Сжщитѣ отношения на взимания и давания сжществуватъ и между хо-

рата. Бѣдниятъ човѣкъ казва: азъ се молихъ. — На кого? — На банкера. — За какво? — Да ми даде нѣколко хиляди лева на заемъ, като му обѣщахъ, че въ най-скоро врѣме ще ги върна. Той се моли и взима пари. Слѣдъ това не отива повече при банкера, да му се моли. Сега банкерътъ отива при него да се моли. Чака мѣсецъ, два, три — не получава паритѣ си. Тогава той пише една бѣлжка на бѣдния човѣкъ: господине, на едн—
коя си дата Вие взехте отъ мене толкова и толкова лева на заемъ. Умолявамъ Ви въ най-краткъ срокъ да изплатите задълженията си.

Значи, молитвата има двѣ страни: нѣкога ние се молимъ да придобиемъ нѣщо, а нѣкога се моли този, който ни е далъ нѣщо, иска да му го върнемъ назадъ. И момата, и момъкътъ се молятъ. Най-първо момата се моли да се ожени, да намѣри добъръ момъкъ. Тази молитва подразбира взимане пари на заемъ. Невидимиятъ свѣтъ чува молитвата ѝ и изпраща единъ момъкъ да я вземе за жена. Момъкътъ е капиталътъ, който ѝ се дава на заемъ. Слѣдъ нѣколко години се раждатъ дѣца. Тѣ прѣдставляватъ лихвитѣ на този капиталъ. Не се минава много врѣме, и едно отъ дѣцата заболява. Майката пакъ започва да се моли, но вече за друго нѣщо: тя не иска вторъ мжжъ, но се моли за дѣтето, да оздравѣе, т. е. да се подобри капиталътъ ѝ. Както виждате, невидимиятъ свѣтъ има голѣмо довѣрие къмъ една млада мома, като ѝ дава на разположение такъвъ голѣмъ капиталъ, който

тя пуца въ обръщение. Сжщото се отнася и за момъка. Това не сж само отношения между мжжъ и жена, или между дъщеря и синъ, както се прѣдставятъ външно, но това сж отношения между двѣ души.

И тъй, който не разбира вжтрѣшнитѣ връзки, вжтрѣшнитѣ отношения въ живота, ще каже: взелъ съмъ, ще взема, взимамъ; или: далъ съмъ, ще дамъ, давамъ; живѣлъ съмъ, ще живѣя, живѣя. Да говори човѣкъ за тия форми, само като извѣстни дѣйствия, безъ дѣ разбира тѣхния вжтрѣшенъ смисълъ, това значи, да се намѣри въ положението на поговорката: „Теле дойдохъ, волъ си отивамъ.“ Ако човѣкъ върви по пѣтя на свършенната философия, той ще се намѣри въ безизходно положение. За да се реализиратъ нашитѣ мисли, чувства и дѣйствия, изисква се правилно разбиране на живота и на природата. И тогава, усилията, които правимъ въ живота си, ще иматъ добри резултати. Работимъ ли съгласно законитѣ на разумната природа, ще можемъ правилно да градимъ; не работимъ ли съгласно тия закони, тогава ще се родятъ редъ противорѣчия вжтрѣ и вънъ отъ насъ: единъ ще каже, че е далъ пари; другъ ще каже, че нѣкога ще даде; трети ще каже, че сега дава. Казвамъ: всички тия хора сж прави. Който е далъ пари, нека отиде да си ги вземе. Слѣдъ това иде нѣкой при васъ, да ви иска пари на заемъ, и вие му давате. Послѣ пъкъ вие ще отидете при него да му се молите, да ви даде пари-

тѣ назадъ. Сега ще видите, дали той ще ви слуша, както вие едно врѣме го слушахте. Който казва „давамъ“, той трѣбва да намѣри човѣкъ, комуто да даде тия пари.

Всѣки, който се е молилъ нѣкога, или който сега се моли, трѣбва да знае, какъ да се моли и кому да се моли. Нѣкой се моли, но самъ не вѣрва, дали молитвата му ще бжде чута. Защо? — Защото не познава характера на онзи, комуто се моли. Ето защо човѣкъ първо трѣбва да проучи характера на онзи, отъ когото ще иска пари. Срѣщамъ едного, който ще иска пари на заемъ отъ единъ банкеръ и го питамъ: какъвъ човѣкъ е този банкеръ? Познавашъ ли го ти? — Познавамъ го. Той е добъръ, справедливъ, честенъ човѣкъ. Значи, този човѣкъ прѣдварително е събралъ сведѣния за банкера, и сега вече смѣло може да пристѣпи къмъ него за услуга. Защо? — Има данни, на които разчита. Това подразбира, че касата на този банкеръ е пълна. Молишъ ли се на банкеръ, когото познавашъ, той казва: азъ влизамъ въ положението ти, готовъ съмъ да ти услужа. Брѣква въ касата си, изважда нѣколко златни звонкови и ги наброява. Слѣдъ това изважда една полица, написва я, опрѣдѣля срока на изплащането и ти я дава да се подпишешъ. Такъвъ човѣкъ постѣпва умно, понеже е научилъ характера на банкера. Той взима паритѣ и си отива.

Сега има и друго положение. Гледамъ, единъ човѣкъ се изправилъ и се моли на Господа. Питамъ го: дѣ е Господъ? — Не

зная. — Виждалъ ли си Го? — Не съмъ. Го виждалъ. — Тогава, какъ се молишъ на Бога, Когото нито си виждалъ, нито знаешъ, дѣ е? — Азъ зная, че трѣбва да се моля, а дѣ е Господъ, това не зная. — Съгласенъ съмъ, човѣкъ трѣбва да се моли; човѣкъ трѣбва да иска пари. Обаче, какъвъ смисълъ има да се молимъ по нѣколко пѣти на день прѣдъ празната каса и нищо да не получаваме? Такава е молитвата на всѣки бѣднякъ, който иска пари отъ нѣкой банкеръ, когото никакъ не познава. Слѣдъ това бѣднякътъ казва: не струва да се моли човѣкъ! — Съгласенъ съмъ и съ това. Прѣстанете да се молите прѣдъ празнитѣ каси! Молете се прѣдъ пълнитѣ каси на банкеритѣ, и то по всички правила на учтивостта. Молите ли се по този начинъ, ще получите. Нѣкой казва: унизително е за човѣка да се моли за пари на този — на онзи. Съ това той ограничава свободата си. — Вѣрно, унизително е човѣкъ да иска пари на заемъ, но питамъ: не е ли унизително за него да взима всѣки день отъ природата по нѣколко чекове? Това не ограничава ли сѣщо свободата му? Свободенъ човѣкъ е само този, който може да дѣвче въздуха, а не да го смучи. Какво ще кажете на това отгорѣ? Има сжщества, които дѣвчатъ въздуха сжщо така, както ние дѣвчемъ хлѣба. Трѣбва ли да се доказва, че въздухътъ може да се дѣвче?

Казвамъ: всички хора трѣбва да дойдатъ до едно вътрѣшно просвѣтление, до едно

вжтрѣшно разбиране. За да се постигне това, тѣ трѣбва да работятъ върху себе си и да се молятъ. Нѣкой се изправилъ прѣдъ празната каса и се моли, като казва: колко ли ще ми даде тази каса? — Нищо нѣма да ти даде. Оставете настрана тия молитви прѣдъ празната каса! Молете се прѣдъ пълната каса, съ будно съзнание и разбиране на това, което искате. Другъ нѣкой казва: азъ мога да се моля и въ кѣщи, а мога да се моля и въ църква. Казвамъ: ако се молишъ само по форма, нито въ кѣщи е приета молитвата ти, нито въ църквата. На сѣщото основание богатитѣ родители казватъ: ние можемъ да учимъ дѣцата си и въ училище, можемъ да ги учимъ и въ кѣщи. — Не е въпросътъ дѣ се учатъ дѣцата, но какъ се учатъ. Ако дѣтето прѣкара седемь-осемь години въ училище, но нищо не учи, какво е придобило? Мнозина казватъ, че знанието ще изникне само по себе си, животътъ ще го донесе. Възможно е и това. Има случаи, когато нѣкои хора никѣдъ не сѣ учили, но знаятъ много нѣща отъ живота. Обаче, така придобито знанието прѣдизвиква вжтрѣшно страдание у човѣка. Защо? — Защото тѣзи знания не сѣ поставени на своето мѣсто. Вслѣдствие на това, много отъ страданията и противорѣчията на сѣврѣменнитѣ хора се дължатъ на обстоятелството, че всѣко нѣщо въ живота не е поставено тамъ, дѣто трѣбва. Щомъ е така, ние трѣбва да приемемъ, че причината за всички страдания и противорѣ-

чия въ живота сме ние сами. Дойде нѣкой човѣкъ и ти даде нѣкаква книга или пари. Ти ги туряшъ набързо нѣкѣдъ и не помнишъ, дѣ ги туряшъ. На другия день ги търсишъ, не можешъ да ги намѣришъ, не помнишъ, дѣ си ги турилъ. Не ги ли намѣришъ, започвашъ да се смущавашъ. Това показва, че ти нѣмашъ заведенъ редъ, система, да поставяшъ всѣко нѣщо на своето мѣсто. Разумниятъ човѣкъ ще постави и книгата, и паритѣ на такова мѣсто, та като ги потърси, ще знае дѣ сѣ и нѣма да се смущава.

И тѣй, ще знаете, че добритѣ хора, дѣто и да сѣ, иматъ слѣдното свойство: тѣ всѣкога сѣ и близо, и далечъ. Това значи: тѣ сѣ близо за себе си, далечъ за хората; близо за тѣзи, които ги обичатъ; далечъ за онѣзи, които не сѣ разположени къмъ тѣхъ. Като слушате тия нѣща, вие попадате въ свѣта на приказнитѣ отъ 1001 нощъ. Това е така за онѣзи, които не сѣ работили въ миналото съзнателно върху себе си. Ако биха работили, тѣ щѣха да прилагатъ тия нѣща и да ги разбиратъ. Ако, обаче, работите сега съзнателно, ще сте годни за въ бъдеще да прилагате всичко онова, което днесъ ви се вижда приказно и невъзможно. И тогава човѣкъ ще може да се моли, дѣто иска и както желае, безъ да се смущава отъ нѣщо. Истинската дълбока молитва подразбира само единъ кратъкъ моментъ. Този моментъ, обаче, продължава дълго врѣме. Той е като Божествениятъ лжчъ, който минава-

заминава, но оставя своите послѣдствия за дни и години, за вѣкове и хилядилѣтия.

Казвамъ: отъ Божествено гледище молитвата прѣдставлява велико нѣщо. Тя е Божествениятъ лжчъ, който излиза отъ душата на всѣки човѣкъ. Щомъ е така, този лжчъ непрѣменно трѣбва да мине прѣзъ душитѣ на всички хора, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ, които живѣятъ по лицето на земята. Слѣдъ като направи този кржгъ, лжчътъ пакъ ще се върне при този човѣкъ, отъ когото е излѣзълъ. Това врѣме може да трае минута, може и единъ часъ, или единъ день, а може би и месѣци, и години — зависи отъ интензивността, съ която молитвата е изпратена въ пространството. До това врѣме човѣкъ постоянно трѣбва да се моли, да подържа силата на този лжчъ, за да може той да направи своята обиколка. Нѣкои хора мислятъ, че като се помолятъ веднѣжъ за нѣщо, това е достатъчно. Не, хванешъ ли се веднѣжъ на хорото, и да искашъ вече да се пуснешъ, не можешъ. Защо? — Законътъ е такъвъ. Помолишъ ли се веднѣжъ, твоята молитва трѣбва да мине прѣзъ душитѣ, умоветѣ и сърцата на всички хора и слѣдъ това пакъ да се върне при тебе. Щомъ се върне при тебе, ти вече си свободенъ. Нѣкой човѣкъ, като се помоли веднѣжъ и получи веднага отговоръ, казва: нѣма да се моля повече. Обаче, помолилъ ли се веднѣжъ, природата вече го заставя да продължава молитвата си. Той вече носи послѣдствията на своята молитва. Тя е тръгнала

вече изъ пространството и пжтува. Ти седишъ спокойно, забравилъ си, че нѣкога си се молилъ, и току изведнѣжъ чувашъ нѣкой да дрънка на твоя телефонъ: моля, изкажи се по-ясно, не те разбрахъ, какво искаше. Едва се справишъ съ него, другъ нѣкой те вика по телефона: моля ти се, господине, не се чува добръ, по-ясно говори, искамъ да разбера, какво е твое то желание. Слѣдъ него дрънка на телефона ти трети, четвърти и т. н. Ти си длѣженъ да обяснявашъ на всички, които ти искатъ освѣтление, защото иначе или молитвата ти ще се прѣдаде криво, или ще спрешъ прѣдаването ѝ. Понеже всички хора подема твоята молитва, ти не можешъ да се освободишъ отъ нея, докато тя отново не се върне при тебе съ извѣстенъ отговоръ. Ти трѣбва да чакашъ да се изредятъ два милиарда хора, и тогава да се освободишъ. И затова, ако човѣкъ иска по-скоро да получи отговоръ, молитвата му трѣбва да бѣде кратка, ясна, чиста и интензивна. Който е отправялъ неправилно молитвата си, казва: повече не се моля! Тази работа нѣма край. — Това сж безвѣрниците въ свѣта. Туй, обаче, е едната страна на молитвата.

Значи, молитвата има и друга, положителна страна. Тя се заключава въ правилното прѣдаване на мислитѣ, желанията и чувствата. Който се моли по този начинъ, той е разбралъ вжтрѣшния смисълъ на живота; той е разбралъ вжтрѣшната връзка, която сжествува между всички хора на земята. Питамъ:

знаете ли тогава, кога, напимѣрь, се е родила мисълта, която минава този моментъ прѣзъ ума ви? Ще кажете, че тази мисълъ се е родила сега, въ този моментъ. Не, като знаете, какво нѣщо е молитвата въ нейния дълбокъ смисълъ, ще знаете, че и всѣка мисълъ, която минава въ даденъ моментъ прѣзъ васъ, се е родила прѣди васъ. Както вашитѣ мисли минаватъ прѣзъ ума на всички хора, така и мислитѣ на тия хора ще минатъ прѣзъ вашия умъ. Значи, както твоитѣ мисли иматъ свободенъ пътъ да минаватъ прѣзъ умоветѣ на другитѣ хора, така и тѣхнитѣ мисли ще минатъ прѣзъ твоя умъ. Въ това, именно, седи красотата и хубостта въ свѣта. По този начинъ ти изучавашъ мислитѣ на другитѣ хора, а тѣ изучаватъ твоитѣ. Понѣкога прѣзъ вашия умъ минаватъ велики, възвишени мисли, които сж изпратени отъ разумни, велики същества отъ невидимия свѣтъ. Дали съзнавате това, или не, безразлично е, но това е дълбока философия и наука, която всички хора трѣбва да опитатъ и проверятъ.

Нѣкой казва: това може да сж само прѣдположения, които подлежатъ на щателно проучване и доказване. Не, ние не говоримъ по прѣдположения. Когато говоря за единъ изворъ, азъ съмъ билъ при него, пилъ съмъ отъ водата му, изслѣдвалъ съмъ я и я познавамъ. На връщане азъ напълвамъ шишето си отъ водата на извора и я донесамъ прѣдъ васъ, като казвамъ: азъ бѣхъ на извора и нося тази вода оттамъ. Много отъ

свѣрѣменнитѣ хора сега седатъ, чакатъ на готово да имъ дойде нѣщо. — Нѣщата не могатъ да дойдатъ на готово. Станете, вземете шишето си и сами идете на извора, да си налѣете отъ него чиста, кристална вода.

Казвате: като се молимъ, все ще се наредятъ нѣкакъ работитѣ ни. Казвамъ: ако вие не знаете правилно да се молите, работитѣ ви нѣма да се наредятъ. Молитвата не седи въ механическо произнасяне на думи. Когато човѣкъ се моли, или когато мисли, въ ума му все трѣбва да остане нѣщо отъ тази молитва, или отъ тази мисълъ. Ако човѣкъ е кюнецъ, прѣзъ който водата само минава, безъ да остави нѣщо, този кюнецъ слѣдъ време ще се изтрие. Въ съзнанието на човѣка всѣкога трѣбва да остане нѣщо, и то най-хубавото и най-красивото. Такъвъ трѣбва да бжде неговиятъ идеалъ. Когато отива при нѣкой изворъ, той трѣбва да напълни шишето си отъ главата на този изворъ. Той трѣбва пръвъ да напълни своето шише. Напълни ли го по този начинъ, той става изворъ и за другитѣ хора. Напълни ли шишето си отъ опашката на този изворъ, той става чешма за другитѣ хора. Въ първия случай човѣкъ ще разбере едно нѣщо, въ втория случай — друго. Който не разбира този законъ, ще каже: много скжпо ми излѣзе това шише, да ходя на извора да го пълня! Казвамъ: споредъ мене скжпо излиза шишето, което е напълнено отъ опашката на извора.

Сега вие се молите на Бога, пѣсли Му пѣте, но какви сж резултатитѣ отъ вашитѣ усилия? Ставате, лѣгате, пакъ ставате и всѣка сутринь забѣлѣзвате по единъ новъ бѣлъ косъмъ на главата си. Искате да се движите, да работите и виждате, че краката ви, намѣсто да заякватъ, започватъ да отслабватъ, да треперятъ. Намѣсто да ставате по-здрави, вие губите силитѣ си и заболѣвате. Казвате: защо става така? Отъ толкова години вѣрвамъ въ Бога, постоянно се моля, а получавамъ обратни резултати. Побѣлѣхъ, оstarѣхъ, хората прѣстанаха да ме зачитатъ.—Ако живѣете съ старитѣ възгледи, никакви молитви нѣма да ви помогнатъ. Истинска молитва е тази, отъ която почерняватъ коситѣ на стария човѣкъ. Когато пѣкъ младиятъ се моли, коситѣ му трѣбва да побѣлѣятъ. Ако стариятъ се моли, и коситѣ му не почерняватъ, той не се е молилъ, както трѣбва. И ако младиятъ се моли, а коситѣ му не побѣлѣватъ, и той не се е молилъ, както трѣбва. Нѣкой казва: азъ много се молихъ на млади́ни. — Побѣлѣ ли косата ти? — Не. — Тогава не си се молилъ. Другъ нѣкой казва: азъ много се молихъ на стари години. — Почернѣ ли косата ти? — Не. — Тогава, и тие не си се молилъ. Слѣдъ усърдната молитва на стария, ако не му изпратятъ малко черна боя, съ която да боядиса коситѣ си, каква е била неговата молитва? Това се вижда малко смѣшно на хората, но смѣшнитѣ нѣща сж вѣрни.

Всички хора трѣбва да дойдатъ до едно дълбоко, вжтрѣшно разбиране на молитвата, да разбератъ, че тя съдържа три качества въ себе си. Истинската молитва трѣбва да остави въ ума на човѣка поне една положителна мисль, въ сърцето му — поне едно положително чувство и въ душата му — поне единъ малѣкъ потикъ къмъ възвишено и благородно дѣйствие.

Ако молитвата остави въ човѣка тия три нѣща едноврѣменно, тази молитва е реализирана вече, тя е изминала цѣлия кржгъ. Да се реализира една молитва, това подразбира да донесе на човѣка онзи капиталъ, който той очаква. И когато Господъ не отговаря веднага на вашитѣ молитви, причината за това е, че тѣ не сж минали още прѣзъ умоветѣ на всички хора, не сж направили пълния кржгъ на движение. Когато молитвата на нѣкого се прѣпраща въ пространството, тя минава прѣзъ умоветѣ на всички хора, и на тѣхъ се прѣдоставя правото да се произнесатъ, дали трѣбва да се даде това, за което се моли той, или не трѣбва. Значи, произвежда се единъ видъ референдумъ. Всички хора гласуватъ: едни за васъ, други противъ васъ, и отъ болшинството на гласоветѣ зависи, какъвъ ще бжде отговорътъ на вашата молитва. Ако повечето не сж гласували въ ваша полза, вие пакъ ще работите върху себе си, пакъ ще се молите, докато единъ день получите положителенъ отговоръ. Значи, вашата молитва е реализирана вече.

Природата си служи съ същия законъ и въ процеса на храносмилането. Ако храната, която влиза въ устата, не се сдъвче добръ, тя и въ стомаха не може да се смели правилно; ако въ стомаха не може да се смели добръ, тя не може да се използва правилно и отъ бълитѣ дробове; ако и бълитѣ дробове не я използватъ павилно, и мозъкътъ не може да я възприеме и прѣработи, както трѣбва. По този начинъ възприета, храната не може да ползува човѣка. Въ този смисълъ храносмилането е важенъ вжтрѣшенъ процесъ. Не е достатъчно само да се нахрани човѣкъ и да мисли, че процесътъ е завършенъ. Той трѣбва да държи съзнанието си будно, докато цѣлиятъ процесъ въ него се завърши. И слѣдъ това, ако е ялъ правилно, той ще почувствува въ себе си вжтрѣшенъ гладъ, едно приятно разположение къмъ яденето. Не е ли извършенъ процесътъ правилно, той ще седне прѣдъ трапезата да се храни, и ще каже: ще ямъ, защото трѣбва да се яде, но не съмъ разположенъ нѣщо, не ми се яде. Не се ли храни правилно, човѣкъ ще може да изчисли, слѣдъ колко години ще се яви нѣкакво разстройство, нѣкаква дисхармония въ организма му. Ето защо, съвършеннитѣ хора трѣбва да проучаватъ новитѣ разбирания за храносмилането.

При изнасяне на тия истини, човѣкъ понякога се намира прѣдъ опасността да изгуби присѣтствието на духа си. Който губи присѣтствието на духа си, се намира въ

положението на онзи юнакъ, когото товарятъ прѣко силитѣ. Турятъ на гърба му най-напрѣдъ единъ килограмъ, и постепенно увеличаватъ до сто и повече килограма. До колко килограма може да носи единъ юнакъ на гърба си? Започне ли товарътъ да надминава стотѣ килограма, юнакътъ чувствува вече тежестта му. Всѣки трѣбва да знае, колко килограма може да носи на гърба си. Умниятъ човѣкъ познава своята сила. Въ това отношение той прилича на изворъ, който постоянно се излива. Защо се излива изворътъ? — За да не се прѣтоваря. Дойде ли неестествено увеличение на водата въ него, той започва да прѣлива. Както се товари единъ изворъ съ вода, така и човѣкъ трѣбва да се товари. Той не трѣбва да взима товаръ повече, отколкото може да носи. Изворътъ прѣдставлява една естествена мѣрка. Нѣкой казва: какъ трѣбва да върша работата си? — Както изворътъ. — Колко трѣбва да се товари? — Колкото изворътъ. — Колко трѣбва да давамъ? — Колкото изворътъ. — Колко трѣбва да взимамъ? — Колкото изворътъ. — Дѣ трѣбва да се вливамъ? Въ най-голѣмото море. — Отдѣ трѣбва да мина? — Отдѣто искашъ, но въ най-голѣмото море се влѣй. — Все направо ли трѣбва да вървя? — И на право, и на криво върви, навсѣкждѣ лжкатуши, но гледай на време да се върнешъ и въ морето да се влѣешъ. Човѣкъ може да постигне всичко, което желае, но усилията, които прави, трѣбва

да иматъ не само външенъ, но и вътрѣшенъ резултатъ.

Днесъ ние се намираме прѣдъ една нова епоха, която изисква хора съ пробудено съзнание. Какво означава пробуждане на съзнанието и съ какво се придружава то? Ще обясня съ единъ примѣръ, съ какво се придружава пробуждането на съзнанието. Прѣдставете си, че вие имате нѣколко дѣца, които спятъ. Докато дѣцата спятъ, тѣ нищо не искатъ, защото нищо не ги смущава. Тѣ прѣдставляватъ човѣкъ съ заспало, съ непробудено още съзнание. Щомъ се събудятъ, дѣцата веднага се обръщатъ къмъ майка си и започватъ да викатъ: мамо, дай хлѣбъ! Ако хлѣбътъ не е готовъ, трѣбва ли да се събудятъ тѣ? По-добръ нека поспятъ още малко, до обѣдъ, докато хлѣбътъ се приготви. Като се приготви хлѣбътъ, тогава ги събудете. Иначе, ще ви безпокоятъ. Нѣкой казва: време е вече и моето съзнание да се пробуди. Питамъ: като се пробуди съзнанието ти, хлѣбъ ще искашъ ли? — Ще искамъ. — Имашъ ли? — Нѣмамъ. Тогава, нека съзнанието ти поспи още малко, докато приготвишъ хлѣба. Това значи: когато нашето съзнание се пробуди, ние трѣбва да имаме необходимата за него храна. Нѣмаме ли нужната храна, страдания ни очакватъ.

И тъй, първото положение, което трѣбва да спазвате въ живота си е слѣдното: похлопа ли хлѣбътъ на вратата ви, прѣкратете молитвата си, станете, отворете му, поканете го най-учтиво въ стаята си и започнете да му слугу-

вате. Второто положение, което трѣбва да спазвате въ постѣпките си е слѣдното: вглеждате се въ живота на извора и всѣкога постѣпвайте като него. Това е учението на Всемирното Братство. Отъ хиляди години насамъ Бѣлитъ Братя сж такива, каквито днесъ ги знаемъ. Тѣ се раждатъ готови души, а не ставатъ такива на земята. Мнозина казватъ: ние, Бѣлитъ Братя... Вие още не сте Бѣли Братя, а сте само оглашени. Много време има още, докато станете Бѣли Братя. Сега сте само сѣнки на Бѣлитъ Братя. Нѣкой казва: азъ искамъ да видя единъ Бѣлъ Братъ. Знаете ли, какво ще произведе въ васъ срѣщата ви съ единъ такъвъ братъ? Прѣдставете си, че вашиятъ стомахъ е малко слабъ нѣженъ, не е пригоденъ за силна храна. Обаче, вие виждате нѣкъдѣ хубава, добръ приготвена баница съ орѣхи, масло, съ захаръ и силно желаете да си хапнете отъ нея. Най-послѣ вие не можете да откажете на това силно желание и хапвате отъ тази баница. Не се минава дълго време, и стомахътъ ви се разстройва силно: явява се хлопане, чукане, прѣобръщане вътрѣ и, докато не изхвърлите баницата навънъ, никакво спокойствие не настава у васъ. Казвамъ: каквото разстройство прѣдизвиква орѣховата баница на слабия стомахъ, сжщо такава дезорганизация прѣдставлява срѣщата на обикновения човѣкъ съ единъ Бѣлъ Братъ. Бѣлитъ Братя не искатъ да причиняватъ никому страдания, но въ желанието си да направятъ нѣкакво добро, получаватъ се обратни резул-

тати. Това се дължи на обстоятелството, че хората още не сж готевн за такива срѣщи. За готовитѣ хора срѣщата съ единѣ Бѣлѣ Братъ е голѣмо щастие.

Ще приведа единѣ примѣръ отъ стария български животъ, да се увѣрите, че, наистина, неподготвениятъ човѣкъ не може разумно да се ползува отъ великитѣ Божии блага. Едни богати и почтени родители имали единствено дѣте, момченце, което много обичали. Всички го наричали „галеното дѣте“. Каквото пожелавало това дѣте, всичко му се доставяло. На училище не го пращали; между чужди и непознати хора не го пущали, и то си останало „галеното дѣтенце“. Бащата билъ ученъ човѣкъ, философъ и много богатъ. Между хората той минавалъ за виденъ магъ. Когато умрѣлъ, той оставилъ на жена си голѣмо наследство, пари и нѣколко магически прѣдмети: прѣстенъ, тояжка, чаша и кесия. Като завѣщание, при смъртъта си, той ѣ казалъ да се ползува отъ паритѣ всѣкога, когато ѣ се яви нужда, а магическитѣ прѣдмети да задържи за тежки дни въ живота си. Докато дѣтето било малко, то седѣло при майка си, но щомъ пораснало, станалъ голѣмъ момъкъ и пожелалъ да отиде въ свѣта, тамъ да поживѣе малко. Майка му се съгласила, приготвила го за пътъ, като му дала една голѣма торба съ пари, да не прѣкарва труденъ животъ.

Синътъ отишълъ въ съседното царство и спрѣлъ да прѣнощува въ една странноприем-

ница, дѣто чулъ въ една отъ близкитѣ стаи да се говори, че царътъ на това царство ималъ много красива дъщеря, и, който искалъ само да я зърне отдалечъ, трѣбвало да даде една голѣма кесия, пълна съ злато. Искан ли нѣкой да я види цѣла и отблизо, да се поразговори съ нея, трѣбвало да даде единъ чувалъ съ злато. Като чулъ това нѣщо, младиятъ момъкъ пожелалъ да види царската дъщеря и си казалъ: още утрѣ ще отида да видя тази красива царска дъщеря. Станалъ той рано сутринята, пригответъ се, взелъ съ себе си кесия пълна съ злато и се запжтилъ къмъ двореца на царя. Влѣзълъ вжтрѣ и казалъ на слугитѣ: искамъ да видя царската дъщеря. Далъ кесията съ златото на единъ отъ дворцовитѣ слуги, който го завелъ въ една стая, отдѣто прѣзъ една малка дупчица трѣбвало да види царската дъщеря. Навелъ се той прѣдъ дупчицата и успѣлъ да види само очитѣ и устата ѣ. Върналъ се въ странноприемницата, но въ него вече силно растѣло желанието да види изцѣло царската дъщеря и да се поразговори съ нея. Обаче, за реализирането на това свое желание, той нѣмалъ достатъчно пари, затова се върналъ при майка си, отъ нея да иска пари. Започналъ да разправя на майка си, че се заелъ съ нѣкакво голѣмо търговско прѣдприятие, за което му трѣбвало много пари. Майка му казала: Синко, пари нѣмамъ, но баща ти ми остави една кесия, която струва повече отъ всѣкакви пари.

Тя има слѣдното свойство, че като я натискашъ, започва да пуца пари.

Синътъ взелъ кесията и отишълъ пакъ въ царството на красивата царска дъщеря. Влѣзълъ въ една странноприемница и започналъ да натиска кесията: той я натискалъ, тя пуцала златни пари, докато напълнилъ единъ вагонъ съ злато и тръгналъ къмъ двореца, да види добръ царската дъщеря. Отишълъ въ двореца и казалъ на сжщия слуга: искамъ да видя царската дъщеря! Въвели го при нея — цѣла потънала въ великолѣпие и красота. Като го видѣла, тя се зачудила, отдѣ може този младъ човѣкъ да разполага съ толкова много злато, затова го попитала: ти да не си нѣкой царски синъ? — Не съмъ. — Тогава, отдѣ имашъ толкова много злато? — Имамъ една особена кесия, съ такова свойство, че като я натискашъ, тя все пуца злато. — Донеси, да видя кесията! Той далъ кесията на царската дъщеря, да я разгледа само, но тя я задържала за себе си, а него изпждила вѣнъ. Значи, младиятъ момѣкъ видѣлъ красивата царска дъщеря, но загубилъ чудната кесия.

Питамъ: какво ще придобиете, ако видите красивата царска дъщеря, а изгубите чудната кесия? Галениятъ синъ взелъ отъ майка си и другитѣ магически прѣдмети, но като не билъ разуменъ, той всичко изгубилъ. Докато човѣкъ върши глупости въ живота си, той всѣкога ще губи кесията си. Пжтътъ, по който сега вървите, иска хора съ будни умове, ко-

ито да познаватъ Бѣлитѣ Братя. Ако единъ отъ тѣзи братя дойде при васъ, той ще ви даде магическата кесия, но вие ще отидете да видите царската дъщеря, която ще вземе кесията, а васъ ще изпжди навѣнъ. Въ този разказъ майката прѣдставлява единъ отъ Бѣлитѣ Братя. Царската дъщеря сжщо така прѣдставлява единъ отъ Бѣлитѣ Братя. Паритѣ пъкъ прѣдставляватъ разумността въ човѣка. Това значи: за да видишъ единъ Бѣлъ Братъ, ти трѣбва да имашъ правилни мисли, желания и постжпки. Имате ли тѣзи три качества въ себе си, Бѣлиятъ Братъ ще остави въ душата ви нѣщо възвишено и красиво. Нѣмате ли тѣзи качества, той ще произведе въ васъ обратни резултати, ще вземе кесията ви, а васъ ще изгони навѣнъ. По тази причина, именно, нѣкои хора не могатъ да намѣрятъ Истината. За такива хора, при съзнанието, въ което се намиратъ, по-добръ е да не знаятъ Истината. Знаятъ ли я, тя ще имъ създаде голѣми страдания.

Като привеждамъ този разказъ, това не значи, че човѣкъ не трѣбва да се стреми къмъ Истината. Напротивъ, той трѣбва да работи, да се занимава съ нѣщо, да търси Истината по начинъ, който намира за най-добръ. Единъ денъ той все ще се добере до Истината, която ще го направи свободенъ. Засега хората още не сж свободни, вслѣдствие на което все ще иматъ изпитания. Физическиятъ животъ не може безъ изпитания. Обаче, дойдатъ ли изпитанията въ вашия животъ,

вие трѣбва да ги разглеждате като наука. Нашитѣ изпитания сѣ прѣдметно обучение за други сжщества. Когато ние срадаме, други се радватъ. И обратно: когато ние се радваме, други страдатъ. Започването на една работа отъ насъ, за други е свършване на този процесъ.

Такива връзки, такива отиошения сжществуватъ между сжществата и явленията въ природата. Не схващате ли така нѣщата, вие ще имате крива прѣдстава, както за Бога, така и за онзи редъ и порядъкъ, въ който Той дѣйствува. И тогава, всѣка неправилна мисль за Бога ще се отрази врѣдно върху васъ. Причината за това не се крие въ Бога, но въ вашитѣ неправилни мисли по отиошение на Него. Тѣзи неправилни мисли се връщатъ пакъ къмъ васъ, и вие изпитвате тѣхнитѣ лоши послѣдствия. Нищо лошо, нищо нечисто не може да отиде до Бога. По сжщия начинъ добритѣ и чиститѣ мисли, които отправяте къмъ Бога, пакъ ще се върнатъ къмъ васъ, и вие ще изпитате тѣхното благотворно дѣйствие. Каквито мисли хранимъ къмъ Бога, такива ставаме и ние. Ако ние мислимъ, че Богъ е всемждъръ, съвършенъ и справедливъ, такива ще станемъ и ние. Тѣй щото, свободни сте да мислите и добро, и лошо, но нѣма да се избавите отъ послѣдствията на вашитѣ мисли.

Сега, като знаете, че всѣки носи отговорностъ за своитѣ добри и лоши мисли и чувства, това не подразбира да се върши

всичко подъ страхъ. Какво ще роди страхътъ? — Пакъ страхъ. — Какво произвежда любовта? — Пакъ любовъ. Съ страхъ или безъ страхъ, всѣки трѣбва да работи върху себе си. Ако ти самъ не работишъ върху себе си, други ще работятъ върху тебе; ако ти самъ не се присадишъ, други ще те присадятъ; ако ти самъ не ядешъ, други ще ядатъ заради тебе; ако ти самъ не учишъ, ще станешъ прѣдметно обучение за други. Всички сжщества въ свѣта, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ, иматъ свое прѣдназначение. На всички хора сега прѣдстои да извършатъ по една работа за Бѣлото Братство, т. е. за идване Царството Божие на земята. Апостолъ Павелъ казва: „Горко ми, ако не проповѣдвамъ!“ Това подразбира: ако човѣкъ не оре и не сѣе, гладенъ ще ходи; ако не си шие дрехи и обуца, голъ и босъ ще ходи; ако не си съгради кжща, ще бжде изложенъ на всички природни стихии. Човѣкъ трѣбва да си съгради една кжща за физическия свѣтъ; друга — за умствения и трета — за духовния свѣтъ. Щомъ си е съградилъ жилище за всички свѣтове, той ще се избави отъ страданията, които могатъ да го сполетятъ.

Нѣкой казва: Господъ ще ни уреди работитѣ. Питамъ: ти като си съградишъ кжща, съ това не уреждашъ ли работитѣ си? Не е достатъчно само да има човѣкъ кжща, но тя трѣбва да бжде съградена по всички правила на хигиената. Какво

ще се ползува той отъ своята кжща, ако тя не бжде съградена споредъ хигиената? Каква полза ще му принесе неговата кжща, ако тя бжде слаба и всѣки моментъ може да се събори отгорѣ му и да го затрупа? Какво ще се ползува той отъ своята кжща, ако тя бжде тѣсна, тъмна и влажна? — Това не е кжща, но затворѣ. Може ли човѣкъ да съгради добръ кжщата си въ физическия свѣтъ, той ще я съгради добръ и въ умствения, и въ духовния свѣтъ. И обратното е вѣрно: не може ли човѣкъ да съгради добръ кжщата си въ физическия свѣтъ, той не ще може да я съгради добръ и въ умствения, и въ духовния свѣтъ. Това показва, че между физическия, умствения и духовния свѣтъ сжществуватъ извѣстни отношения.

Мнозина казватъ: не струва да си гради човѣкъ кжща. Това подразбира: не струва да градите кжща, която да давате подъ наемъ. Съградишъ ли си кжща, ти самъ живѣй въ нея, не я давай подъ наемъ! Смѣшно е, азъ да съмъ шивачъ, да шия на хората дрехи, а самъ да нѣмамъ хубави дрехи. Ако съмъ шивачъ, азъ ще нося най-хубавия костюмъ. Азъ ще съмъ реклама за себе си. Нѣма защо да казвамъ: вижте, какъвъ костюмъ ушихъ на този, на онзи господинъ. Ще кажа: вижте моя костюмъ! Харесва ли ви? Ако ви харесва, ще знаете, че азъ съ тъ майсторѣтъ на тия дрехи. Майсторѣ шивачъ е само този, който може да ушие за себе си хубави дрехи. Какво виждаме въ свѣта? — Обуцаритѣ шиятъ хубави обуца

на хората, а за себе си не могатъ; шивачитѣ шиятъ хубави дрехи на хората, а за себе си не могатъ. Законѣтъ, обаче, изисква човѣкъ да шие най-хубави обуца и най-хубави дрехи за себе си. Може ли да направи за себе си това, той и за другитѣ ще бжде еднакво добъръ майсторѣ.

Казано е въ единъ отъ стиховетѣ на Писанието: „Дадоха имъ бѣли дрехи да се облѣкатъ“. Това се отнася за ония сжщества, които не знаятъ да шиятъ. Обаче, всѣки, който се стреми къмъ Божествения свѣтъ, трѣбва да научи изкуството да шие. Ангелитѣ сами си шиятъ дрехитѣ. Съврѣменнитѣ художници никждѣ не рисуватъ Христа облѣченъ съ дрехи. Вземете картината, която прѣдставлява възкресение Христово, и ще видите, че и тамъ Христосъ не е облѣченъ. Това показва, че художницитѣ сж дошли до Истината, какво Христосъ самъ шие своитѣ дрехи, които още никой не е видѣлъ. Христосъ още не е далъ модель, какви трѣбва да бждатъ дрехитѣ на хората. Църквата прѣдставя Христа въ различни дрехи, но никой отъ тѣхъ не Му прилѣгатъ. Тѣй, както днесъ църквата облича Христа, работитѣ ѝ никакъ не вървятъ напредъ. Тѣй щото не сж важни дрехитѣ, които човѣкъ може да си прѣдстави въ въображението, но важни сж онѣзи дрехи, които той изработва съ своята мисль, съ своето чувство и съ своето дѣйствиe. Тази дреха никой не може да ви отнеме. Тя е реалната, сжществената дреха на човѣка.

Нѣкой казва: да имамъ и азъ една та-

кава чудна кесия, много нѣщо бихъ направилъ. Какво бихте направили съ тази кесия? — Ще отидете съ нея при царската дъщеря, която ще вземе кесията ви, а васъ ще изплати навънъ. Голѣмо изкуство е да знае човѣкъ, какъ да задържа въ себе си хубавото, което придобива. Прѣдставете си, че нѣкой ви даде тази чудна кесия, да разполагате съ нея, както разбирате. Първо вие се чувствувате силенъ, мощенъ, мислите, че всичко можете да направите. Казвате: имамъ ли тази кесия въ ржката си, цѣлиятъ свѣтъ е мой! Слѣдъ това пожелавате да видите царската дъщеря. Отивате при нея, и тя взима не само кесията ви, но и пръстена, и чашата, и тояжката ви, и вие оставате срѣдъ пжтя самъ, въ лишения и мжчнотии. Какво ще правите? — Това, което и галениятъ синъ направилъ. Той се принудилъ да отиде въ единъ самотенъ островъ, далечъ отъ хората, далечъ и отъ майка си, отъ която взелъ всичко, каквото тя имала. Въ този островъ растѣли ябълки и смокини. Хапналъ той една отъ ябълките, да ги опита, но какво било очудването му, когато се видѣлъ съ рога. Значи, отъ ябълките му израснали рогата. Послѣ хапналъ отъ смокините, и забѣлзаль, че рогата му паднали. Това го навело на една хубава идея, да напълни двѣ голѣми кошници отъ плодетъ, които намѣрилъ на острова: едната кошница да напълни съ ябълки, а другата — съ смокини. Сега вече той намѣрилъ начинъ, какъ да си отмъсти на царската дъщеря.

Качилъ се той на единъ параходъ и отпгтувалъ съ него за царството, дѣто живѣла красивата царска дъщеря. Влѣзълъ въ столицата на царството и отишълъ въ дома на една стара баба, дѣто оставилъ кошницата съ смокините и излѣзълъ изъ града съ кошницата, въ която имало ябълки, да ги продава. Обикалялъ той около двореца и продавалъ ябълките си, хубави, едри, червени, подобни на които никждѣ изъ царството не могли да намѣрятъ. Царските слуги видѣли този човѣкъ и го извикали въ двора, да купятъ и тѣ отъ тѣзи хубави ябълки. Сложили отъ тѣхъ на масата прѣдъ царя и всички ги опитали: и царътъ, и жена му, и дъщеря му, както и много отъ неговитѣ придворни. Веднага слѣдъ това израсли рога на всички, които яли отъ ябълките. Царътъ издалъ заповѣдъ да намѣрятъ продавача на ябълките, но всички усилия отишли напразно — никждѣ не могли да го намѣрятъ. Царътъ се видѣлъ въ чудо и започналъ да вика единъ слѣдъ другъ лѣкари да махнатъ рогата на всички, които яли отъ ябълките, но не се намѣрилъ такъвъ лѣкаръ. Дошълъ единъ лѣкаръ да лѣкува царя, но не успѣлъ. Дошълъ втори, и той не могълъ да го излѣкува. Една слѣдъ друга падали главитѣ на лѣкаритѣ, които не могли да излѣкуватъ болнитѣ, но рогата още седѣли върху царскитѣ глави. Най-послѣ царътъ обѣщаль да даде дъщеря си и половината царство на онзи лѣкаръ или ученъ, който може да имъ смене рогата.

Прѣзъ това врѣме галениятъ синъ си пусналь дълга брада, да не го познае никой, и отишълъ въ двореца, дѣто се прѣдставиль на царя, като ученъ човѣкъ, като великъ магъ. Той казалъ на царя: чухъ, че вие, и много хора около васъ, страдате отъ нѣкаква особена болестъ. Азъ съмъ ученъ човѣкъ и се наемамъ да ви излѣкувамъ. Които го видѣли да влиза при царя съ такава сериозна задача, спогледвали се помежду си и казали: горкиятъ човѣкъ! И неговата глава ще отиде, като на другитѣ. Навѣрно нѣщо му е дотегналь животътъ. Учениятъ човѣкъ продължилъ: азъ видѣхъ много хора въ вашето царство съ рога, както и тукъ, въ двореца, но владѣя изкуството, да снемамъ рога. Мжчно е това изкуство, цѣла наука е, но разбирамъ отъ нея. За цѣлѣта, обаче, ми сж нужни нѣколко пособия: първо, имамъ нужда отъ една кесия. Царътъ заповѣдалъ да му донесатъ нѣкоя хубава кожена кесия. Донесли му една кожена кесия. — Не такава. Донесли му втора отъ нѣкаква особена материя, цѣла обсипана съ диаманти. — И тази не може да се употрѣби. Най-послѣ царътъ отишълъ при дъщеря си, и намѣрилъ чудната кесия, но дъщерята не я давала. Бащата я взелъ и я далъ на учения лѣкаръ. Той поискаль още единъ прѣстенъ, една чаша и една тояжка, и то тѣзи, именно, които царската дъщеря взела отъ него. При това, той казалъ на царя, че всички тия прѣдмети ще задържи за себе си, нѣма да ги връща назадъ, защото само по този начинъ лѣкарството ще може да

дѣйствува. Като получилъ исканитѣ прѣдмети, той далъ отъ смокинитѣ на царя и на царичата. Тѣ изяли по една смокиня, и рогата имъ паднали. Като дошло редъ до красивата царска дъщеря, лѣкарътъ казалъ на царя: вашата дъщеря има много грѣхове и, за да ѝ подѣйствува лѣкарството, тя трѣбва прѣдварително да се изповѣда. Слѣдъ като се изповѣдала царската дъщеря, той снелъ и отъ нея рогата. Значи, галениятъ синъ трѣбвало да изгуби всичко, за да стане уменъ, ученъ човѣкъ.

Сега остава още малко врѣме, докато изтече 1929 година. Вие трѣбва да използвате тази година разумно, за да можете прѣзъ 30-та година, която иде, да си вземете изгубенитѣ нѣща. За това се изисква правилно разбиране, правилна връзка. Азъ ви желая да придобиете хубаво, вжтрѣшно състояние на миръ; ако не може да придобиете този миръ въ себе си, пазете поне хубавото, което придобивате. Не мислете, че лесно се влиза въ Царството Божие. Това е сериозна задача. Ако човѣкъ влѣзе неподготвенъ въ Царството Божие, той пакъ ще излѣзе. Всички трѣбва да работятъ и върху себе си, и върху другитѣ. Животътъ на земята трѣбва коренно да се прѣобрази, и ще се прѣобрази. Затова, обаче, се изискватъ разумни работници. Всички, които искатъ да бждатъ работници, трѣбва да използватъ днешния моментъ — той е най-важенъ. Какво сте работили въ миналото, това е свършенъ фактъ; какво ще работите въ бждещето, и то е хубаво, но днешниятъ

моментъ е най-важенъ. Каквото свършите днесъ то ще създаде условия за бъдещата наука

И тъй, желанието на вашитѣ напреднали. братя е да имате правилно разбиране за живата природа, за да влѣзете въ връзка съ нея. Придобийте ли това разбиране, вие ще схващате дълбокия смисълъ на всички явления въ цѣлата природа. И тогава, дѣто и да минете, всѣко мѣсто ще бжде живо за васъ. Не сте ли въ връзка съ живата природа, ще бждете слѣпи и за най-хубавитѣ мѣста въ природата. Запитайте единъ банкеръ, какво бѣше врѣмето днесъ, той нищо не може да ви каже. Защо? — Защото прѣзъ цѣлия день той е билъ наведенъ надъ тевтеритѣ си и правилъ смѣтки и изчисления. Какво особено е придобилъ отъ тия смѣтки? Запитайте нѣкой видень бактериологъ, какво особено е придобилъ слѣдъ като цѣли 20 години е посветилъ изключително върху изслѣдването на чумния бацилъ? — Нищо друго, освѣнъ славата на ученъ човѣкъ. Какво значение ще има единъ день този бацилъ, когато хората ще бждатъ съ свършено чиста и здрава кръвъ? Бацилитѣ живѣятъ само въ хора съ нечиста кръвъ. Докато хората водятъ нередовенъ, неразуменъ животъ, бактериологията има смисълъ, но щомъ заживѣятъ разумно, и бактериологията изгубва своето значение като наука. Обаче, човѣкъ трѣбва смѣло да изучава пжитщата на злото.

Казвамъ: молитвата е необходимъ актъ за духовния човѣкъ. Докато човѣкъ се сра-

мува да се моли, той не познава смисъла на молитвата. Докато се запитва, защо трѣбва да се моли, той не е на правъ пжтъ. Да дава човѣкъ такъвъ въпросъ, то е все едно да се запитва: защо трѣбва да пия вода? Тогава запитай се и обратното: защо не трѣбва да пия вода? Или: защо трѣбва да бжда богатъ човѣкъ? Защо не трѣбва да бжда богатъ човѣкъ? Защо трѣбва да бжда сиромашъ? Защо не трѣбва да бжда сиромашъ? Всѣки, който не може да носи и богатството, и сиромашията на гърба си, той не е силенъ човѣкъ. Приеме ли човѣкъ богатството, той трѣбва да приеме и сиромашията; приеме ли сиромашията, той трѣбва да приеме и богатството. Приеме ли знанието, ще приеме и невѣжеството; приеме ли невѣжеството, ще приеме и знанието. Приеме ли доброто, ще приеме и злото; приеме ли злото, ще приеме и доброто. Тия нѣща вървятъ паралелно. Такъвъ е законътъ.

Кои сж дълбокитѣ причини за сжществуването на този законъ въ Битието — не знаемъ, обаче, този вжтрѣшенъ паралелизмъ сжществува навсѣкждѣ въ свѣта. Човѣкъ не може да разрѣши задачитѣ въ живота си само съ събиране; той не може да ги разрѣши и само съ изваждане; той не може да ги разрѣши само съ умножение, нито пъкъ само съ дѣление. При рѣшението на житейскитѣ задачи, трѣбва да се прилагатъ и четири дѣйствия, за да се добере човѣкъ до вжтрѣшния смисълъ на живота. Всѣко дѣйствие

има своя положителна и отрицателна страна: ако човѣкъ събира лоши слухове, какво се говори за този, за онзи, или пъкъ събира болни хора около себе си, той ще има единъ резултатъ. Обаче, ако събира около себе си все учени, способни хора, той ще има другъ резултатъ. Най-доброто събиране е, когато учителътъ учи само способни, талантливи дѣца. Може ли учителътъ да направи такова събиране, той вече излиза отъ закона на пертурбациитѣ.

Когато се говори за молитвата, подразбираме будностъ на съзнанието. И тогава, всѣки човѣкъ ще съзнае, че той живѣе за всички, и всички живѣятъ за него. Първиятъ моментъ на истинския, на съзнателния животъ започва съ молитва. Пробуждането на съзнанието започва съ молитва. Слѣдъ пробуждане на съзнанието се проявява мисльта, послѣ — чувството и най-послѣ — дѣйствието. Молитвата е личенъ актъ. Човѣкъ се моли за себе си по свой вжтрѣшенъ потикъ, а не за това, че хората го принуждаватъ. Само човѣкъ може да се моли. Това значи: молитвата е достояние само на същества съ будно съзнание. Мнозина мислятъ, че ученитѣ хора не се молятъ. Самъ Христосъ се молѣше. Той отиваше на планината да се моли. Питамъ: ако е вѣрно твърдението, че ученитѣ не се молятъ, защо Христосъ се молѣше? Ние знаемъ, че всички учени, всички велики хора се молятъ. Нѣма по-красиво нѣщо отъ молитвата на човѣкъ, на когото съзнанието е пробудено.

Този човѣкъ има вече правилна мисль, правилни чувства и правилни дѣствия. Това сж три области, отъ които човѣкъ черпи своитѣ богатства. Мъдростъта се проявява въ мисльта, Любовта — въ чувствата, а Истината — въ дѣствията. Не се ли молимъ правилно, нищо не може да се постигне. Щомъ разберемъ дълбокия смисль на молитвата, ще знаемъ, че Богъ мисли, чувствува и дѣйствува чрѣзъ насъ. Това наричаме ние вдъхновение. Значи, човѣкъ трѣбва да се моли, за да се проявятъ и заработятъ чрѣзъ него Божиитѣ мисли, чувства и дѣствия.

Сега иде вече новото въ свѣта, което наричаме пробуждане на съзнанието. Щомъ дойде пробуждането, иде и молитвата, която носи съ себе си прави мисли, възвишени чувства и красиви дѣствия. Дойде ли това въ човѣка, той се наема съ хубава и сериозна работа. Затова и Христосъ казва: „Азъ съмъ Пжтьтъ, Истината и Животътъ“. За да намѣримъ този Пжть, ние се нуждаемъ отъ свѣтлина, отъ Мъдростъ. За да дойдемъ до Истината, ние се нуждаемъ отъ красиви дѣствия. И най-послѣ, за да дойдемъ до Живота, ние се нуждаемъ отъ чисти и възвишени чувства и желания. Придобиемъ ли всичко това, ние ще имаме положителна, Божествена наука, съ която ще можемъ да работимъ.

Бесѣда отъ Учителя,
държана на 22 септември, 1929 г. — Изгрѣвъ.

СЪДЪРЖАНИЕ:

	стр.
1. По Бога направени	1— 53
2. Положителни и отрицателни чърти на живота	54— 99
3. Линиитъ на природата	100—127
4. Абсолютна чистота	128—158
5. Духовното у човъка	159—199
